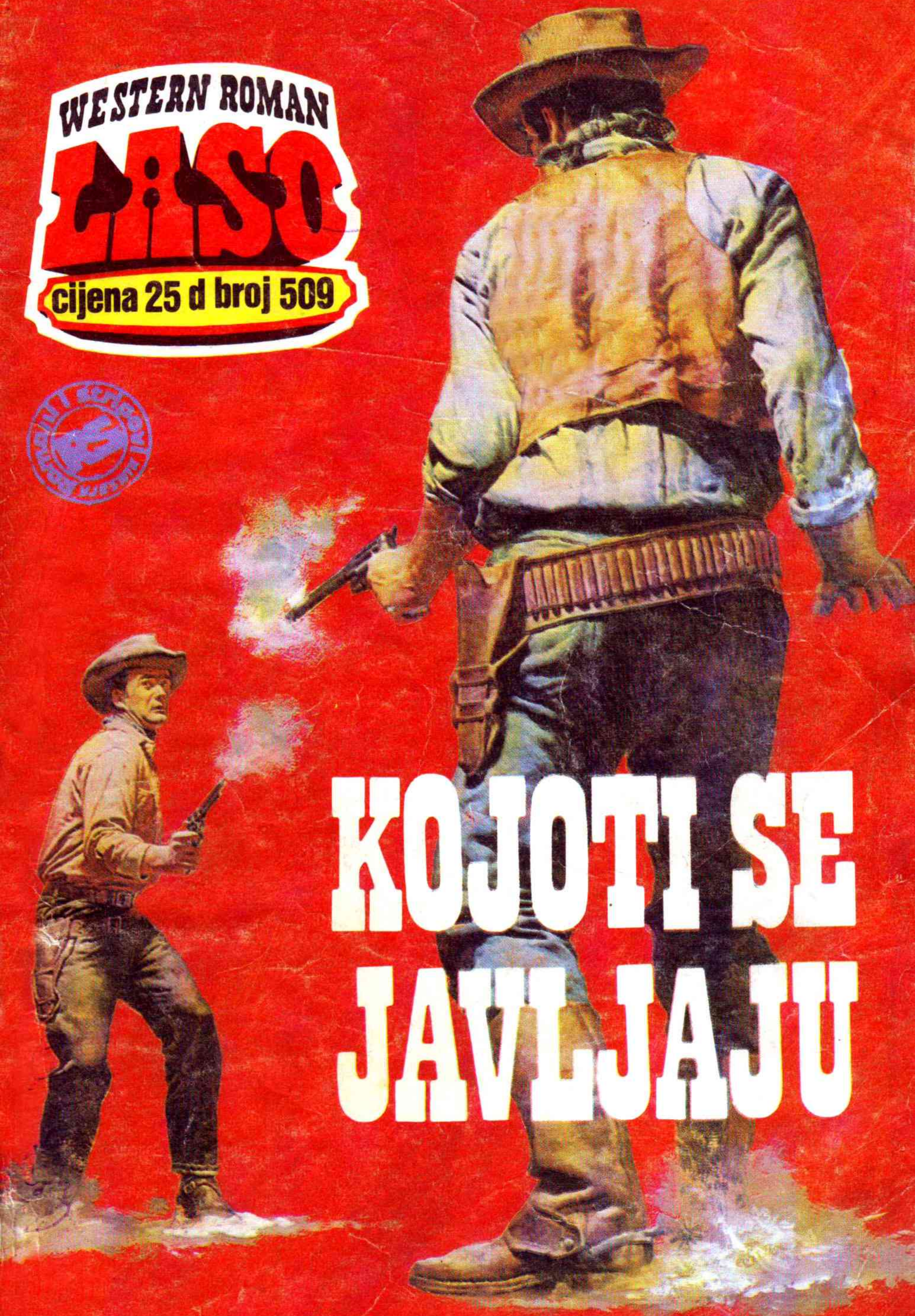

WESTERN ROMAN
LASSO
cijena 25 d broj 509

**KOJOTI SE
JAVLJAJU**

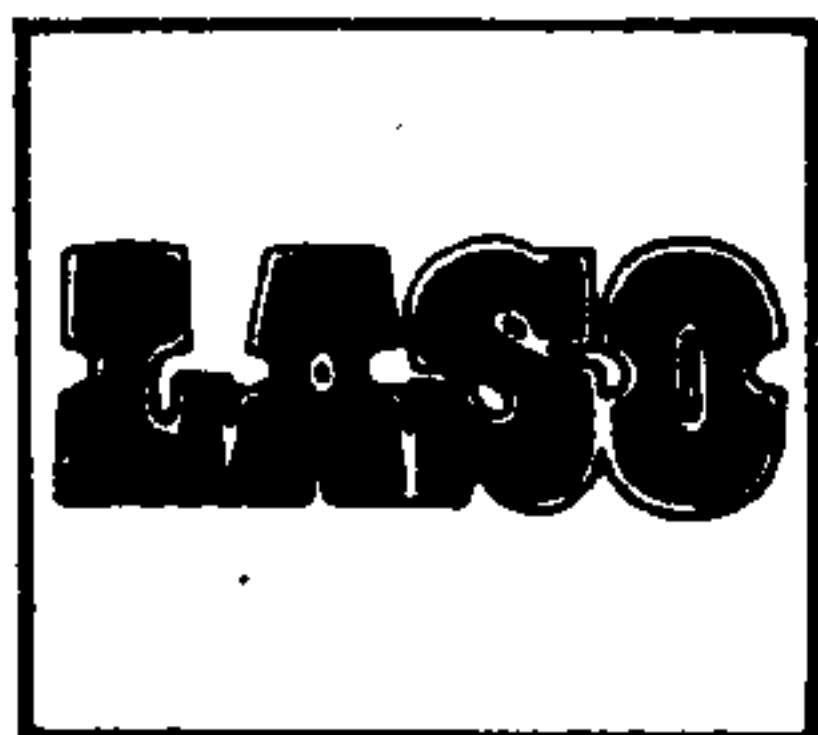

Bill Garrett

KOJOTI SE JAVLJAJU

LASO 509

BILL GARRETT: KOJOTI SE JAVLJAJU

Naslov originala: **KOJOTEN IN RAINBOW CITY**

Recenzija: Mladen Stary, književnik

Copyright: Pabel Verlag, München, posredstvom VPA, Zagreb

Prijevod: T. Vodopija

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, **dr Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) „Vjesnikova“ Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 27,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 13.000 d c/b stranica 9000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 509 izlazi 15. 07. 1983.

I

Jake McRee sjahao je ispred šerifova ureda u Rainbowu i svezao uzde za stup pred ulazom. Visok, širokih ramena, preplanula lica, mladić je djelovao odlučno. Nedaleko od grada posjedovao je mali ranč, ali posao nije išao baš najbolje i tako se nije smio odreći mjesečne plaće od dvadeset dolara što ju je primao kao šerifov pomoćnik.

Šerif Matt Framer bijaše već sve pripremio prije McReejeva dolaska. Upravo kada je mladić ušao, punio je pištolj i naborana čela podigao pogled. McRee je zastao na vratima, skinuo šešir i začuđeno se ogledao.

— Sami smo? — začudio se McRee. — Poručio si mi da su se Leed i Yurado pojavili. Znači, zasigurno će biti pucnjave. Možda nisu u gradu?

— Jesu — mrzovoljno će šerif. — Posluži se mojom municijom, kako ne bi trošio svoju. Barem nećeš morati štedjeti — našalio se, ali sudeći po njegovu oznojenom licu i zabrinutom pogledu nije mu baš bilo do šale.

McRee pride ormaru s municijom i izvadi kutiju.

— Gdje su? — upita. Siguran

si da su to uistinu Leed i Yurado?

— Jesam — kratko će šerif.

— Zašto su došli baš u naš grad? — ljutito će mladić. — Do vrata, zar nisu mogli otići nekamo drugdje?

— Ne uzbuđuj se. Sredit ćemo mi njih — mirno će šerif, pokušavajući tako smiriti i samoga sebe. — Nalaze se u salunu „Miller's Inn“. Ti uđi na stražnji ulaz, a ja ću se pojaviti na prednjim vratima. Miller i ostali već su obaviješteni da dolazimo i nitko nam neće stajati na putu. Ako nam se razbojnici pokušaju suprotstaviti, nemoj oklijevati, nego odmah pucaj. Sve će ići glatko. Uopće ne znaju da ih namjeravamo uhapsiti. Važna je samo brzina, a iznenađenje će učiniti svoje.

— A što ako nam se ne suprotstave? — zlovoljno će McRee. — Uhapsit ćemo ih, a kako su opasni zločinci, morat ćemo im suditi i objesiti ih. Ne volim takve...

— Za to mi nisi potreban — prekine ga šerif. — Čim ih strpamo u zatvor, možeš se vratiti na svoj ranč.

— Utješna pomisao — blago se nasmiješi mladić. — Zašto su

baš ovamo navratili... — mrmljao je dok su izlazili iz šerifova ureda i kretali prema salunu.

U prolazu izvuče iz navlake na sedlu vinčesterku. Zdepasti šerif žurio je prema salunu kao da ne može dočekati da se sukobi s dvojicom poznatih i okorjelih zločinaca.

McRee se nasmiješi. Znao je odakle potječe takva revnost šerifa Framera. Već dugo vremena Matt Framer silno želi biti unaprijeđen u šerifa cijelog okruga. Zločinci što su se zatekli u gradu došli su mu više nego naručeno. Pođe li mu za rukom da ih uhapsi, zasigurno će biti unaprijeđen.

Šerif izvadi iz džepa značku pomoćnika šerifa i pruži je McReeju. Mladić je prihvatio i pričvrstio na vjetrovku.

— Tko ih je prepoznao? — zapita se McRee.

— Rainey — kratko će šerif.

Mladić začuđeno zastane. Šerif ga povuče za rukav i prisili da krene dalje.

— Leed i Yurado, čini se, nisu željeli raditi za njega — zlovorno će McRee.

— Znaš da ne volim optužbe koje nisu potkrijepljene dokazima — oštro će šerif. — Ne voliš Raineyja, ali ipak se svladaš. Osim toga, nije on jedini koji ih poznaje. Ima još ljudi kojima su znani.

— Ne volim Raineyja? — ljutito će McRee. — Naravno da ga ne volim! Možda si zaboravio da taj nitkov želi moj ranč i da me već daniima na sve moguće načine želi prisiliti da mu ga prodam. Njegovi se revolveraši neprestano šuljaju oko mo-

jeg imanja i stalno moram biti na oprezu.

* * *

Stigli su do saluna i zastali. Šerif je ostao na uglu, a McRee produži do stražnjeg ulaza u salun. Očito se gradom već bilo pročulo da su zloglasni razbojnici ovdje. Čim su ugledali šerifa i njegova pomoćnika, mnogi su prolaznici zastali, a vlasnik dućana nasuprot salunu izišao je na ulicu i zajedno s nekolicinom kupaca radoznalo gledao prema salunu.

Šerif je ljutito mahnulo rukom. Želio je da se razidu. Razbojnici bi mogli posumnjati da nešto nije u redu. Tiho je brojio do šezdeset, duboko uzdahnio i ušao. U ruci je držao revolver, spreman i odlučan da odmah puca ako to bude potrebno. Revolversku je cijev uperio u dvojicu pred točionikom.

Istodobno na stražnja vrata uđe McRee. Čovjek iza točionika odmah se pomaknuo u stranu, a ljudi što su sjedili za stolovima ustanu i povuku se prema natrag.

Leed i Yurado bijahu visoki tridesetogodišnjaci. Kako su bili u bijegu, djelovali su pomalo izmoreno, ali se ipak već na prvi pogled vidjelo da su odlučni i da ni pred čime neće uzmaknuti. Spustili su čaše s pivom što ih držahu u rukama i nasmiješili se.

— Leed! Yurado! — odlučno će šerif. — Obojicu vas hapsim! Pucat ću ako treba! Ne igrajte se sudbinom! Bacite oružje ili ću biti primoran pucati! Dakle?

Zachuđeno obojica podignu ruke. U prostoriji je bio takav muk da bi se čula i pribadača

kad bi pala na tlo. Zgledaše se, a onda se na oba lica pojavi nešto nalik osmijehu.

— Leed i Yurado? — začudeno ponovi jedan od njih. — Žao nam je, ali to nismo mi.

— Naravno da niste. — Šerif se nasmiješi. — Čini se da sam oslijepio.

S lica dvojice okorjelih pred točionikom nesta smiješka. Stajali su ruku podignutih iznad revolvera, oprezni i spremni da se bore. Za sada nisu znali da im se na leđima nalazi šerifov pomoćnik.

— Slušaj, stari magarče! — razljutio se drugi razbojnik. — Nemoj misliti da se plašimo toga tvog revolvera!

Još je nešto htio reći, ali uto je McRee krenuo nekoliko koraka naprijed i tako mu snažno zario cijev vinčesterke u rebra da je razbojnik zamijenio od zaprepaštenja i podigao ruke. Drugi se poveo za svojim prijateljem i učinio isto. McRee im oduze revolvere i spremi ih sebi za opasač.

— Nedaleko odavde čeka vas prostorija gdje ćete se imati vremena odmoriti i o svemu razmisliti. — Šerif se ponovo nasmiješi. — Naprijed! Hajde! Možda se prisjetite tko ste.

Pomaknuo se u stranu, kako bi ih propustio da prođu, ali je potcijenio protivnike. Leed i Yurado naglo se okrenu i neopisivom brzinom navale na McReeja, koji to više nije očekivao.

Onaj što ga je šerif smatrao Leedom objema je rukama snažno obujmio McReejevu vinčesterku i podignuo je u zrak, a drugi je zatečenog mladića tako snažno udario kolje-

nom da je ovaj zastenjao i sagnuo se naprijed.

Sve se zbilo vrlo brzo i neočekivano, ali i Leed i Yurado su se preračunali. Šerif Framer bijaše brži od njih. Vjerovali su da šerif neće pucati, kako ne bi izložio opasnosti svoga pomoćnika, ali potcijenili su ga zbog njegova pomalo smiješnog izgleda, zahvaljujući kojem nitko ne bi rekao da je brz i snalažljiv. Međutim, Framer je neopisivom brzinom jurnuo naprijed, naglim pokretom okrenuo revolver u ruci i služeći se njime kao toljagom ubrzo svladao protivnike.

Ležali su na tlu, nemoćni da se dalje bore. Šerif je bio tako brz da nitko nije mogao točno odrediti gdje je i koliko puta udario razbojnike. Salunom se oglasilo mrmljanje dok je šerif pružao ruku McReeju i pomagao mu da ustane. U silnoj gužvi i mladić se bio našao na tlu.

— Krasno sam se pokazao. Baš sam bio od velike pomoći — ljutio se mladić.

— Sve je u redu. Glavno da smo ih svladali — nasmiješio se šerif i potapšao zbunjenog mladića po ramenu.

McRee je ljutito stresao s hlača prašinu dok je šerif zapovijedio neka razbojnike prenesu u zatvor. Za to se javilo dovoljno dobrovoljaca.

* * *

Prije nego što je izišao iz saluna, McRee je popio viski. Na cesti se skupilo mnoštvo svijeta. vijest je proletjela gradom kao munja i svatko je već znao da je šerif Framer svladao dvojicu opasnih razbojnika, koji su već jednom bili osuđeni na smrt ali su uspjeli pobjeći.

Niska rasta, mršav, podupirući se štapom, McReeju na ulici pride Rainey, najbogatiji rančer cijelog područja i vlasnik golemog imanja. Moćnom je rančeru smetao samo mali ranč Jakea McReeja, pa je odlučio to promijeniti i na bilo koji se način domoći McReejeva imanja. Rančerove male vodene oči smiješile su se dok je promatrao mladića.

— Čestitam — uza osmijeh ljubazno će Rainey. — Matt Framer sada će zasigurno biti unaprijeđen, a vi možete preuzeti njegovo mjesto umjesto da se mučite na svom ranču.

— Ne namjeravam prodati ranč, ako ste to mislili — zlovoljno će McRee. — Kad bih ga morao prodati, radije bih prodao vragu nego vama — dodao je i okrenuo se u namjeri da ode.

— Znate li da Leed i Yurado imaju mnogo prijatelja? — upita ga Rainey i štapom uhvati za ruku.

— Maknite mi se s puta! — mrzovoljno će McRee.

— Njihovi su prijatelji strahovito opasni — smješkao se Rainey. — Možda će vam ubrzo biti potrebna pomoć.

— Vaša zasigurno neće — odbrusi McRee i požuri dalje.

II

Rainey se odmakne od prozora. Mnoštvo na trgu polagano se razilazilo. Russell i McKever stajahu blijedih lica, zamišljeni i nekako tihi.

McKever, visoki mršavko crne kose razdijeljene na lijevoj strani glave bio je odjeven kao rančer, mada je bio sve drugo samo ne to. Uskih, opasnih očiju djelovao je uistinu čudno.

Svatko tko bi ga prvi put susreo zasigurno bi ponajprije uočio dva revolvera što ih je nosio za raskošno ukrašenim opasačima prekrivenim preko prsta. McKever bijaše revolveraš, i to jedan od najkorjelijih.

Russel, istih godina kao i McKever, ali za razliku od svoga prijatelja svijetlokos, bijaše također ozloglašeni revolveraš. U ramenima bio je malo uži od McKevera. Ta dva čovjeka tek su se kratko vrijeme služila prezimena Russel i McKever. A da silno nalikuju dvojici upravo obješenih, nitko u gradu još nije opazio.

— Mnogo me je novaca stajalo kako bih dokazao da su ova dvojica jadnika dolje uistinu Leed i Yurado — zadovoljno se nasmijao Rainey. — Nadam se da ćete to znati cijeliti.

Upoznali su se poslije rata. Kao nekadašnji oficir, Rainey se teško probijao kroz život i zato mu je bilo drago kada je susreo dvojicu mladih ljudi koji su vrlo dobro znali kako valja živjeti. Njihova specijalnost bijahu pljačke poštanskih kočija. Pridružio im se, jer u njihovu društvu više nije morao gladovati. Neko su vrijeme proveli zajedno, a poslije su se razišli.

Odonda je Rainey uveliko napredovao. Obogatio se i odavno zaboravio dvojicu nekadašnjih drugova. Kad su se pojavili, prisjetio se svoje prošlosti i pred njima je nije mogao zatajiti. Nikada nije zaboravljao stare drugove i one koji su mu bilo čime pomogli. Odredio im je nova imena i zahvaljujući slučaju organizirao da dvije skitnice, što bijahu silno nalik na po-

znate razbojnike, budu obješene umjesto njih.

Tako Leed i Yurado više ne postoje. Prije sat vremena građani Rainbowa presudili su im po zakonu i objesili ih.

Rainey nije pomogao dvojici razbojnika samo zato što bi se prisjećao prošlosti pa im na neki način htio zahvaliti što su mu nekoć pomogli. Bio je previše proračunan. Upravo su mu sada bili potrebni ljudi kakvi su Leed i Yurado i zato ih je želio uposliti.

— Bit će najbolje da sve ovo sada zaboravimo — zadovoljno će Rainey. — Treba da se pozabavimo McReejem.

— Već smo govorili o njemu — javio se McKeever. — Odjahat ćemo k njemu i jednostavno ga ubiti. Svi će misliti da su se prijatelji Leeda i Yurada osvetili za smrt svojih drugova. McRee je pomogao šerifu da uhapsi razbojnike i...

— Nema smisla da prenađimo — mirno će Rainey. — Sviđa mi se vaša marljivost, ali ipak ćemo izabrati drugi način. McRee je najranjiviji na jednom određenom mjestu, a to je izvor na kojem napaja svoju stoku. Upravo tamo zadat ćemo mu bolni udarac.

— Revolveraši su se opako nasmejali.

Mjesec se uzdigao iznad rijeke Rainbow kad je Jake McRee čuo jahače kako ujahuju u dolinu. Mora da su to posjetioci koje je već nekoliko dana očekivao.

Odlučan da dokraja brani svoje imanje, zgrabi pušku i ode do starog stabla u neposrednoj blizini ulaznih vrata na ranč. Bio je sâm i proklinjao je zbog

toga, jer sudeći po odzvanjanju kopita što je do njega dopiralo, njegov mu je neprijatelj poslao na vrat najmanje šestoricu revolveraša.

Brzo su jahali uzvisinom prema boriku, gdje je igličasti pokrivač ubrzo progutao glasni odjek kopita. McRee je podigao pušku i usmjerio svu pažnju prema šumi iz koje je očekivao da će se svaki trenutak pojaviti jahači obasjani punom mjesečinom. Čekao je uzalud. Odloživši pušku napeto se zagleda preda se. Onda se polagano uspravi, razmišljajući ne bi li bilo najbolje da se zatvori u kući i tamo dočeka posjetitelje.

Odjednom ponovo začuje odjek kopita. Jahači su napustili šumu i usmjerili konje prema uzvisini, a onda brzo nestali u daljini. Oko začuđenog mladića nastala je potpuna tišina.

McRee je slutio da nešto nije kako valja i nije želio da ga ta tišina zavara. Odlučio osedlati konja i odjahati, da vidi što je posrijedi. Prije nego što je ušao u kuću po sedlo, još se jednom okrenuo, ali nikoga nije ugledao. Požuri dvorištem i uđe.

Zatečen, zastane na samom pragu širom otvorenih očiju od čuđenja. Hladni metalni predmet neugodno mu se zario u leđa.

— Ne mičite se! — zapovjedio je netko.

Istodobno mu je netko oduzeo pušku i revolver, pa ga gurnuo naprijed. Začuje kako su za njim zalupnula vrata. Pod blagom mjesečinom što je prodirla kroz oba prozora samo je djelomično mogao razabrati likove pred sobom. Netko je krenuo šibicom i zapalio svjetiljku.

McRee se okrenuo i promotrio trojicu oko sebe. Jedan bijaše star, gruba naborana lica, drugi izrazito mlad, a treći koji je stajao iza McReeja visok i snažan kao medvjed. Na prvi pogled djelovao je upravo dobroćudno, ali McRee je znao da je to samo privid. Čovjekove crne oči promatrale su ga prijeteći.

Gledao ih je bezglasno, siguran da ih nikada do sada nije susreo, ali uvjeren da su Raineyjevi revolveraši.

— Zapravo sam očekivao druge ljude, ali mislim da se sve naposljetku svodi na isto, zar ne? — nasmiješio se McRee.

— Ako nam odgovorite na nekoliko pitanja, nećemo vam učiniti ništa nažao — javio se najmlađi od čudne trojke.

— Nećemo vam ništa — potvrdi starac i podigne karabin, kako bi McReeja upozorio da će se predomisliti ako im ne kaže ono što ih zanima.

— Što ako ne odgovorim na pitanja? — raspitao se McRee.

— Morate znati da sam prilično šutljiv i ne volim pričati.

— U tom ću vam slučaju polomiti toliko kosti koliko je potrebno da osjetite volju za pričanjem — mirno će gorostas iza leđa i dodirne mu rame rukom.

McRee je bio uvjeren da će momak medvjedeg izgleda postupiti kao što je i zaprijetio. Već od samog stiska mladića je boljelo rame.

— York, za sada ga pusti na miru! — javi se mladić što se malo prije obratio McReeju.

Stisak odmah popusti, ali ruka je i dalje ostala na McReejevu ramenu. Dječak je kimnuo

starcu, koji nervozno smakne šešir sa čela i pride bliže.

— Želimo samo to da nam kažete kada ste prvi put vidjeli Leeda i Yurada — reče starac.

— Kad ste ih uopće prvi put u životu vidjeli?

McRee je začuđeno pogledao starca, uzdahnuo i teško progutao slinu u trenutku kad je shvatio da pred njime, očito, ne stoje Raineyjevi revolveraši.

— Leeda i Yurada? — začuđio se.

Starac je mirno kimnuo, ali glas mu bijaše odbojan i opasan kada je nastavio:

— Dobro ste me čuli! — oštro će starac. — Leed i Yurado. Riječ je o onoj dvojici koja su prije tjedan dana obješena u Rainbowu. Nije moguće da ste ih već zaboravili?

— Kakve ja veze imam s njima? — čudio se McRee.

Sva ga trojica neprijateljski odmjeravahu.

— Zašto ste došli baš k meni?

— ljutito nastavi McRee. — Slučajno sam se našao u gradu kad je šerif uhapsio tu dvojicu i pomogao sam mu da ne dođe do pucnjave.

— Zato i jesmo došli baš k vama a ne nekome drugom — hinjenom će ljubaznošću starac.

McRee je teško disao. Stisnuo je pesnice i napet čekao što će se dalje dogoditi. Uistinu se našao u grdnoj neprilici. Stari Rainey po svaku cijenu želi njegov ranč, a sada ga ova trojica luđaka optužuju za nešto sa čime zapravo nema veze.

— Niste nam odgovorili na pitanje — oglasi se dječak. — Gavine, upitaj ga još jednom isto.

— Gdje ste prvi put vidjeli Lee i Yurada? — ponovi starac

i ljutitim pogledom ošine dječaka. — Mogu vam pitanje postaviti i drugačije: Gdje je novac koji su ta dvojica imala kad ste ih uhapsili?

— O kakvom to novcu govorite, čovječe? — čudio se McRee.

— Prvi i posljednji put vidio sam te ljude onaj dan kad su bili uhapšeni. Rijetko zalazim u grad.

— Znači, kad ste ih vi i šerif odveli u zatvor, niste u njih pro-našli nikakav novac? — upitao je starac.

Jake McRee zaniječe glavom. Ručetina diva što je stajao iza njega ponovo stisne njegovo rame.

— Sigurni ste u to što govorite? — raspitao se div. — Ne bi li bilo bolje da vam malo pomognem u razmišljanju?

— Ostavi ga na miru, York — zapovjedi dječak.

— Kako želiš, Lon — promrmlja div i makne ruku s McRejeva ramena. — Ipak mislim da ima ljudi koje se mora nagovoriti da progovore. Ovaj je momak, očito, jedan od tih.

— Dosta! — odlučno će Lon.

— Mi ćemo sada otići, a vi najmanje petnaestak minuta ostanite u kući i nemojte ni pokušati da nas slijedite ili pozovete pomoć — reče obrativši se McReeju.

— Sumnjam da bi takvo što uradio — nasmije se div. — Sumnjam!

— Svoje ćete oružje pronaći iza staje, ali nemojte pojuriti po njega čim zatvorimo za sobom vrata — obratio mu se i starac, pa zatim ugasi svjetlo. — Svakako pričekajte da prođe petnaest minuta!

Drvene daske na tlu zaškri-pješe. Trenutak zatim vrata bi-

jahu naglo otvorena, da bi ih ubrzo potom netko snažno zalupio.

Jake pride stolu, pripali svjetiljku, osvrne se i krišom pride vratima. Vani je bilo tiho. Op- rezno pritisne kvaku i iziđe.

Odjednom ugleda nečiju sje- nu. Naglo se okrene, ali preka- sno. Mogao je još samo razab- rati kako ga najstariji od lude trojke udara revolverskim drškom po glavi. Sve se oko nje- ga potom zatamnilo i utihnulo.

* * *

Kad se osvijestio, noć je već prošla i bijaše dan.

Podigao je pogled i pred so- bom ugledao ljude koje je tije- kom proteklih dana čekao. Do- bro ih je poznavao.

Četvorica su stajala pred njim i zađudeno ga promatrala.

McRee ustane i obriše prljav- štinu s lica.

— Dobar dan, kako ste? — promrmlja pomalo smeteno.

— Što vam se to dogodilo? — začudio se McKever.

— Ništa — jednostavno će McRee.

Gledao ih je jednog po jednog i zamišljeno trljao zatiljak na mjestu gdje ga je udario revol- verski držak. Svu je četvoricu dobro poznavao i znao da je je- dan opasniji od drugoga. Najo- pasniji je, vjerojatno, McKever.

— To bolje ako vam se ništa nije dogodilo — nasmiješio se McKever i zario palčeve za opasač. — Gospodin Rainey već tri dana čeka da ga posjetite.

Jedino na što je McRee u tom trenutku pomislio bijaše: zašto nisam naoružan? U svojem bi- jesu zaboravio je da bi se bilo besmisleno suprotstaviti toliko nadmoćnijem protivniku.

— Što se mene tiče, može me čekati koliko mu god drago — odbrusi McRee. — Ovaj ranč nije na prodaju. Sretan sam da mogu ovdje živjeti i ni ne pomišljam da odselim. Poručite to, molim vas, svojem gospodaru.

— Gospodin Rainey nije baš moj gospodar, ali prenijeti ću mu vašu poruku — revolveraš se lagano nasmiješi. — Međutim, bojim se da ćete požaliti zbog ovih riječi.

— McKever, birajte riječi! — ljutito će McRee.

— Ovo što sam vam upravo rekao poručuje vam gospodin Rainey — reče revolveraš i dalje se smiješeći.

— U tom slučaju prenesite svom gospodaru da sa mnom ne može ovako razgovarati — žestio se McRee.

— Čini mi se da s vama ipak nije baš sve u redu — stisnuvši oči u tanku crtu polagano će McKever. — Način na koji razgovarate daje naslutiti da ste, čini se, poludjeli. Kao da niste svjesni okolnosti.

— Idite i poručite Raineyju da moj ranč nije na prodaju! — ljutito će McRee. — Posljednji vam put kažem da ne namjeravam svoju zemlju prodati tom starom lešinaru. Odlazite s moje zemlje!

Okrenuo se i otišao do ulaznih vrata u svoju kuću.

— Samo trenutak — mirno će revolveraš.

— Što još želite?

— Savjetovao bih vam da odmah zaboravite ovo što ste upravo rekli — opasnom mirnoćom procijedi revolveraš.

McRee okrene glavu i razvuče lice u grimasu. Glava ga je i dalje boljela od udarca.

— Nemojte se tako glupo cediti — upozori ga revolveraš. — Ako se odmah ne urazumite, sedit će vam se taj glupi osmijeh. Sve što posjedujete ovisno je o jednom jedinom izvoru vode kojemu ste vlasnik. Za niste nikada pomislili da li što bi se moglo dogoditi ako ostanete bez njega? Stoka bi vam uginula od žeđi, ili biste je morali rasprodati.

Sva se četvorica glupo cerekahu.

— Što ako vam nekim slučajem voda bude zakužena? Što ćete učiniti u tom slučaju?

McRee se okrenuo i pogledao revolveraša, začuđen i preneražen.

— Čini se da ćete se možda ipak predomisliti — nasmiješio se McKever.

— Rainey se ne bi usudio učiniti takvu podlost! — zabrinuto će McRee, nimalo uvjeren u ono što govori. — To bi bilo protuzakonito. Ne mogu...

— Nekako ste postali pričljivi — nasmiješio se jedan od revolveraša. — Kao da više niste previše samouvjeren.

McRee pogleda čovjeka pred sobom i, dok mu se u očima očitovalo čuđenje, osjeti kao da mu neka nevidljiva šaka steže vrat i sprečava ga da diše.

— Dodite u grad i popričajte s gospodinom Raineyjem, Jake — ljubaznim će glasom McKever.

Uživao je gledajući mladića kako skrhan stoji pred njim i očito ne zna što da učini.

— Požurite, gospodin Rainey ne voli predugo čekati — dodao je i okrenuo se prema konju.

Uzjahali su i bez ijedne daljnje riječi napustili dvorište u brzom galopu.

McRee je gledao za njima sve dok nisu nestali u daljini, a potom ogorčen pođe potražiti oružje što su ga ona trojica napasnika bacila kod staje. Koraćao je dvorištem i razmišljao kako se svakog čovjeka na neki način može skrhati. Rainey je očito uvidio da ga svojim revolverašima ne može zastrašiti, pa se odlučio pokušati na drugi način.

* * *

Pušku i revolver pronašao je iza sjenika, obješene na stari kotač. Prisjetio se noćnih posjetilaca i zlovoljno se nasmiješio pri pomisli da sada ima za protivnike ne samo moćnog rančera nego i trojicu Leedovih i Yuradovih prijatelja. Znao je da ga čekaju mnoge neprilike.

Vratio se u kuću, uzeo sedlo i odjahao do izvora na rubu doline ispod skupine stijena. Voda nije izvirala iz stijena nego iz zemlje podalje od njih. Ugledao je dvanaestak goveda okupljenih oko izvora. Neka su glasno mukala i razočarana podigla glave čim su ga čula kako dolazi. Životinje su bile žedne, a očito nisu mogle piti. Ogorčeno je prekleo, pa sjahao.

Prišavši izvoru, ugleda dvije lešine antilopa kako plutaju na površini vode. Na prvi pogled uoči da su lešine prije nego što su bačene u vodu dugo ležale izložene suncu. Voda bijaše zakržnuta. Tko zna kako dugo već te uginule životinje leže u njoj.

Goveda su stizala sa svih strana, kao da su se nadala da će njihov vlasnik pronaći neko rješenje, a McRee je nemoćan promatrao svoje stado i slutio da je uništen. Da bi stado otjerao do rijeke, morao bi proći

Raineyjevom zemljom što mu ovaj, sudeći po svemu, zasigurno ne bi dopustio.

Uz pomoć dugačke grane izvukao je lešine iz vode i bacio ih podalje izvora. Onda, strahovito ljut, uzjaše i podbode konja.

III

U podne je Jake McRee stigao u Rainbow. Glavna ulica bijaše pusta, svi su se sklonili od jakog podnevnog sunca što je neumorno pržilo s neba. Pred kovačnicom čučao je pas, a nekoliko konja svezanih pred hotelom i salunom mirno je stajalo u sjeni nadstrešnica.

Rainbow bijaše lijep, dobro održavan gradić, ali to McReeja toga dana nije zanimalo. Usprkos lijepom sunčanom danu bez ijednog oblačka na nebu, mladić se osjećao utučeno, tužno i nadasve zabrinuto.

Odjahao je do šerifova ureda i tamo sjahao, svezao konja o stup ograde i ušao.

Ugledavši ga, šerif podigne novine koje je složio tako da se njima hladio i mahnulo mu u znak pozdrava.

— Hej, Jake, prijatelju! Kako si? — dobro raspoložen poviče šerif. — Za takvog dana kao što je ovaj čovjek ne bi smio ni izviriti iz kuće a kamoli jahati.

Zaokupljen brigama, mladić nije pravo ni zamijetio da je vani paklenski vruće. Pružio je šerifu ruku i sjeo.

— Vidiš, još sam ovdje — nasmiješio se šerif i nastavio mahati novinama. — Ipak neću više dugo. Netko će drugi preuzeti ovaj posao, a ja ću krenuti nekamo drugdje. Rainbow je lijepi gradić, ali ja sam jedan od onih koji neprestano žude naprijed. Razumiješ me, je li? Uvjeran

sam da ću ubrzo biti proglašen okružnim šerifom. Vjerojatno je sve samo pitanje dana. Od onoga dana kako sam uhapsio Leeda i Yurada, oni gore napokon znaju koliko vrijedim.

— Sinoć mi se dogodilo nešto vrlo zanimljivo — zamišljeno će mladić, prisjetivši se noćnih posjetitelja. — Moram ti to ispričati, ali nisam došao, samo zato, nego...

— Razbojnike kao što su bili Leed i Yurado čovjek nema prilike uhapsiti baš svakodnevno — sa smijehom ga prekine šerif, takb zaokupljen svojim uspjehom da McReejeve riječi zapravo nije niti čuo. — Ne možeš ni zamisliti kako su oni gore postupili kad su čuli koga sam uhapsio! Najprije nisu mogli povjerovati, a poslije... Što da ti pričam, oduševljeni su! Čak i oni koji su isprva mislili da je posrijedi bila samo sreća, sada mi priznaju da sam učinio nešto zaista veliko. Ti si me vidio, Jake. Zar nisam bio odlučan, brz i neustrašiv? — uživao je šerif sam u sebi. — Kunem ti se da se uopće nisam osobito uzrujao kada je Rainey došao k meni i rekao mi da su razbojnici u gradu! Postupio sam mirno kao i uvijek. Zašto ti sve to uopće pričam? Ti me barem poznaješ!

— Ako je tako, onda te molim da i nadalje zadržiš hladnokrvnost, jer ti moram ispričati nešto vrlo zanimljivo — nasmiješio se McRee utučeno.

Iskoristio je trenutak kad je šerif ušutio kako bi udahnuo i pokušao ponovo doći do riječi.

Sinoć su me napala trojica čudnih ljudi. Pitali su me za Leeda i Yurada.

— Mogao si ih poslati ovamo — mirno će šerif i dalje mašući novinama ispred lica. — Ja bih im rekao sve što ih zanima.

— Rekao sam ti da su me napali! — ljutito će McRee. — Slušaš li me uopće? Htjeli su da im kažem gdje je novac koji su ta dva razbojnika, navodno, imala kad smo ih uhapsili. Što sada imaš za reći?

Šerif naglo spusti novine i sumnjičavo pogleda McReeja.

— Čuo sam odjek konjskih kopita i izišao — nastavio je McRee. — Čekao sam naime, da me posjete Raineyjevi revolveraši. Složili su mi zamku. Netko je od njihovih, očito, jahao po dalje od mog ranča s nekoliko konja, kako bi me izmamio napolje i dok sam ja bio vani, njegovi su prijatelji ušli. Kad se u dolini sve smirilo i konji nestali, vratio sam se u kuću. Dočekali su me neki mladić, zapravo dječak, starac kojega su nazivali Gavin, i neki div... ili medvjed, kako hoćeš — pokušao se našaliti mada mu nimalo nije bilo da šale. — Ta tri smiješna stvora silom su htjela saznati od mene gdje je novac što smo ga oduzeli razbojnicima. Rekao sam im da nisam vidio nikakav novac i naposjetku su otišli. Rekli su mi neka petanestak minuta po njihovom odlasku ostanem u kući, ali ih nisam poslušao. Pred kućom me dočekao starac, tresnuo po glavi i tako onesvijestio. Jake, ima ljudi koji prije spavanja popiju čašicu — nasmiješio se nesigurno šerif. — Ima i onih koji popiju dvije, a postoje i oni koji potegnu cijelu bocu i onda sanjaju najluđe snove. Nisi li možda jučer malo previše popio, prijatelju?

— Nije mi do šale, Matte! — ozbiljnim će glasom McRee. — Upozoravam te da ćeš i ti zsigurno imati neprilika. Ta trojica prijatelji su Leeda i Yurada i sumnjam da će nam povjerovati kako u njihovih drugova nismo pronašli nikakav novac.

— Neka samo dođu — žestio se šerif. — Smjesta ću ih strpati u zatvor, pa da vidim što će reći. Leedovi i Yuradovi prijatelji? Imam ja još užadi ako treba. Samo neka dođu! Čudi me da su te uplašili, Jake. Ja ih se ne plašim. Neka samo dođu, ali neka požure, jer ubrzo više neću biti ovdje!

— Što se mene tiče, možeš sve primiti ovako olako ako želiš — mrzovoljno će McRee. — Ja sam u svakom slučaju bio zadovoljan kad su otišli i ostavili me na miru.

— Ne brini se ti o meni, mladiću! Znam ja kako treba postupati s tim ološem. Nego, jesi li se javio Raineyju?

— Zato sam zapravo i došao — zabrinuto će mladić. — Ujutro me posjetio McKever s još trojicom revolveraša i zaprijetio mi da bi mi netko mogao zatrovati vodu na kojoj se moja goveda napajaju ako ne popustim. Ono čime su mi zaprijetili već su proveli u djelo. Pronašao sam u vodi dvije lešine antilopa. Odmah ću mu reći svoje mišljenje! — ljutito će šerif i spusti noge s pisaćeg stola.

— Hvala. — Mladić se nasmiješi i odahne. Što namjeravaš učiniti, Matt?

— Što namjeravam? Sve ćemo ispričati sucu i on će se pozabaviti cijelim slučajem.

— Kako ćemo Raineyju dokazati da su baš njegovi ljudi ba-

cili lešine u moj izvor? — zabrinuto će McRee.

— Mislio sam da si ih vidio. — Šerif podigne obrvu i začuđeno ga pogleda.

— Čini se da me uistinu dobro ne slušaš, Matt.

— Nije važno — odmahnuo je rukom šerif. — Porazgovarat ću najozbiljnije s Raineyjem i uvjeren sam da će se izjasniti. Reći ću mu da se dok sam ja ovdje šerif ovako ne može ponašati. Idemo, Jake — doda i skine šešir s vješalice. — Idemo ravno k Raineyju. Odnio me vrag ako se bude usudio biti bezobrazan. Na kraju krajeva, zna on tko sam ja!

— Mislim da sve ovo nema mnogo smisla — zabrinuto je stresao glavom McRee. — Ionaako će mi iznova poslati na vrat svoje revolveraše!

— Hajde! — požurivao ga je šerif.

Otvorio je vrata i izišao. Namjestio je šešir dublje na čelo i pogledao lijevo i desno.

— Sve gledaš previše crno — obratio se McReeju. — Ostani danas u gradu i zabavi se. Mogao bi u Johnnyjevom salunu izabrati neku zgodnu djevojku i malo se zabaviti, kako bi zaboravio brige. Hajde, momče, glavu gore!

McRee zabrinuto je ugrizao donju usnu i krenuo za šerifom.

* * *
Prešli su ulicu i otišli do hotela. Unutra ih je dočekao McKever. Stajao je u predvorju naslonjen na prijemni pult ruku prekrštenih na grudima. S blagim je osmijehom promatrao kako ulaze.

— Mogu li razgovarati s gospodinom Raineyjem? — raspitao se šerif.

— Nije u gradu — mirno će McKeever.

Čim je ugledao revolveraša McRee je slutio da će odgovor tako glasiti.

— Kad će se vratiti? — dalje će šerif.

— Netko tko posjeduje četrdesetak tisuća goveda na svojim pašnjacima vrlo je zaposlen i uistinu ne zna kada će se gdje zateći — sliježe ramenima revolveraš.

— Ostani u gradu — obratio se šerif McReeju. — Unajmi sobu i zabavi se u Johnnija. Ne brini, sve će se srediti. Čim se Rainey pojavi, pozovi me!

— Pozvat ću te — nevoljko će McRee.

Šerif se okrenuo i izišao brzim i odlučnim koracima. Vidjeli su ga kako prelazi ulicu.

— Čemu sve to, McRee? — nasmiješio se McKeever čim ostadoše sami. — I sami znate da sve ovo nema smisla. Gospodin Rainey želi s vama nasamu porazgovarati. Hajdemo!

Mladić šutke krene za njim na prvi kat, gdje je moćni rančer imao uvijek unajmljen cijeli niz soba. Starog Raineyja zateknu u velikom naslonjaču, a njemu nasuprot smjestio se Russel. Mladić pozdravi i ostane stajati po srijedi sobe.

— Kako ne bi došlo do bilo kakvih zabluda — mrzovoljno će McRee — odmah ću vam reći da sam došao ovamo samo zato kako bih vam saopćio da ne namjeravam sjediti prekrivenih ruku dok mi vaši ljudi uništavaju izvor i tako prisiljavaju moja goveda da skapavaju od žeđi.

— Rekao sam mu da bi netko mogao, možda, na neki način uništiti njegov izvor — mirno će

McKeever kad ga je Rainey upitno pogledao, pa sjedne na stol iza Raineyja i Russela.

— Prodajte mi svoj ranč — predloži Rainey ne okolišući.

— Mislio sam da smo to jednom zauvijek raščistili — odmahnuvši će glavom McRee.

— Ja sam nadaleko najmoćniji rančer u okolici — nasmiješio se starac i naslonio u naslonjaču. — Ludost je što ste uopće počeli ovdje kao rančer. Posjedujem četrdeset tisuća goveda koja mogu baciti na tržište čim zaželim ili ih mogu držati za sebe. Sve ovisi o tome kako želim diktirati cijene.

— Prodajte svoja goveda gdje god želite, a ja ću uraditi isto — mirno će McRee. — Čim vi pokrenete svoje stado i ja ću svoje ali u suprotnom smjeru.

— Budite razumni, čovječe — oglasi se Russel. — Gospodin Rainey vam nudi pristojnu cijenu.

— Nemate izbora. Morate prodati svoj ranč — doda McKeever.

— Još i ne slutite što ja sve mogu izdržati — nasmiješio se McRee. — Samo unaprijed! Uništite mi izvor, ako vam je baš toliko stalo do toga. Sagrađit ću drveni žlijeb što će dovoditi vodu čak iz rijeke Rainbow u moju dolinu i postaviti nekoliko vjetrenjača što će tjerati vodu. Kod rijeke uvijek ima povjetarca.

— Neće vam poći za rukom uposliti ni jednog jedinog čovjeka, a ni drvo nećete moći nabaviti — zaprijetio je Rainey. — Drveće što ćete ga u svojoj dolini srušiti u mojoj se pilani neće piliti.

— Naći ću već neki izlaz — odmahnuo je rukom McRee. —

Nemojte mi neprestano nečim prijetiti!

— Dobro, kako hoćete — zovoljno će rančer. — Izvor vam je sada već neupotrebljiv i od njega nemate više nikakve koristi, a ja sam vam mogao biti od koristi.

— Ako želite neprilike, Rainey, imat ćete ih oštro će McRee — gubeći strpljenje. — Samo upamtite jedno: ne želim se i dalje sukobljavati s vašim revolverašima. Ako želite otvorenu borbu, dobro, ali onda će to biti borba između mene i vas i nikoga drugog.

Podigao je šešir, naglo se okrenuo i izišao. Pobrza do šerifova ureda, ali Matta Framera ne zateče. Ogorčen, ode do svoga konja, uzjaše i napusti grad.

* * *

Mali, debeli šerif polagano je hodao ulicama uronjenim u tamu noći. Tog je dana posljednji put obilazio gradom. Već ga je počeo svladavati umor, ali znao je što mu je dužnost i tako je, boreći se protiv sna, koračao praznim ulicama. Većina svjetiljaka već bijaše ugašena, a i u kućama samo je ponegdje gorjelo svjetlo. Jedino su u prostorijama u kojima se u hotelu običava zadržavati gospodin Rainey gorjele sve svjetiljke.

Prije nego što je krenuo kući, svratio je unutra i popio čašicu viskija. Izlazeći susretne McKevera.

— Je li se vaš poslodavac vratio? — upitao ga šerif u prolazu.

— Nije. Ljudi kao što je on uvijek imaju mnogo posla. Sumnjam da će tako skoro svratiti u grad — odvratio je McKever.

— Ako ga ipak vidite, poručite mu da bih želio s njim razgovarati. Vjerujem da će doći ako mu predate moju poruku — mirno će šerif.

— Samo zato što vi želite s njime razgovarati? — nasmijao se revolveraš i razvukao lice u grimasu.

— Da, baš zato! Kad želim s nekime porazgovarati, onda je to uvijek vrlo važno. Niste još dovoljno dugo u ovom gradu pa zato još možda niste uvidjeli.

— Kako vi kažete — prezirno će McKever. — Upamtit ću to.

— Nadam se da hoćete — mirno će šerif, pa izide iz hotela.

Prešao je ulicu i pred svojim uredom kresnuo šibicom kako bi pripalio svjetiljku iznad vrata. Skinuo ju je i ušao u prostoriju. Čim je za sobom zatvorio vrata, svjetiljka mu je oduzeta i s lijeve i desne strane rebara osjeti snažni pritisak hladne metalne cijevi. Progutao je slinu i podigao ruke.

Pred sobom je ugledao trojicu zakrabuljenih ljudi. Jedan bijaše visok, širokih ramena, drugi mršav i mlad, a treći starac srednja rasta.

— Porazgovaraj ti s njime, Gavine — reče mršavi momak.

Zgrabio je šerifa za vjetrovku i odgurao ga do stolca iza pisatorskog stola. U prostoriji je vladao strašan nered. Papiri bijahu razbacani posvuda naokolo, lalice na podu, sve je uopće bilo ispremetano.

Matt Framer kipio je u sebi od bijesa.

— Nadam se, znate da se nalazite u šerifovom uredu? — ljutito će Framer.

— Vi ste uhapsili Leeda i Yurada? — upita starac.

— Ako ste njihovi prijatelji i vas ću ubrzo...

— Kod sebe su imali pedeset tisuća dolara — prekine ga starac. — Kamo je nestao novac?

— S istim ste pitanjem otišli do mog pomoćnika i on vam je već rekao da nismo našli nikakav novac — žestio se šerif. — Je li vam rekao da nismo našli novac?

— Ovdje mi postavljamo pitanja! — ljutito će mršavi.

— Ne namjeravate valjda tvrditi da smo prisvojili novac o kojem govorite? — neće šerif, stisnuvši oči. — Pazite što govorite!

— Gdje je novac? Govorite! — ljutito će starac.

— Tko ste vi uopće? Prijatelji onih razbojnika? Tko ste?

— Ne. Mi smo poštení ljudi. Leed i Yurado su nas pokrali. Sve što želimo jest da nam se vrati naš teško stečeni novac — objasni starac.

— Zanimljivo. — Šerif, se nasmiješi naravno ne baš uvjeren u ono što je upravo čuo. — Prestanite se šaliti sa mnom. Sklonite to oružje ili ću se ozbiljno naljutiti!

Visoki plećati momak odgurne svoje drugove u stranu i zgrabi šerifa za košulju.

— Naš novac! Gdje je naš novac? — opasnim će glasom div, pa zgrabi Framera za vrat i počne ga gušiti u bezumnom bijesu. Šerif mu teškom mukom odgurne ruku.

— Gavin! — poviče uto mladić. — Pazi! York, skloni se!

Istodobno, šerif je već bio skočio sa stolca i glave sagnute prema naprijed bacio se na diva brzinom koju bi mu sudeći po njegovu izgledu bilo teško

pripisati. Napao ga je tako iznenada i naglo da ga je uspio srušiti i obojica su ubrzo ležala na tlu.

Šerif skoči na noge i potegne revolver. Mladić, koji je sve vrijeme stajao sa strane i budno pazio na svaki njegov pokret, naglim mu pokretom izbi je revolver iz ruke. Starac uperi pušku u šerifov želudac. Div je polagano ustajao. Ljutit odmah se htio baciti na šerifa, ali ga je mladić zadržao.

— York, smiri se! — upozorio ga mladić.

— Zdrobit ću ga! — bjesnio je York. — Ako saznamo da ima naš novac, rado ćemo ti ga prepuštiti, ali inače ne — mirno će starac. — Dakle, šerife? Tražimo naših pedeset tisuća dolara koje su nam Leed i Yurado ukrali. Gdje je novac?

— A odakle vam toliki novac? — upita šerif. — Možda ste ga i vi nekome oduzeli. Ne bih rekao da ste ga zaradili.

— Mi smo tragači za zlatom — objasni Gavin. — Dvije godine danonoćno smo se mučili u sjevernim planinama. Leed i Yurado pojavili su se jednog dana i rekli da su službenici banke „Western“. Ponudili su nam vrlo povoljan tečaj. Naposljetku su ubili mog sina i nestali sa zlatom. Kako smo poslije saznali, u najbližem su gradu svratili u banku, ali ne kao njezini službenici nego da zlato zamijene za novac. Onda su sa pedeset tisuća dolara što su ih dobili netragom nestali. Sve se to zbiло prije četiri tjedna. Ne mogu vjerovati da bi za to kratko vrijeme bili sve potrošili. Što vi mislite, šerife?

— Kad sam ih uhapsio, imali su samo nekoliko centi. U pri-

sutnosti suca morali su isprazniti džepove i nikakav drugi novac nije pronađen – začuđeno će šerif.

– Laže! – ljutito će York. – Laže čim zine!

– Recite svom prijatelju da ne trpim da me naziva lašcem – obratio se šerif Gavinu.

– Novac ipak mora negdje biti. Nije se pretvorio u zrak – zlovoljno će starac.

– Prebit ću ga, pa će mu se jezik razvezati – predloži div.

– York, primiri se napokon. Ovako ne možemo naprijed – ponovno ga je smirivao mladić.

Div se ljutito okrenuo i još jednom počeo pretraživati ormar, mada bijaše očito da su na tom mjestu već sve ispremetali.

– Ustanite, šerife! – zapovjedi Gavin.

Farmer ustane, poravna vjetrovku i namjesti šešir.

– Čini mi se da je posrijedi zabluda. Možda uopće ne govorimo o istim ljudima. Najbolje bi bilo da odete prije nego se uistinu razljutim – predložio je šerif.

– Vi ste za sada u lošijem položaju. Mi imamo oružje, a vi ste nenaoružan. Kako bi bilo da radije ne dajete nikakve prijedloge. Prevareni smo i želimo da nam se vrati naš pošteno stečeni novac – mirno će Gavin. – Shvatljivo je što ne možemo vjerovati da se novac pretvorio u zrak.

– U svakom slučaju, u Rainbowu ga nema – uvrijeđeno će šerif.

Pitao se kako ovi momci uopće dolaze na pomisao da je on, šerif Matt Framer, možda otuđio taj novac. Strašno! Kakve li drskosti!

– Možda su Leed i Yurado nekamo pohranili novac prije nego što sam ih uhapsio – zamišljeno će šerif. – Uostalom, otkud bih znao što je s novcem koji nikada nisam vidio?

– Jeste li vi uopće objesili Leeda i Yurada, ili možda neku drugu dvojicu jadnika? – odjednom će Gavin.

– Dakle, slušajte! Zar ste poludjeli, čovječe? – prenerazio se šerif.

– Dobro. Kako vam ne možemo dokazati da ste prisvojili naš novac, nećemo vam za sada učiniti ništa, na žao. Ali pazite ako ste nam lagali! Bolje da vas nema kad to saznamo. Vratit ćemo se, a onda jao vama! – zaprijetio je Gavin.

– Čuvajte se procijedi York, pa proviri kroz vrata.

– Nemojte, krenuti za nama i nemojte pokušati saznati gdje smo – upozorio ga Gavin.

– Nije potrebno, ionako ćemo se ubrzo ponovo pojaviti – doda mladić.

Sa ulice dopre u prostoriju odjek konjskih kopita.

– Gasi svjetlo! – zapovjedi York.

Mladić zarije šerifu kolt u želudac, a starac ugasi svjetlo i prikra se vratima. Čim je na ulici zavládala tišina iziđu on i div koji je cijelo vrijeme najviše prijetio šerifu.

– Ne bih želio pucati u vas, ali ako mi ne budete pružili drugu mogućnost, morat ću – upozori mladić šerifa. – Ne mičite se neko vrijeme pošto iziđem.

Hođajući unatrag, približio se stražnjem izlazu, izišao i zalupio vratima.

Do šerifa dopre odzvanjanje konjskih kopita, a onda ubrzo

sve ponovo utihnu. Polagano ustane i pride vratima. Otvori ih i oprezno se obazre. Čini se da su otišli.

* * *

Zamišljen vratio se u prostoriju i pripalio svjetiljku. Obuzele su ga crne misli dok je, grickajući donju usnu, gledao nered što ga je čudna trojka ostavila za sobom. Što ako se dosjete i uzmu odvjetnika? Mada nikada nije vidio taj prokleti novac, ipak bi mogao doći na loš glas. Vjerojatno bi dokazao da nije kriv, ali u takvim slučajevima uvijek ostaje gorak okus i crna mrlja koja se teško briše. U tom slučaju ne bi više smio ni pomisliti da bi mogao biti imenovan okružnim šerifom. Naravno da ne bi! Na to nije smio ni pomisliti, jer mu se odmah počelo vrtjeti od bijesa i očaja. Pitao se što da poduzme.

Više nagoni nego svjesno počeo je raspremati nered razmišljajući o svemu što je razgovarao s tim ljudima. U trenutku kad se dosjetio kako su ga upitali je li to on uistinu uhapsio i objesio baš Leeda i Yurada ili možda neku drugu dvojicu, zastane u pokretu i zabrinuto se zagleda pred sebe.

IV

Jahači su zastali na zaravni i sjahali. Gavin, najstariji od trojice što su posjetili McReeja i šerifa, predao je uzde mladiću, ušao u kolibu, pripalio svijeću i neraspoložen sjeo na sanduk pokraj peći. Cijeli je život radio, nikada se nije štedio, a sve bijaše uzalud.

York, najsnažniji od čudne trojke, ljutito baci šešir u kut. Cass, njegov mlađi brat, niži i

manje snažan, prišao je čabru s vodom i popio nekoliko gutljaja.

Tu su bili i Rick i Earl, također braća. Svi su se upoznali u Montani kamo su otišli u potrazi za zlatom. Najprije im je vođa bio Gavin, ali kad su ih Leed i Yurado onako grdno izigrali, vodstvo je preuzeo iako je bio najmlađi član grupe Cass.

Svi su šutjeli, a onda York odjednom počne ljutito kleti.

— Smiri se i pokušaj se svladati — nervozno će Cass.

— Smiri se! — ljutito poviče Earl. — Kako da se smiri? Zašto niste tom šerifu i njegovom pomoćniku jednostavno razbili gubice? Jasno je da nas žele izigrati! Tko bi drugi uzeo novac ako ne oni?

— U šerifovu uredu ništa nismo našli — reče Gavin. — Sve smo pretražili, ali nema ničeg.

— Nije valjda lud da toliki novac drži u svojem uredu — zlovoljno će Earl.

— Matt Framer poznat je kao pošten i pravedan šerif — upozori ih Cass.

— Kod pedeset tisuća dolara prestaje svako poštenje — zajedljivo će Rick.

— Prepiranjem nećemo ništa postići — zlovoljno će Earl. — Netko od nas mora odjahati u grad i raspitati se unaokolo. Ako je stari novac negdje sakrio, mora postojati način da to saznamo.

— Odjahat ćeš, znači, u Rainbow i posvuda po gradu tražiti novac? — zajedljivo će Rick. — Natražit ćeš se, vjeruj mi!

— Šuti i ne prekidaaj me! — odbrusio je Earl. — Ako je šerif uistinu tako pokvaren da je zadržao pedeset tisuća dolara što ih je, pretpostavimo, pronašao

kod razbojnika, sumnjam da je i pomislio kako bi se mogli pojaviti Leedovi i Yuradovi prijatelji i tražiti novac. Ako se domogao tolike svote, zasigurno je negdje trošio malo više nego inače. Razumijete li? U gradu ima salun, hotel, kuća zabave... Posvuda se moramo raspitati. Ne vjerujem da ne bi trošio više nego inače.

— Što će biti ako je uistinu trošio više nego inače? — upita Gavin.

— Onda ćemo biti sigurni da je novac kod njega i prisilit ćemo ga da progovori. Pritisnut ćemo ga i kad prizna, odvesti sucu.

— A taj će nam onda isplatiti naš novac — rugao se Rick.

Earl ga ošine bijesnim pogledom i sjedne za stol. Cass podigne glavu i pogleda ih jednog za drugim.

— Tko će sutra ujutro odjahati u grad? — upita.

— Ja ću — javi se Gavin.

— Ne — usprotivi se mladić.

— Mora poći netko koga šerif nije vidio. Još nije vidio Cassa.

— Dobro, ja ću poći — nevoljko će Cass. — Sumnjam da ću išta saznati, ali poći ću ako to želite.

— Pobrinite se za konje. Neka netko ostane vani, na straži. — zapovijedi Cass, pa odriješi opasač i sjedne do Gavina na sanduk.

Trojica iziđu, a četvrti ostane da bi pripremio jelo.

— Možda je šerif objesio pogrešne ljude — zamišljeno će starac. — Otkako mi je ta mogućnost pala na um, ne mogu je se riješiti.

— Gluposti! — Cass se nasmije. — Prije vjerujem da su negdje putem sakrili novac, a onda

možemo doživotno tragati za njime.

— Tražeći možda — ponovo pronađemo zlato — nasmiješi se Gavin.

* * *

Kad su McKever i Russel ušli u prostoriju, Rainey ustane i pogledom punim očekivanja pogleda revolveraše.

Obojica se glupo nacere i skinu šešire.

— Osedlajte konje i odjašite na McReejevu zemlju. Pripazite da vas netko ne vidi — obratio mi se Rainey. — Vjerojatno je već sklonio lešine. Natjerajte ga u očaj! Bacite lešine ponovo u vodu. Pazite da vas nitko ne vidi!

— Ne plašimo se mi nikoga — samouvjereno se nacerio Russel. — Što ako nas netko vidi. Pokazat ćemo mi njemu!

— Nisam govorio samo o McReeju — objasni Rainey oštrim glasom. — Svatko zna da radite za mene, a ja želim u svemu tome ostati čist. Jesam li bio dovoljno jasan?

Obojica kimnu.

— Dobro, sada krenite. — rančer mahnu rukom. — Izjašite iz grada u nekom drugom smjeru i kad se dovoljno udaljite, vratite se u luku na put prema McReejevu ranču.

Pozdravili su i izišli.

— McKever! — poviče Rainey.

— Molim? — pristojno upita revolveraš i okrene se.

— Nemojte nagliti. Za sve ima vremena — upozori ga Rainey.

Revolveraš podigne ruku u znak da je razumio i zatvori za sobom vrata. Russel ga je čekao na hodniku. Osedlali su konje i odmah izjahali iz grada.

Kako mi je Rainey savjetovao, krenuli su zaobilaznim putem i sa sjevera jahali prema McReejoj dolini. Već su izdaleka opazili da se oko izvora okupilo mnoštvo goveda. Padi- ne bijahu obrasle drvećem i grmljem, tako da su revolveraši posvuda imali dobar zaklon.

— Bilo bi mi ipak draže da sretnemo tog prokletnika — promrmlja Russel. — Ne sviđa mi se ovo prikrivanje. Ako ništa drugo, rado bih saznao kako rukuje oružjem.

— Što prije sve ovo okončamo, to bolje — suglasi se McKe- ver. — Jedva čekam da napo- kon počnemo od srca trošiti no- vac. Zato bih i htio što prije otići odavde. Rainey ne treba znati da posjedujemo pedeset tisuća dolara. Čim nas isplati, mogli bismo otići. Predlažem da kre- nemo na jug.

— Pristajem — nasmiješi se Russel. — I ja jedva čekam da malo uživamo u životu.

Zastali su ispod nekog drveta i oprezno se ogledali. Tek kad su se uvjerali da su sami, usudili su se prići izvoru.

McRee je uistinu izvadio leši- ne iz vode, ali ih je ostavio u bli- zini. Ležahu u podnožju stijene, crne od muha. Još su se jednom ogledali, a potom sjašu i skinu lasa sa sedla, pa odu do stijena. Smrdljive lešine odvukli su na- trag do izvora i bacili ih u vodu.

Dok su prebacivali mokra la- sa preko sedla, zadovoljno su se smješkali.

— Za dvanaestak sati prvo će govedo malaksati i pasti s nogu — zadovoljno će Russel.

— Hajdemo! — odluči McKe- ver, ali dok je uzjahivao ugleda u daljini konjanika.

— Jake McRee! — zlovoljno

će Russel, koji je jahača prepo- znao istodobno kad i McKe- ver.

Pogledali su se i odmah znali što im je činiti. Odveli su konje u zaklon, potegli revolvere i če- kali.

McRee ih nije opazio. Zami- šljen, jahao je prema izvoru. Za- okupljen brigama, nije previše pažnje obraćao onom što se oko njega događa. Zaustavio je konja da bi sjahao i pogledao vodu. Odjednom su mu prišla dvojica revolveraša, oružja upe- renog u njega. Stisnuo je oči i naslonio se na sedlu.

— Sjaši! — zapovijedi Russel.

Gledao ih je i odjednom se u bezumnom bijesu bacio iz sedla i istodobno potegao revolver. McKe- ver i Russel se sagnu i za- pucaju. Meci što su ih ispalili prozujali su iznad praznog sed- la, u kojem je još trenutak prije sjedio McRee.

McKe- ver se baci na konja, kako bi mogao pucati konju is- pod nogu, ali morao se baciti u stranu i skloniti iza obližnjeg kamena da ga McRee ne bi po- godio. Ovaj se, naime, dočekao na koljena i istodobno zapucao u protivnika.

Revolveraš potraži pogledom Russela. Vidio je da se i njegov prijatelj zaklonio, ali se u me- đuvremenu već počeo šuljati udubinom podalje od McReeja, kako bi mu se približio sa stra- ne.

McReejev revolver bio je i da- lje okrenut prema McKe- veru i meci su zujali iznad stijene iza koje se sklonio. Jedan je metak odbio komad stijene i krhotine kamena pomiješane s praši- nom sručiše se na revolveraša. Odjednom McRee prestane pu- cati i potrči u stranu. Na vrije- me je ugledao Russela.

— Pazi! — poviče McKeever, skoči na noge i zapuca iz oba revolvera.

McRee se baci na tlo, preokrene, odskoči u stranu i tako izbjegne metak. Otkotrljao se u pokrajnji jarak i sklonio od kiše metaka što ju je McKeever sasuo na njega.

Zaklonjen, dva puta zapuca prema mjestu gdje je ugledao Russela. McKeever osjeti kako mu srce jače tuče od uzbuđenja, ali ugledavši prijatelja kako trči osjeti olakšanje i sam potrči kako ne bi stradao.

* * *

McRee je ustao i zapucao. Pogodio je Russelov šešir i zlovoljno prekleo. Obojica revolveraša uspjeli su se domoći konja, pa nagnu u bijeg.

Spremio je kolt i vratio se do izvora. Morao je izvaditi lešine iz vode, ali bio je tako neraspoložen da jednostavno nije imao volje. Naslonio se o obližnje drvo i na trenutak zatvorio oči. Rainey ga je natjerao u očaj. Znao je da postoje samo dvije mogućnosti: boriti se ili otići. Prvi put u životu nije na trenutak znao što da učini. Svim je srcem želio zadržati svoj ranč, a opet, osjećao je da je sâm i gotovo bespomoćan u odnosu na protivnika. Goveda će uginuti od žeđi, i to će biti kraj. Pitao se što da učini. Onda pride vodi i izvuče lešine.

Odjednom začuje topot kopita, a malo zatim prepozna šerifa Framera. Jahač mu se približio i sjahao. Djelovao je umorno i iscrpljeno. McRee podigne šešir u znak pozdrava i rukom pokaže šerifu od vode nabrekle lešine.

— Pogledaj — ogorčeno će. —

Raineyevi su me revolveraši ponovo posjetili.

— Vidim — umorno će šerif. — Morat ću najozbiljnije porazgovarati s Raineyem. Ovako dalje više uistinu ne ide.

— Jučer, kada je McKeever rekao da Rainey nije u gradu, nitkov je ipak bio tamo — zlovoljno će McRee.

— I mislio sam da je tako.

— Izgledaš kao da si jahao cijelu noć — začudio se McRee.

— Što se dogodilo? Nisi valjda cijelu noć tražio Raineyja?

— I mene su posjetili tvoji znanci — umorno se nasmiješio šerif. — Onaj mladić, starac i...

— Neki ljudi prije spavanja popiju čašicu... prekine ga McRee, kako bi ga podsjetio na koji mu je način on odgovorio kada mu je sav zabrinut ispričao da su ga posjetila trojica čudnih ljudi.

— Znam, znam — prekine ga šerif. — Znaš li što tvrde? Kažu da su mi Leed i Yurado oteli pedeset tisuća dolara!

McRee zazviždi, kako bi dao oduška čuđenju.

— Samo fućkaj — ljutio se šerif. — Kažu da je netko od nas dvojice prisvojio sav taj novac, ili smo ga podijelili. Do đavola! Samo su mi takve gluposti još trebale! Ne želim da me itko ocrnjuje i ne sviđa mi se da se uopće moram braniti od takvih optužbi. O svemu sam razmišljao, ali koliko god razbijao glavu, nisam mnogo pametniji — Framer je zamišljeno kimao. — Ako su ta dvojica razbojnika uistinu posjedovala toliki novac, morala su ga sakriti negdje prije nego što smo ih uhapsili. Možda su ga nekom predali, ali kome? S kime su razgovarali

prije nego što smo ih uhapsili? Jesi li ih vidio s nekim?

— Vidio sam ih prvi put kad smo ušli u salun — odmahnuo je glavom mladić.

— E, ja znam s kim su razgovarali. — značajnim će glasom šerif. — S Raineyevim ljudima, McKeeverom i Russelom. Rainey ih je, doduše, prepoznao i njegovi su ljudi s njima razgovarali dok se mi nismo pojavili, ali ipak mi odjednom cijela ta stvar nekako strašno zaudara i predosjećam da nešto nije kako valja. Cijelu sam noć jahao kako bih pronašao te ljude i porazgovarao s njima još jednom, ali kao da ih je zemlja progutala. Nigdje ih nema.

— Razumijem tvoje brige, ali vjeruj mi da za sada uopće ne mogu razmišljati o tim momcima. Mnogo me više brinu moja goveda — tužno će McRee.

— Znam — šerif se nasmijeo i položio mu ruku na rame.

— Odjaši na Kellyev ranč. Imaju velika kola za prijevoz vode. Razgovarao sam s njima i oni su voljni posuditi kola dok se ovdje sve ne sredi. Spremište je tako veliko da ćeš samo dva puta dnevno morati ići po vodu.

— Matt, ovo ti nikada neću zaboraviti! — oduševljeno poviče mladić.

— Znam da nećeš, momče — smijao se šerif. — Tko će ti pomoći ako ne stari prijatelj! Sve će se srediti. Pokazat ćemo mi tom Raineyju da se s nama ne može samo tako postupati. Što on umišlja? Zar misli da može raditi što mu drago samo zato što je uposlio onu dvojicu revolveraša? Ne može! Požuri, dječake, da preuzmeš kola dok još možeš. Znaš i sam da je Rainey

vrlo utjecajan i bolje da ih uzmeš prije nego što sazna što namjeravaš. Shvaćaš li? Hajde, požuri, samo mi prije posudi svježeg konja, jer je moj već na izmaku snaga.

— Dodi sa mnom na ranč — odgovori McRee i podbode konja.

Do McReejeva ranča nije bilo daleko i ubrzo stigoše do koralja. Izabrali su odmorenu životinju za šerifa i, pozdravivši se, krenuli svaki svojim putem. McRee je poveo sa sobom dva tovarna konja i krenuo prema ranču Kellyjevih.

V

— Mislio sam da sanjam — ljutio se McKeever. — Cijela kola veliko su spremište... neka bačva, što ja znam... a McRee sjedi na kočjaševom sjedalu i zadovoljan vozi na svoj ranč. Dva puta dnevno odlazi po vodu i tako napaja svoja goveda.

— Odakle mu ta kola? — čudio se Rainey i uzrujano hodao amo-tamo. — Ne sjećam se da je ikada takvo što posjedovao.

— Dobio ih je s ranča Kellyjevih.

— Odjašite Kellyjevima i sreditite to s njima! — odlučno će Rainey. — Neka odmah traže kola natrag. McRee nema novaca. Sigurno ih nije kupio, nego samo posudio. Neka mu ih smjesta oduzmu!

— Već smo bili tamo — oklijevajući će McKeever. — McRee je prilično lukav. Potpisao je s Kellyjem trogodišnji ugovor.

— Neka Kelly opovrgne ugovor, do đavola! — bijesno će Rainey. — Jesu li ti ljudi svjesni da imaju prema meni obveze?

— Rekli su mi da im je žao, ali da ne mogu opovrgnuti pra-

vovaljani ugovor. Da su prije znali, možda ga ne bi potpisali, ovako ne mogu ništa učiniti. Međutim, sve to uopće nije važno. — Revolveraš odmahne rukom. — McRee je danas ionako posljednji put vozio ta svoja prokleta kola!

— Što smjerate? — raspitao se Rainey.

— Iznenadit ćemo ga tako da uopće neće moći vjerovati što mu se događa — cerio se McKeever.

— Momci, uistinu ste vrijedni novca što sam ga u vas uložio — zadovoljno će Rainey.

Uto se vrata otvoriše i u prostoriju uđe šerif Framer, a da ga nitko nije najavio.

* * *

Rainey se kiselo nasmiješi i podigne ruku u znak pozdrava. McKeever se šakama podboči o bokove i stisne oči, pa ljuto upita:

— Što vam pada na um da ovako nenajavljen upadate ovamo?

Šerif zastane pred mršavim revolverašem i pogleda ga. Zatim mirnim glasom reče:

— Saslušajte me pažljivo. Meni se rugajte ako želite, ali moju šerifsku zvijezdu ne izlažite ruglu, jer to ne mogu i neću dopustiti. Moram li biti jasniji? Ne znam odakle ste vi i Russel došli u naš grad, ali bilo odakle da ste, vjerujem da ste morali uočiti čemu služe šerifi. Održavamo red i hapsimo razbojnike i zločince — doda naglašeno mirno.

— Sjednite, šerife — ljubazno će Rainey. — Gospodin McKeever nije vas želio uvrijediti. Ja sam mu osobno zapovjedio da nikoga ne pušta k meni, ali zaboravio sam mu reći da ste vi,

naravno, iznimka — sa smiješkom će rančer.

Šerif skine šešir i sjedne.

— Zasigurno je posrijedi nešto vrlo važno — značajnim glasom nastavi Rainey.

— Da, uistinu važno. — kimne šerif. — Prije nego što prijeđemo na to, želio bih vam reći da...

— Znam što vas muči, šerife — ljubazno ga prekine Rainey. — Vjerojatno je u pitanju McRee.

— Zakužili ste njegov izvor! I sami znate da je to protuzakonito i takvo što ne smijem dopustiti.

— Neugodno mi je da sumnjate u mene — žalosna izrazica gotovo prošapće rančer i nasloni se u naslonjaču. — Vjerujte mi da ja sa svim tim nemam nikakve veze. Čim sam čuo što se dogodilo, htio sam otići McReeju i objasniti mu da ja s tim nemam ništa, ali taj je mladić vrlo nepristupačan i...

— Prisiljen je vodu dovoziti s rijeke da mu goveda ne bi uginula od žeđi. Sumnjam da biste vi bili pristupačniji u sličnim okolnostima — zlovoljno će šerif. — Dva puta dnevno odlazi do rijeke.

— Mogli bi moji ljudi preuzeti taj posao i tako mu pomoći. — Rančer raširi ruke. — Želio sam mu to predložiti, ali nije htio sa mnom razgovarati. Nadam se da će danas doći k meni.

— Znači, vi s tim zbivanjima nemate nikakve veze? — stisnutih će očiju šerif.

— Dajem vam svoju riječ! — Rainey se značajno nasmiješi i pomisli na McKeeverovu zamisao da unište kola što ih je McRee unajmio.

— Dobro — zamišljeno će šerif. — Vaša mi je riječ dovoljna.

— O čemu ste još željeli razgovarati sa mnom? Što vas muči? — smješкао se rančer.

— Zacijelo se sjećate one dvojice razbojnika što smo ih prije dva tjedna objesili. Zvali su se Leed i Yurado.

— Sjećam se. To su oni razbojnici koji su...

— Što biste rekli da oni momci što smo ih objesili uopće nisu bili Leed i Yurado nego neke dvije skitnice, ili što ja znam tko? — odjednom će šerif i značajno pogleda Raineyja.

— Ne razumijem na što smjerate — polagano će Rainey, pošto je načas pogledao McKevera i zatim iznova šerifa.

— Možda se sjećate da su ona dvojica uporno poricala da su ubojice — natavi šerif. — Barem u početku...

— To me ne čudi — prekine ga McKever. — Znali su da ih čekaju vješala, pa je razumljivo da su poricali.

— Da, ali nakon što ste s njima porazgovarali, odjednom više nisu poricali. Što ste im rekli i kako ste ih naveli da promijene mišljenje? — htio je znati šerif.

— Objasnio sam im da ih poznajem i da dobro znam sve što su učinili — javi se Rainey. — Nisu imali više kamo nego priznati da su oni razbojnici za kojima se već tako dugo traga. Ne znam otkud vam odjednom pomisao da ste, možda, objesili pogrešne ljude? — čudio se rančer. — Uistinu to ne shvaćam. Svatko kome prijeti smrt pokušava se nekako izvući.

— Pojavili su se ljudi koji tvrde da su im Yurado i Leed oteli pozamašnu svotu novca — od-

govori šerif i ustane — Jeste li, možda, taj novac vidjeli u razbojnika dok ste s njima razgovarali?

Rainey pažljivo pogleda McKevera, a ovaj zaniječe glavom i sliježe ramenima.

— Kako bi bilo da gospodinu Raineyju objasnite odakle si prisvajate pravo da mu postavljate tako čudna pitanja — opasno se mirnim glasom McKever obratio šerifu.

— Po vašem se naglasku može zaključiti da dolazite iz sjevernog Teksasa — hladno će šerif.

— Varate se. — revolveraš odmahne. — Niti ja niti gospodin Russel nikada nismo bili u sjevernom Teksasu.

— Ispravit ću se — sa smiješkom će šerif. — Po naglasku se čuje da nema dugo otkako ste se nastanili u Rainbowu.

Okrenuo se prema rančeru i skinuo šešir.

— Gospodine Rainey, do viđenja — ljubazno je pozdravio pa izišao.

* * *

— Što je ovaj, zapravo, htio? — čudio se McKever, pogledavši Raineyja. — Čini mi se da nas je samo želio uplašiti.

— Bio mi je sumnjiv čim je onako naglo upao — suglasio se rančer.

— Čini se da namjerava dalje slijediti cijelu ovu pripovijest s Leedom i Yuradom — zlovoljno će McKever. — Bolje bi bilo da se pobrine kako će pokopati svojeg prijatelja McReeja.

— Sutra će se pobrinuti o njemu — smješкао se Rainey. — Dobri su prijatelji i zato vjerujem da će mu prirediti lijep pokop.

— Bilo bi najbolje da Russel i ja odmah odjašemo do McReeja — predloži McKeever.

— Možda je tako uistinu najbolje — suglasi se rančer.

Revolveraš pozdravi gazdu, pa izide iz sobe. Čim je izišao iz hotela, prijede na suprotnu stranu ulice. Prije nego što je stigao do nogostupa, pride mu neki čovjek i prepriječi mu put.

— Cass! — začudi se McKeever i zastane.

— Leed, huljo! — usklikne mlađi čovjek i u čudu odgurne šešir sa čela. — Ne mogu vjerovati! Ovdje si i ipak živ!

McKeever se naglo sagne, potegne revolvere i, dok se njegov sugovornik zaprepašteno bacio u stranu, već je zapucao.

— Što je? Zašto si... — zavapi Cass:

Pogođen srušio se na tlo. Odmah izdahne.

McKeever još jednom podigne revolver u lijevoj ruci zapuca u oružje za čovjekovim opasačem. Metak izbací revolver iz opasača i on odletje u stranu.

Skupiše se ljudi. Zatečeno, pomalo uplašeno, promatrali su revolveraša. McKeever je vratio revolvere za opasač i obrisao čelo.

Ludak! — uzrujano usklikne. — Zamalo da me ubije!

— Vi ste ubili tog čovjeka? — upita šerif koji se ubrzo našao na licu mjesta.

— Nisam imao izbora. — McKeever je djelovao začuđeno i preneraženo. — Odjednom se pojavio preda mnom, ni sam ne znam odakle, zaurlao je moje ime i potegnuo revolver — objašnjavao je.

— Tko je taj momak?

— Nikad ga do sada nisam sreo — čudio se McKeever. — Ne

znam tko je, ni kako se zove. Uopće ne znam zašto me iz čista mira napao.

— Ima li svjedoka? — obratio se šerif ljudima.

Nije bilo nikoga tko bi mrtvog poznavao, niti je itko točno vidio što se zbilo. Samo je netko rekao da je tog momka prije nekoliko dana vidio u gradu kako lunja unaokolo.

— Imatel li neprijatelja? — upita šerif McKeevera.

— Isto toliko koliko i prijatelja, ali tko me uistinu mrzi, znate vrlo dobro kao i ja — stisnuo je oči McKeever i značajno odmjerio šerifa.

— Kad bi Jake smatrao potrebnim da vas ubije, učinio bi to sam a ne bi nekoga za to unajmio — ljutito će šerif. — Svratite poslije u moj ured. Moram sastaviti izvještaj prema vašoj izjavi.

McKeever se okrene i kroz radoznalu gomilu progura do Russela, koji stajaše na rubu ceste.

— Otkuda se Cass odjednom stvorio ovdje, do vraga? — čudio se Russel i zabrinuto pogledao prijatelja. — Poznaje li ga tko u gradu?

— Mislim da ga nitko ne zna — zamišljeno će McKeever. — Navodno, već je nekoliko dana u gradu. Imam još jednu neugodnu novost. Šerif se odjednom ponovo prisjetio Leeda i Yurada i saznao za novac što su ga morali imati uza se.

— Do đavola! — ljutito će Russel i pljune. — Samo nam je to nedostajalo.

— Moramo požuriti i što prije srediti to s McReejem, a onda ćemo vidjeti što ćemo dalje — odluči McKeever. — Ne smijemo gubiti ni trenutka. Požuri.

VI

Jake McRee otvori vrata, polagano izide i oprezno se ogleda. Bilo je svježe. Sunce još nije izišlo iza bregova, a iznad vrhova na zapadu vidio je kako se ponad rijeke diže magla.

Prve dane bilo mu je zabavno Kellyjevim kolima prevoziti vodu od rijeke do pašnjaka kako bi napojio stoku. Ako ništa drugo, onda je barem zamišljao Raineyjevo lice kada je ovaj saznao da se on snašao i pronašao izlaz iz naizgled bezizgledne situacije.

Prošlo je nekoliko dana i sada je McRee već uočio u kolikoj ga mjeri prevoženje vode od vraća od drugih prijeko potrebnih poslova. Znao je da mora biti oprezan pred Raineyjevim revolverašima, koji bi ga mogli napasti i razbiti mu kola kako bi ga onemogućili.

Otišao je do koralala i potjerao konje do kola s vodom, što stajahu pokraj staje. Kad su se životinje napojile, odveo ih je natrag u koral i otputio se po novu zalihu vode. Najkraći put do rijeke iznosio je jedva dvije milje, ali je vodio Raineyjevom zemljom i McRee je znao da se ne smije njime služiti. Samo punjenje kola nije bilo teško. Mogao ih je jednostavno spustiti u vodu i pričekati da se napune.

Ovaj put odluči riskirati i proći zemljom svoga protivnika. Međutim, još na njegovoj zemlji, usred kotline, čekahu ga Raineyjevi ljudi. Ovaj put McKeever i Russel nisu bili sami. U prvi trenutak začuđeni McRee nije mogao razaznati koliko ih je, ali već na prvi pogled uočio da mu neće biti pružena ni najmanja šansa. Protivnik je bio previše nadmoćan.

Pojavili su se sa svih strana, a McKeever i Russel prilazili su mu sprijeda. Razmišljao je bi li potjerao konje i pokušao smrviti jahače pred sobom, ali to bijaše samo očajnička pomisao, znao je da time ništa ne bi postigao. Zaustavio je kola, skočio s njih i potrčao do svog konja, što ga je svezao straga za kola. U navlaci na sedlu imao je pušku. Bilo što da je pokušao, za sve je već bilo prekasno. Prije nego što se stigao domoći puške, četvorica se baci na njega. Pokušao se braniti, udarao oko sebe, nekako se osovio na noge i htio izvući revolver, ali su mu prišla još dvojica. Jedan ga je udario revolverskom drškom po zatiljku, tako da je pao licem okrenutim prema tlu, a četvorica ga zatim usprave na noge.

— Je li ti sada bolje? — smješкао se McKeever prišavši mu.

— Što ćemo s njim? — upita netko.

— Najprije neka gleda što ćemo učiniti, a poslije ćemo ga baciti u rijeku — smješкао se dalje revolveraš.

McRee je sada vidio da ih je čak deseterica. Četvorica su ga i dalje držala, a ostali pridu kolima, ispregnu konje i odvezu njegova konja od kola. Sjekirama i teškim oštrim krampovima uništili su kola, rascijepavši ih u sitne dijelove. Oznojili su se i namučili, ali na licima im se očitovalo zadovoljstvo.

McKeever i Russel zdušno su radili s ostalima. Po završenu poslu McKeever je bacio sjekiru u stranu i obrisao znojno čelo.

— Dobro obavljen posao! — zadovoljno će revolveraš.

— Nitkovi! Prokleti psi! — bjesnio je McRee.

– Tresnite ga po gubici – zapovjedi McKeever.

Dvojica koja su ga držala odmah ga počnu udarati, ali mladić je samo to čekao. Desnicom je udario prvog posred lica. Momak je bio svom snagom odbaćen unatrag i posrnuo prema McKeeveru. Ovaj ga je zadržao, inače bi pao. Drugog je naglom kretnjom ruke privukao i posegao za njegovim revolverom. Ostali zastanu, zatečeni. McRee uperi oružje u McKavera, koji je i dalje ostao pognut i držao čovjeka što mu je upravo doletio u naručje. Momak je stenjao i rukama se držao za lice.

– Neka se nitko ne pomakne! – zaprijeti McRee i krene nekoliko koraka unatrag, kako bi se približio svome konju.

Pustio je čovjeka što ga je držao pred sobom i potrčao prema konju. McKeeverovi su revolveri počeli bljuvati vatru, ali McRee već bijaše na svojem konju. Podbode životinju i ubrzo se nađe izvan dometa revolverskih metaka što su opasno zujali za njim.

– Brzo na konje! Što čekate? – zaurkao je McKeever.

McRee je tjerao konja što je brže mogao, a životinja je davala sve od sebe kao da razumije u kakvoj se nevolji nalaze. Pojurio je uz obronak i s druge strane sjurio dolje. Neprijatelji su se pojavili na vrhu brežuljka. Njih deset odlučilo je zauvijek ušutkati tog drznika.

McRee pojuri prema zapadu. Iza sebe čuo je gromoglasno udaranje konjskih kopita. Potjera se opasno približavala. Odjeknuše prvi pucnji. Mladić se okrene u sedlu, kako bi vidio progonitelje.

Njegov konj nije bio dovoljno hitar da bi uspio umaknuti brzim Raineyjevim jahačima. Projurio je milju i skrenuo na sjever. Ugleda dvojicu jahača kako se pojavljuju iz udaljene udubine. Zacijelo su prvi krenuli u potjeru i odlučili ga ovdje presteti.

Izmaknuo im je i iznova potjerao konja što je jače mogao. Zalio je životinju, ali drugog izbora nije bilo. Ako žele izvući glavu, moraju obojica dati sve od sebe.

Jedan od dvojice iznad udubine zaustavio se i podigao pušku. McRee se uto okrenuo i zapucao, ali bezuspješno. Istodobno je osjetio opaku bol u rameu. Udarac je bio tako snažan da mu je izbio uzde iz lijeve ruke. Klonuo je naprijed i izvukao lice u bolnu grimasu. Gurne pušku u navlaku, uhvati uzde desnicom i podbode konja. Usprkos bezumnoj boli, nije se predavao i želio je pokušati izmaći potjeri.

U brzom galopu jurio je još neko vrijeme, a onda je, zasut mecima protivnika naglo skrenuo na sjever i pojurio u uski kanjon što je vodio ravno prema planinama u kojima je bilo dovoljno gudura i dolina koje će mu pružati priliku da možda umakne neprijateljima i skloni se. Progonitelji su ga slijedili takvom brzinom da je bio primoran još jednom promijeniti smjer. Iscrpljen konj, postajao je sve sporiji. McRee je izjahao iz kanjona u kojem se zatekao i stigao na zaravan, gdje su ga neprijatelji još jednom zasuli mecima i opasno mu se približili.

Kad se najposlije uspio domoći stijenja, ispresijecanih pro-

cjepima, udubina i špiljama, konj je već bio na izmaku snaga. Međutim, i neki od progonitelja previše su izmorili svoje životinje pa su uveliko zaostali za drugima.

McRee je znao da se još ne može radovati, jer je i dalje u velikoj opasnosti, ali barem se mogao nadati. Ranjeno rame silno ga je boljelo, i to je bio veliki nedostatak. Nasuprot tome postojala je i velika prednost: nitko nije tako dobro poznavao planine u kojima su se zatekli kao on.

Više od sata mamio je progonitelje za sobom i vodio ih amo-tamo, kako bi ih se naposljetku, tako riješio što ih je jednostavno pustio da projašu mimo njega dok se sklonio u jednom od procjepa.

Uvjerivši se da su odjahali naumi vratiti se, ali bio je previše iscrpljen. Izgubio je mnogo krvi. Zato ujaše dublje u procjep u kojem se sklonio i u zaklonu nekoliko stabala spustio se iz sedla, umoran i naizmaku snaga.

VII

Starac uđe u kolibu i skine šešir.

— Dolazi Rick — reče okrenut prema Lonu. — Sâm.

Lon, Earl i York pogledaju starca i odlože karte.

Rekao sam mu da dovede Cassa — mrzovoljno će Lon. — Htio sam da mi Cass osobno objasni zašto se tako dugo zadržao u Rainbowu.

— Ako mene pitaš, mislim da je Cass oduvijek volio žensko društvo — nasmiješi se Earl.

— Nisam te ništa pitao — odbrusi Lon.

Pred kućom je topot kopita

utihnuo i ubrzo se na vratima pojavio Rick.

— Cass je ubijen u Rainbowu — saopćio je Rick i zastao na pragu.

— Tko ga je ubio? — upita Lon i polagano ustane.

— Netko za koga ljudi u gradu kažu da se zove McKever. Ubio ga je, navodno, u samoo-brani. Priča se da je Cass napao tog McKevera i htio ga ubiti, a ovaj se branio... Meni se čini da je taj McKever, zapravo, naš Leed.

— Svatko tko poznaje Cassa mora znati da je sve ovo laž — ljutito će Gavin. — Cass nikada nikoga nije napao iz čista mira.

— To bi moglo samo značiti... — počne Earl.

— Da su Leed i Yurado još živi i da su se nastanili u Rainbowu — završi Lon Earlovu misao.

Svi na neko vrijeme zašute, zaokupljeni svatko svojim mislima.

— Sve smo potpuno pogrešno učinili — ljutito progovori Gavin, — U ovom gradu svatko svakoga poznaje i sigurno je upalo u oči da se odjednom pojavio neki stranac. Poslije našeg posjeta šerif je zacijelo digao u gradu uzbunu, pa su Leed i Yurado nešto posumnjali. Naišavši na Cassa, morali su ga ušutjeti, pa su ga odmah ubili.

— Earl, izidi i pripazi da nam se netko neoprezan ne približi — odluči Lon. — Vani nema nikoga na straži.

— Tko bi došao ovamo u ovu zabit? — čudio se Earl.

— Hajde! — nervozno će Lon. — Ne želim raspravljati!

Earl bezvoljno ustane, uzme pušku i izide.

– Bit će najbolje da još noćas sve raščistimo – malo zatim reče Lon. – Odjahat ću u grad i potražiti toga McKevera. Ako je on zapravo Leed ili Yuardo...

– Zaboga, dječace! – poviče stari Gavin. – To je ludost! Tamo bi mogao nastradati. Što bismo time dobili? Ništa! Moramo o svemu dobro razmisliti. Ne zaboravi kako su ta dvojica razbojnika bezobzirni i opasni.

– Od samog smo početka bili svjesni rizika i znali smo u što se upuštamo – mirno će Lon i skine opasač s naslona stolca.

– Nećeš, valjda, sam odjahati dolje? – zabrinuto će Gavin. – I to sada. Za tri sata past će mrak, a prije nećeš stići u grad. Gdje ćeš ga potražiti usred noći? Dječace, razmisli!

– Najprije ću porazgovarati sa šerifom, pa morao ga izvući iz kreveta – mirno će Lon.

– Šerif zasigurno ima pune ruke posla – reče Rick. – Dolje je izbio pravi rat. Ljudi su mi opisali tog McKevera i po onome što sam čuo gotovo sam uvjeren da je to Leed.

– Da, znam – nestrpljivo će Lon. – Jasno mi je što se dolje događa. McRee, momak koga smo prvog posjetili, bori se protiv velike zvjerke. Ne bi me čuđilo da Leed i Yuardo rade za njegovog protivnika. Rick, ideš li sa mnom ili bi radije ostao ovdje?

– Kakvo je to pitanje? Naravno da ću s tobom! – ljutito će Rick. – Neka mi taj McKever u lice kaže kako ga je Cass prvi napao ako se usudi!

– Dobro. Osedlaj konje i pripremi sve za polazak – zapovijedi Lon.

– Ili ćemo poći svi zajedno,

ili neće ići nitko – odlučno će Gavin.

– Rick i ja u svakom slučaju idemo, a što se vas ostalih tiče... – počeo Lon.

– Oprez! – prekinu ga Earl, naglo otvorivši vrata kolibe. – Netko se uspinje putem prema kolibi.

– Šerif! – otme se s Gavinih usta.

– Ne, nije šerif – uvjereni će Earl. – Netko drugi, ali ne znam točno tko.

Svi su pojurili iz kolibe i ubrzo se sklonili posvuda unaokolo, spremni da se brane. Topot konjskih kopita bivao je sve bliži. Ubrzo su ugledali konja, ali bez jahača. Pognute glave i praznog sedla, životinja se polagano uspinjala.

Rick iziđe iz zaklona, prihvati konja za uzde i odvede ga u stranu, pa se hitro vrati u zaklon.

Spremni da zapucaju čim bude potrebno, pažljivo su promatrali put pred sobom i čekali da se netko pojavi. Uzalud. Malo zatim Lon ustane. Stajao je tako nekoliko trenutaka, držeći u desnici svoj teški revolver i zamišljeno zagledan preda se. Onda iznenada potrči prema puteljku. Kad se približio rubu zaravnj, ugleda nasred puta ispruženog čovjeka. Spremio je revolver za opasač i potrčao dolje. Ostali požure za njim.

– To je Jake McRee – reče Lon kad je York onesviještenog okrenuo na leđa.

– Izgubio je prilično krvi – zabrinuto će stari Gavin.

– Odnijet ćemo ga u kolibu – odlučno će Lon. – Ovaj se čovjek bori sâm protiv moćnijeg neprijatelja i moramo mu pomoći.

– Zasigurno ga netko slijedi – sumnjičavo će Earl. – Morali bismo što prije nestati odavde.

– Osedlaj konja i spusti se u kanjon, kako bismo znali na čemu smo. Požuri, do vraga! Nemamo vremena napretek!

Odnijeli su McReeja u kolibu, a Earl je odjahao do kanjona. Gavin je izvadio metak iz mladićeva ramena i stručno povio ranu.

* * *

McRee se probudio i začuđeno pogledao oko sebe. Nekoliko je puta stresao glavom, kao da želi razbistriti misli.

– Je li vas tko slijedio? raspitao se Gavin čim je uočio da se mladić osvijestio.

McRee se podbočio na laktove i pažljivo promatrao ljude oko sebe. Jednog po jednog oprezno je odmjeravao pogledom, da bi se na kraju zaustavio na Gavinu.

– Slijedi li vas tko, mladiću?

– ponovi pitanje starac.

– Jesam li u kolibi iznad kanjona? – upita McRee, pa zaniječe glavom. – Nitko me više ne slijedi.

– Poznajete ovo mjesto? Je li moguće da svatko zna za ovu kolibu? – uplašeno će Lon.

– Koliba je moja – McRee se lagano nasmiješio. – Nisam se nadao da ću vas ovdje zateći. Budući da ste me one večeri lijepo onesposobili, ne mogu reći da mi je drago što ste se nastanili ovdje.

– Odužili smo vam se – nasmiješi se i Lon. – Gavin vam je izvadio metak i previo ranu. Dobro se razumije u taj posao.

– Imate pravo – odgovorio je McRee, pa upita: – Možete li

poslati nekog od svojih ljudi k šerifu? Dovoljno je ako mu poruči da su me Raineyjevi ljudi otjerali ovamo. Matt će znati što treba da poduzme. Zasigurno će doći ovamo.

– Nama do toga nije stalo – zlovoljno će York.

– Dobro, poći ću osobno šerifu – javi se Lon i odmjeri Yorka oštrim pogledom. – Ionako sam namjeravao odjahati u Rainbow.

– Već dulje živite ovdje – odjednom će Rick i pride bliže McReeju. – Zasigurno biste nam mogli reći tko je McKever.

– Poznajem ga – oprezno će McRee. – Već nekoliko tjedana radi za Raineyja i vrlo je opasan. Ako želite s njim srediti neke račune, savjetovao bih vam da budete oprezni. Strahovito je opasan. Ne samo da nosi uza se dva revolvera, nego i njima izvanredno rukuje. Okrutan je, hladnokrvan i proračunat.

– Nije on McKever – mirno će Lon. – Taj se čovjek preziva Leed i jedan je od dvojice nitkova koji su nas okrali. Objesili ste pogrešne ljude.

– Sigurni ste? – začuđeno će McRee.

– Jesam – kimne Lon.

– Hajdemo! Što čekamo! – poviče McRee i spusti noge s kreveta, kako bi pokušao ustati. – Moramo obavijestiti šerifa!

– On već odavno sluti da McKever nije osoba za koju se izdaje – odgovori Lon. – Sada, kad je McKever ubio jednog od naših ljudi, vjerujem da će šerif smatrati svoju sumnju potvrđenom i nešto poduzeti.

– Ništa o svemu nisam znao – potišteno će McRee. – Imam toliko svojih briga, da ostalo nisam ni opažao.

— Ostanite ovdje! — umirio ga je Lon. — Obećajem da ću otići šerifu i dovesti ga ovamo. I ja bih htio saznati kakav je čovjek taj vaš šerif — dodao je smiješeći se. — Preslabi ste da biste izdržali jahanje do grada. Moramo požuriti, jer vrijeme le-ti i ne možemo si dopustiti da vi na pola puta ne možete dalje. Rick, osedlaj konje!

McRee je ipak htio ustati, ali je ubrzo odustao jer mu se već pri pokušaju zavrtjelo u glavi a koljena su mu pokleknula. Shvatio je da ne može poći s ostalima i zato im je samo ukratko ispričao sve što se toga dana dogodilo. Ubrzo su Lon i Rick podboli konje i pojurili u Rainbow.

VIII

— Rainey je ljut kao pas — objasni Russel.

— Do vraga, mnogo me više zabrinjava odakle se Cass odjednom pojavio u gradu — zabrinuto će McKeever. — Nema sumnje da su i ostali negdje u blizini. Sada znam zašto je šerif odjednom postavljao onako čudna pitanja. Cassovi prijatelji zasigurno su negdje u planinama.

— Poznaješ li ove bregove? — sumnjičavo će Russel.

— Ja ih ne poznajem, ali uvjeren sam da ima dovoljno iskusnih Raineyjevih ljudi koji se tamo dobro snalaze — odbrusi McKeever.

— Ti »iskusni momci« za sada i dalje bezuspješno tragaju za McReejem — prezirno će Russel. — Hajdemo radije do gazde. Silno je nestrpljiv i čeka izvještaj.

Uspeli su se na gornji kat, gdje ih je Rainey već očekivao.

Zastao je, budući da se sve vrijeme nervozno šetao amo-tamo, i nevoljko odmjerio McKevera.

— Evo ljudi koje vrlo dobro plaćam i kojima sam nabavio nova imena — ljutito će Rainey — a ipak sam prisiljen sve učiniti sam, jer inače ne bi ništa uspjelo.

— Žao mi je, ali uistinu nismo krivi — pokuša McKeever. — McRee je jednostavno imao sreću! I ta ga sreća i dalje prati? — bijesno će rančer i prijeteći stisne pesnice. — Četvorica iz moje specijalne grupe i još petorica drugih revolveraša daju se od jednog jedinog drznika vući za nos! Gdje je? Nema ga! Nestao je!

— Ljudi se još nisu vratili, što znači da neće odustati dok ga ne pronađu. Naći će ga, vjerujte mi — McKeever ga pokuša umiriti. — Osim toga, napucan je, a ranjen ne može otići daleko.

— Uza sve to imam i s vama neprilike — zlovoljno će rančer.

— To ćemo već srediti — mirno će revolveraš.

— Nije bilo razumno ubiti toga čovjeka — promrsi kroza zube Rainey i okrene se prema vratima.

Hotelski je službenik pokušao i ušao.

— Što je? — odbrusi rančer.

— Nemam vremena ni za koga. Zauzet sam!

— U predvorju je šerif Framer — u nedoumici će čovjek.

— I što onda? Neka je, do vraga! Što se to mene tiče?

— Htio bi s vama razgovarati. Rekao mi je da ga najavim.

— Dobro, neka dođe — mrzovoljno će rančer.

— Nije moguće da se šerif odjednom naučio ponašati i na-

javljuje svoj dolazak, umjesto da upada nenajavljen — nevoljko se nasmiješio McKeever.

— Nije se naučio ponašati — odbrusi Rainey. — Barem ne u onom smislu kako to vi mislite... ako uopće znate što je ponašanje — ljutito doda i omjeri ga oštrim pogledom. — To je njegov način. Kada se samo pretvara, ponaša se grubo i glumi oštrog i neobuzdanog čovjeka. Međutim, kad nešto zna i ima skriveni neki adut, sušta je suprotnost; miran, tih i gotovo sramežljiv. Ovaj put je sramežljiv. Do vraga! Samo mi je još to trebalo! McRee ga, zacijelo, čeka u njegovu uredu.

Netko ponovo pokuca na vrata.

— Da! Uđite, šerife — ljubazno će rančer, a oko usana mu zaigra smiješak.

* * *

Vrata se otvore i Framer uđe.

— Dobra večer, šerife — nasdasve će ljubazno Rainey. — Što mogu učiniti za vas?

— Tko su ovi ljudi? — odjednom će šerif i pogleda McKevera i Russela. — Ako mi kažete tko su, uistinu ćete mi pomoći.

Lica revolveraša se skamenišu. Obojica pretrnu. Rainey i dalje ostane ljubazan i susretljiv.

— To su McKeever i Russel — mirno će rančer. — Sjednite, šerife. Nisam točno razumio vaše pitanje.

Na Russelovo i McKeeverovo čuđenje šerif se smješkao isto tako ljubazno kao i rančer dok je mirno sjeo na ponuđeno mu mjesto.

— Ako vi kažete da se zovu Russel i McKeever, onda je uistinu tako — polagano će šerif. — Oduvijek ste bili čovjek od riječi...

— Možete ići — obrati se rančer dvojici začuđenih revolveraša.

Obojica se hitno okrenu i krenu prema vratima.

— Gospodine, McKeever! — naglo će šerif.

Obojica zastanu i okrenu se. Šerif ustane i pride im.

— Rekli ste mi da ne znate koga ste sinoć ubili — obrati se McKeeveru. — Rekli ste, isto tako, da ne znate zašto vas je taj čovjek napao. Sve sam unio u zapisnik, točno onako kako ste izjavili.

— Dobro da ste zapisali — mirno će McKeever.

— U međuvremenu sam saznao zašto ste ga ubili — šerif se gotovo sramežljivo nasmiješi. — Taj je čovjek znao tko je vaš prijatelj McKeever — reče i obrati se Raineyju. — Vi ne znate, je li?

— Ne razumijem ni riječi — stisnutih očiju procijedi Rainey i nagne se naprijed.

— Mislim da smo prije četiri tjedna ovdje u gradu objesili pogrešne ljude — objasni šerif.

— Moje sumnje nisu još sasvim potvrđene, ali imam razloga da budem vrlo siguran u ono što pretpostavljam.

— Želite li time reći da sam ja onaj Leed, ili možda Yurado, koje ste objesili? — ljutito će McKeever i pride šerifu.

— To ste vi rekli, ja ne — nasmiješi se šerif.

— Sve je ovo ludost! — oštro će rančer. — Šerife, ne možete tek tako optužiti gospodina McKevera da je razbojnik.

— Ni govora — naglo će šerif.

— Nisam to ni rekao. Nego, pustimo za sada sve kako jeste. Čim saznam nešto više, doći ću i o svemu vas obavijestiti. Želio

sam vam reći još nešto drugo. Molim vas, odmah pozovite svoje ljude neka se vrate iz bre-gova i pobrinite se da se Jake McRee može ponovo koristiti svojim izvorom. Ovo su zapovi-jedi! I sudski sam nalog naba-vio u slučaju da ga zatražite. Evo ga.

Ustao je i gurnuo zatečenom rančeru papir u šaku. Rainey je rasklopio papir i letimično po-gledao tekst, a zatim se samou-vjereno nasmiješi i pusti papir da padne na tlo.

Šerif nije obratio pažnju to-me, nego je polagano krenuo prema vratima. Položivši ruku na kvaku, okrene se i mirno re-če:

— Znam što želite od Jakea McReeja. Sutra ujutro uhapsit ću sve one koji su pretukli Ja-kea i uništili mu kola kojima je prevezio vodu. Pobrinite se da svi ti ljudi sutra ujutro sami do-đu do mene, jer ćete mi inače osobno odgovarati za njihove postupke. Ako se ne pojave, do-ći ću po vas, gospodine Rainey. Do viđenja!

Rainey skoči sa stolca, a Rus-sel i McKeever oprezno polože ruke iznad revolverskih držaka.

— Pričekajte! — poviče ran-čer.

Mali, podebeli šerif ponovo je bio brži nego što bi itko vjero-vao. Okrenuo se i odjednom dr-žao u ruci revolver uperen rav-no u Raineyja.

— Molim? Slušam vas — mir-no upita.

— Ništa — zlovoljno će ran-čer dok se zagledao u oružje pred sobom.

— Sutra ujutro svakako ću nekoga uhapsiti, a o vama, Rai-ney, ovisi koga — objasni još jednom šerif. — Tko zna, možda

ću uhapsiti i dvojicu — doda, pa pogleda McKevera i Russela. — Do viđenja!

Iziđe hodajući natraške, re-volvera uperenog u Raineyja.

Čim je nestao, trojica što su ostala u prostoriji bijesno se po-gledaju. Onda McKeever i Rus-sel naglo potegnu revolvere i pojure prema hodniku.

— Čekajte! — zaustavi ih Rai-ney.

— Vani je mrak — pobuni se McKeever. — Ponoć je. Na ulici nema ni žive duše.

— Obavit ćemo ovo na moj način — odvрати Rainey i pride prozoru. — Ugasite svjetiljku!

Brzo su uradili što je želio, a kad je prostorija uronila u pot-punu tamu, svi stanu pred pro-zor. Vidjeli su šerifa kako prela-zi ulicu. U njegovom je uredu gorjelo svjetlo. Malo pošto je ušao, opaze kako se iza zastora pomiču dvije sjene.

— Šerif nije sam — zaključi Russel. — Kladim se da je od momka što je unutra s njim po-kupio sve svoje znanje kojim se ovdje pravio važan.

— Možda je to Jake McRee? — tiho će McKeever.

— Mene pitaš? Otkud bih to ja znao? — ljutio se Rainey. — Obojica će najvjerojatnije od-mah napustiti grad, jer se ovdje ne osjećaju dovoljno sigurnima. Kako se samo pravi važan! Ha, pokazat ćemo mi njemu! Hajde-mo! Russel, sakupi ljude!

Russel je požurio prema vra-tima, a McKeever i Rainey su ostali kod prozora da bi dalje nadzirali šerifov ured.

Ubrzo se svjetlo u uredu uga-silo. Rainey prekune, ali ga McKeever umiro:

— Neće nam pobjeći.

Raineyjeva šaka stisnula se oko McKeverove nadlaktice kad su dva konjanika izjahala iz dvorišta šerifova ureda i skrenula na ulicu.

— Ako ih ne uhvatimo, sve je izgubljeno — gotovo je zavapio Rainey.

McKever požuri van, a Rainey krene za njim što je brže mogao.

U dvorištu su ljudi već osedlavali konje.

* * *

Noćni posjetitelj u šerifovu uredu bio je Lon. Zajedno su izjahali iz grada, gdje ih je dočekao Rick. Šerif je sada već znao da je uhapsio i objesio pogrešne ljude i nije mu bilo lako. Potjernice kojih se držao prilikom hapšenja razbojnika nisu sadržale slike razbojnika, nego samo njihov opis, a opis je, kako se sada vidjelo, odgovarao ne samo izgledu dvojice uhapšenih nego i McKeveru i Russelu, u koje isprva nitko nije posumnjao.

— Mislio sam da ćete odmah povesti sa sobom McKevera — začudio se Rick kad je ugledao šerifa i Lona. — Uvjeran sam da je to zapravo Leed. Dao sam da mi nekolicina ljudi opišu čovjeka koji je ubio Cassa. Sudeći po onome što su mi rekli, taj je momak Leed i nitko drugi. Uvjeran sam da ti nitkovi još imaju naš novac.

— Ako je uistinu u njih, dobit ćete ga — mirno će šerif. — Požurimo sada do Jakeove kolibe. Jeste li sigurni da mu nije potreban liječnik?

— Nije mu baš prijeko potreban, mada bi bilo dobro da ga pregleda — objasni Lon. Htio je još nešto reći, ali uto ugleda konjanike na glavnoj ulici.

— Do vraga, požurimo! — ljutito će šerif. — Krenuli su za nama. Sada ne smijemo odjahati do kolibe. Među ovim nitkovima ima nekoliko koji izvanredno slijede tragove. Vi, Rick, odjašite do kolibe, a Lon i ja pokušat ćemo se osloboditi ove ološi.

Podboli su konje i požurili. Rick je nestao u tami, a Lon zabrinuto pogleda šerifa.

— Kamo ćemo? — raspita se mladić?

— Najprije do rijeke — odgovori šerif, pa nastavi objašnjavati: — Tamo ćemo, nadam se, moći zamesti trag. Ne bih želio da pronađu put do kolibe. Jake zasigurno nije sposoban da im onako ranjen pobjegne.

— Ako nam pođe za rukom da pobjegnemo i stignemo do kolibe, što ćemo onda? Možda namjeravate da zagnjurimo glave u pijesak i čekamo što će se dalje događati? — zlovoljno će Lon.

— Bez zajedljivih opaski, mladiću — mirno će šerif. — Najprije moramo ove momke izmamiti iz grada, kako bih se mogao vratiti i uhapsiti Raineyja.

— A što će biti s Leedom i Yuradom?

— Za McKevera i Russela pobrinut ćemo se poslije. Ne brinite, svi će doći na red — nasmiješio se tužno šerif.

Neprestano je morao misliti na to kako su ga, naravno njegovom vlastitom krivnjom, ta dvojica nitkova žednog preveli preko vode. Pred svjedocima su se zakleli da su ona dvojica razbojnika što ih je poslije dao objesiti uistinu Leed i Yurado. Zajedno s Raineyjem oni su ga i naveli na pomisao da su to

oni. Nije im smio samo tako povjerovati.

Ogorčen pomisli i na to da sada zasigurno neće biti naprijeden i da može biti zadovoljan ako se poslije svega održi na ovom položaju.

Jahali su što su brže mogli. Progonitelji si im se opasno približili. Odjeknuše i prvi pucnji.

Lon i šerif usmjerili su konje prema rijeci. Trudili su se da ih potjeraju što jače mogu i životinje su davale sve od sebe. Usprkos tome, progonitelji su im se opasno približavali. U jednom su se trenutku uspjeli dovoljno udaljiti i na neko vrijeme nestati u tmini. Ljudi iz potjere morat će ih tražiti.

Stigli sudo rijeke udaljene jedva dva milju od grada, zaustavili konje i skočili iz sedla.

– Ostani kod konja, dječaće – zapovijedi šerif, pa dohvati svoju vinčesterku i potrči dio puta natrag.

U blizini rijeke jahali su u većem laku, pa su se ponadali da će potjera projuriti mimo njih. Međutim, nisu se bili dovoljno udaljili. Mada ih neko vrijeme nisu vidjeli, nitkovi su očito čuli jeku kopita i slijedili taj zvuk, ne obazirući se na ostalo.

Šerif ih je ugledao kako dolaze. Podigao je pušku i opalio u zrak četiri puta zaredom. Gomi-la je odmah zastala, ljudi se rasprše i pojure u zaklone. Začuo je viku, i zatim pucnjeve. Šerif se okrene i požuri do Lona. Mladić je sjedio na konju i čekao ga.

Šerif je još nekoliko puta zapucao, potom skočio u sedlo. Pojure uz rijeku u divljem galopu. Obala bijaše nepregledna, brdovita, obrasla šikarom. Lon

je skrenuo konja u širokom laku prema sjeveru i šerif je učinio isto.

Na nepreglednom terenu ljudi iz potjere neprestano su ih gubili iz vida, pa su morali zastajkivati da bi se orijentirali samo prema odjeku kopita. Prije nego što su se šerif i Lon do-mogli bregova, uspjelo im je osloboditi se progonitelja.

Lon je usporio konja i okrenuo se u sedlu. Čuo je da je jahać iza njega zastao. Čim je opazio da šerif u sedlu nekako čudno tetura, mladić je skočio s konja, prihvatio uzde i potrčao mu u susret.

Šerife, zar ste ranjeni? – zabrinuto će mladić.

– Lon, znate li sami doći do kolibe? – teškom će mukom šerif.

– Znam, ali...

– Prihvatite uzde moga konja – tiho će šerif i kloné tijelom prema naprijed.

Lon mu htjede priskočiti u pomoć, ali se šerif uspio sam uspraviti.

– Kako su me samo pogodili, nitkovi! – promrmlja šerif.

– Ne bi li bilo najpametnije da se vratimo u grad? Odvest ću vas liječniku.

– Zar vam je dosta života? – Framer se pokušao nasmiješiti, ali sve što mu je pošlo za rukom bilo je da lice razvuče u bolnu grimasu. – Obojicu bi nas smjesta ubili. Dakle, naprijed! Nemamo izbora.

Lon je shvatio da nema smisla proturječiti. Uzjahao je, prihvatio uzde šerifova konja i krenuo. Zasad ih nitko nije slijedio, pa je mogao pustiti životinje u mirnom kasu. Šerif se držao za sedlo, ali se sve više njhahao. Lon je usporio svoga konja,

približio ga šerifovom i prihvatio ranjenika ispod ruke.

Kad su se napokon počeli uspinjati kanjonom prema kolibi, na obzoru se već danilo. Na rubu zaravni dočekao ih je Gavin.

— Dogovorili smo se, doduše, da nam dovedeš šerifa, ali ne u ovakvom stanju — promrmlja starac.

— Ne brbljaj gluposti! Radije mi pomoz — ljutito će Lon, zaustavi konje i sjaše. — Ne znam gdje je pogoden. Gdje je Rick? Je li se vratio?

— U kolibi je — odvrati Gavin. Sve nam je ispričao. Strašno smo se brinuli — dodao je i spustio šerifa s konja.

Pojavili su se ostali i brzo šerifa Framera unijeli u kolibu. Kad je u slabom svjetlu svitanja prepoznao McReejevo lice, slabo se nasmiješio.

— Lijepo izgledam, je li? — pokušao se našaliti. — Kad samo pomislim kako sam Raineyju obećao da ću ga danas uhapsiti! Tražit će me dok me ne pronađe. Mora me se riješiti ako ne želi sam nastradati. Kad bih se samo dosjetio kako da izmaknem toj njegovoj potjeri i uspijem se ušuljati u grad.

— S metkom u tijelu teško da itko zna bilo kakav izlaz — našalio se Gavin. — Najprije ćemo vam urediti ranu, a onda ćete dalje razmišljati. York, skini mu vjetrovku! Rick, pomoz mi!

McRee dohvati sedlo i iziđe iz kolibe, domahnuvši Lonu. Mlađić krene za njim.

— Šerif ima pravo — zamišljeno će McRee dok je osedlavao konja.

Već se mnogo bolje osjećao i, mada ga je rana i dalje boljela, znao je da može jahati. Nije bilo vremena za odmaranje.

— Uistinu su opasni zapravo samo ljudi iz Raineyjeve potjere — nastavi McRee. — I ovdje gore moramo biti oprezni zbog njih. Uvjeren sam da im je Rainey zapovjedio neka se ne vraćaju dok nas ne pronađu i unište. Vjerojatno im je poslao i pojačanje.

— Znači, moramo otići odavde — zamišljeno će Lon.

— Da. — McRee kimne. — Ali ne samo to. Moramo se ponašati tako da potjera pronađe naš trag i krene za nama. Namamit ćemo ih i na bilo koji način pokušati oduzeti im konje. Tako će ostati nepokretni i time za nas bezopasni. Trebali bismo ih namamiti na sjever i što više im otežati povratak. U tom bismo se slučaju možda domogli Raineyja u gradu.

— Šerif neće moći neko vrijeme jahati — zabrinuto će Lon.

— Nije to jedina prepreka — ogorčeno će McRee, pa doda: — Na žalost, uistinu nije jedina. Mogli bismo složiti vučna nosila... ili imate, možda, neke vlastite planove?

Dugo, zamišljeno, kao da želi prodrijeti u njegove misli, Lon je promatrao McReeja. Zatim kimne i nasmiješi se.

— Dobro, vjerujem vam — reče naposljetku. — Mogli bismo se ujediniti i pokušati zajedničkim snagama izaći nakraj s onim ološem. Tko zna, možda i uspijemo. U svakom slučaju, uedinjeni smo jači.

— I ja tako mislim — nasmiješi se McRee i odahne. — Pripremite sve za polazak, a ja ću razgledati okolicu. Možda saznam gdje su Raineyjevi ljudi.

Usmjerio je konja, puteljkom niz kanjon. Što je dalje jahao, sve je više zamjećivao da su

Lon i njegovi ljudi nepažnjom, izazvanom neiskustvom, ostavili za sobom mnoštvo tragova koji će ljudima iz potjere ukazati kojim putem valja krenuti. Rana ga je sve manje boljela, mada je i dalje osjećao slabiju. Dobro je poznavao ovaj kraj i nije mu bilo teško ubrzo pronaći Raineyjeve ljude.

Na obroncima nedaleko svoje doline ugledao ih je kako čekaju, očito uvjereni da će se vratiti na ranč. Čim se uvjerio gdje su, okrenuo se i požurio natrag do kolibe.

Kad se nakon dva sata vratio, ljudi su ga nestrpljivo čekali spremni za polazak.

Gavin je izvadio šerifu metak iz ramena i stručno mu povio ranu, ali nije bio zadovoljan jer Framera je zahvatila groznica.

— Nosila su gotova — javio je Lon čim je ugledao McReea. — Zar nema načina kako da šerifa prebacimo u grad? Plašim se da će nas zadržavati.

— Nitko od nas ne bi se mogao neopažen domoći grada — odgovori McRee. — Ima ih posvuda. Moramo ih nekako namamiti što dalje i pobrinuti se da se ne mogu tako brzo vratiti.

— Lijepa zamisao, ali što da učinimo? — raspitao se Lon. — Osim toga... ako nam sve to pođe za rukom, požurit ćete u grad i uhapsiti Raineyja, a što će biti s nama? Leed i Yurado nestat će čim nanjuše opasnost, a u tom slučaju ostat ćemo bez našeg novca.

— I njih ćemo uhvatiti. Moramo! — uvjerljivo će McRee. — Krenimo! Požurite!

IX

— Imamo ih! — povikao je Russel još na vratima Raineyjeve sobe.

Ujurio je unutra i naglim pokretom skinuo šešir. Rainey i McKever začuđeni ustanu.

— Šerif, McRee i oni tragači za zlatom... svi su zajedno krenuli na sjever — još zajapuren od žurbe, zadihano je izvještavao Russel. — Šerif se najvjerojatnije namjerava probiti do Countyja, glavnoga grada naše pokrajine, ali sumnjam da postoji i najmanji izgled da uspije. Sussman je skupio sve ljude, pa su krenuli u potjeru. Zacijelo su ih već sustigli, jer šerif i ostali vrlo sporo napreduju. Imaju i ranjenika, koji im otežava kretanje.

— To je zasigurno Jake McRee! — javi se McKever.

— On ili netko drugi — kimne Russel.

— Učinili su nam zapravo veliku uslugu — zadovoljno će McKever. — Tko bi se nadao da ćemo ih se domoći baš u bregovima. Kad sve završimo, objavit ćemo da je šerif predvodio naše ljude kako bi ulovio neke razbojнике i konjokradice. U krvavom obračunu nisu na žalost stradali samo razbojnici, nego je poginuo i naš hrabri šerif Framer — lukavo se smješкао McKever.

— Neka Rodney odmah prekinе posao — predloži Russel.

— Ako sa dvanaestak ljudi odjaše glavnim putem i postavi se na ulazu u County, mislim da nema nikakve opasnosti čak i kad bi Sussman imao smolu i kad mu ne bi pošlo za rukom uhvatiti te nitkove u bregovima.

— Ima uza se dovoljno ljudi!

— razljutio se Rainey.

— Do vruga, zar je moguće da nije sposoban dostići tu nekolicinu bijednika koji sa sobom vode i ranjenika? Osim to-

ga, sviđa mi se da nikoga od mojih ljudi nema u gradu. Rodney je zaposlen godišnjim prebrojavanjem goveda, a svi ostali gone McReeja i njegove drugove.

— Navodno McRee prilično dobro poznaje bregove — reče McKever.

— Sussman ima dvadesetak ljudi! Što oni poznaju i u što se razumiju? S njima su pošli i momci koji se vrlo dobro razumiju u čitanje tragova. Već su ih morali pronaći? Zašto ja sve vas uopće plaćam? — ljutio se rančer.

— Možda bi ipak bilo sigurnije da Rodney učini kako sam predložio — polagano će Russel.

— Dobro — mrzovoljno će Rainey. — Ipak mogao si to prije predložiti. Sada netko mora poći i obavijestiti ga, a tako gubimo vrijeme.

— Znao sam da ćete pristati, pa sam ga već dao obavijestiti. Nalazi se na putu ovamo — oprezno se nasmiješio Russel.

Rainey ga pomalo začuđeno pogleda, a zatim se odjednom nasmije.

— Čini mi se da vam se vaša nova imena tako sviđaju da ih ne biste željeli rado izgubiti — reče smiješeći se.

Obojica se naceriše.

— Jedan od vas dvojice mogao se pridružiti Sussmanu u potjeri, ali čini se da vam se to baš nije svidjelo — nastavi Rainey.

— Zašto bismo se zamarali nečim što i netko drugi može obaviti, nije li tako? — značajno se nasmiješi McKever.

— Ljudi poput vas dvojice prilično su opasni — zamišljeno će Rainey.

— Evo ih — promrmlja York. U sumraku lagano se na jugu nazirahu Raineyjevi jahači.

— Moramo brže jahati — požurivao je Rick. — Ako ne budeмо brže napredovali, sustignut će nas prije mraka.

— Ima pravo — suglasi se McRee — moramo požuriti.

— Ima li uopće nade da dodeмо do kanjona prije nego nas stignu? — upita Earl.

— Morali smo se kratko odmoriti. Zato su nam se uspjeli tako približiti, jer se sami nisu ni trenutka odmorili. Ubrzo će im, vjerujem, konji biti krajnje iscrpljeni i morat će na neko vrijeme stati — pokuša ga umiriti McRee.

Okrenuvši se mladi rančer opazi da ga šerif doziva k sebi, pa mu pride.

— Kako je, Matt?

— Rainey nam je za petama, je li? — zabrinuto će šerif.

— Njegovi momci nisu daleko — mirno će McRee. — Ipak vjerujem da ćemo im pobjeći. Ne brini, Matt. Pokušaj se odmoriti.

— Ostavite me ovdje i nastojte se bez mene domoći Countyja — predloži šerif.

— Ne brbljaj gluposti. — McRee se namršti. — Ne ideмо u County, nego u Rainbow. Ubrzo ćeš biti kod liječnika. Sutra rano ujutro odjahat ćemo do glavne ceste i navečer ćemo biti u gradu.

Cijelu noć su jahali. McRee i Lon preuzeli su vodstvo, za njima su slijedili Rick i Earl koji su vodili šerifa na nosilkama pričvršćenim za dva konja, a za njima su jahali York i Gavin.

Kad je polagano počelo svitgati, stigli su do kanjona.

— Nisu li nam oni nitkovi preblizu za petama? — raspita se Lon.

McRee je dao Ricku i Earlu znak i ova dvojica krenuše odmah dalje na sjever.

U mekanom tlu konjska su kopita ostavljala vidljive tragove. Dok su se spuštali stazom, životinje su ubrzala kas. McRee je dobro poznavao kanjon u kojem su se nalazili i znao je da će ubrzo tlo kojim će jahati postati tvrdo i kamenito. Stigavši do tog dijela, prešli su na drugu stranu staze, sjahali i uveli konje u uski procijep kojega je ulaz zaklanjalo gusto žbunje. Onda se McRee vratio putem kojim su došli, kako bi uklonio tragove što su ih ostavili.

Budu li otkriveni, zateći će se u opasnoj klopci. Spremni da se brane, s puškama u rukama, čekali su da potjera stigne.

Pojavili su se dva sata poslije. McRee i njegovi drugovi sklonjeni u procijepu, začudili su se kad su vidjeli koliko ih je.

Jahali su drugom stranom kanjona i prošli pokraj procijepa a da ništa nisu opazili. Malo zatim stari je Gavin potapšao McReeja po ramenu, kako bi mu pokazao koliko cijeni njegovo umijeće da zbuni progonitelja.

Raineyjevi su ljudi iscrpili svoje životinje do krajnosti, ali bijaše očito da ih ne namjeravaju odmoriti, pa makar i vrlo kratko. Projahali su pokraj procijepa i ubrzo nestali u daljini.

Sunce se penjalo do zenita pa se počelo polagano spuštati prema zapadu. Raineyjevi se ljudi nisu vratili. Najvjerojatnije su, stigavši do kraja kanjona

krajnje iscrpljeni i umorni, odlučili kako je najbolje da se makar malo odmore.

McRee je čekao da se potpuno smrači i tek su tada Lon, York, Gavin i on osedlali konje. Zatim su obavijeni tamom nestali u dubini kanjona. S vremena na vrijeme zastajali bi i osluškiivali ne jašu li im Raineyjevi ljudi u susret.

Poslije ponoći ugledali su u daljini logorsku vatru. Jahali su još neko vrijeme i pola milje dalje od vatre zaustavili konje i sjahali. Dogovorili su se što će tko uraditi. Gavin je preuzeo konje, a McRee, Lon i York krenuše pješke naprijed. Priljubljeni uz stijene, neprestano su bili spremni da ih u svakom trenutku netko može napasti.

Vatra je gorjela u blizini stijene. Većina ljudi već je spavala. Nigdje nisu ugledali stražara. Konji su se nalazili na drugoj strani, gdje su mogli pasti. Ispred tamnog zida stijene ugledali su dvadesetak konja i u njihovoj blizini dvojicu stražara. Obojica su pušila, pa je žar njihovih gorućih cigareta već izdaleka upozorio McReeja i ostale na opasnost.

Spustili su se na koljena, pa nastavili puzati. Stražari su glasno razgovarali. Očito nisu se plašili, niti su pomislili na moguću opasnost. McRee im se približavao sprijeda, York odstraga, a Lon je motrio na one što su spavali u blizini vatre. Stražar je McReeja ugledao u posljednji trenutak, ali nije se uplašio. Indijanaca u tom području već odavno nije bilo i vjerojatno je mislio da je McRee netko od njegovih drugova kojega u noći nije mogao točno prepoznati. York se našao iza

njih i zgrabio ih tako da im je glave svom snagom udario jednu o drugu. Onesviješteni srušili su se na tlo a York se zadovoljno nasmiješio.

— U logoru je sve mirno — javio je Lon, koji je upravo dopuzao.

Do vraga, samo da konji potrče! — doda zabrinuto.

— Povik pume će ih neprijeporno pokrenuti — prošapće York. — Pume se plaše čak i najizmoreniji konji.

Životinje su se uznemirile kad su im ljudi prišli.

York je nekolicinu uhvatio za uzde i okrenuo ih u smjeru kamom treba da potrče. Stali su iza životinja, a onda je svaki nekoliko puta zapucao u zrak i oglašio se poput puma. York je potrčao među konje i nekoliko životinja udario po bedrima. Zatim nekoliko je konja već potrčalo u paničnom strahu a ubrzo su im se pridružili ostali.

Iz logora dopriješe povici, vika i pucnjevi. Ljudi su se probudili i shvatili da im se životinje nalaze u bijegu.

Lon, York i McRee nisu se obazirali na njih. Gavin je držao u pripremi njihove konje, tako da su mogli odmah uzjahati. Podigli su lasa i požurili za galopirajućim stadom.

U svitanje stigli su do izlaza iz kanjona, vodeći sa sobom gotovo sve konje što su ih Raineyjevi ljudi imali. Neki su se putem izgubili. Rick, Earl i šerif dočekali su ih na izlazu. Prepuštali su konje sudbini i odjahali na glavnu cestu, kako bi požurili u Rainbow. Raineyjevi ljudi nisu više za njih bili opasni.

Oko podneva sustigli su kočiju koja je vozila u Rainbow. McRee je zapovjedio kočijašu

da stane. U prvom trenutku uplašeni je kočijaš mislio da je u pitanju pljačka, onda je ugledao ranjenog šerifa i zajedno sa svojim pomoćnikom požurio da pomogne.

Već je pao mrak kad je kočija stigla u Rainbow. Kočijaš je zaustavio kola ispred liječnikove kuće, kako bi šerif mogao odmah biti prenesen unutra. McRee, Rick i Earl odnijeli su šerifa, Lon je pošao za njima, a York i Gavin pobrinuli su se za konje.

X

Rainey, McKever i Russel naglo su ustali i, kao da ne vjeruju vlastitim ušima, začuđeno blenuli u hotelskog službenika.

— Istina je! — kleo se čovjek. — Ništa ne izmišljam. Kočijaš mi je sve ispričao. Liječnik je izvadio šerifu krhotine kosti iz rane. Teško je ranjen, ali čini se da će preživjeti. Ti ljudi što su putem zaustavili kočiju sada su kod liječnika. McReeju ne nedostaje ni dlaka na glavi.

— Dobro, Sapp — ljutito će Rainey — Možeš sići dalje pripazi što se priča.

Čovjek se okrene i brzo iziđe iz prostorije.

Rainey je ponovo sjeo i mrzovoljno zakimao.

— Sve ovo možemo zahvaliti našem prijatelju McReeju — ljutio se rančer. — Dobro se snalazi u bregovima i povukao je Sussmana za nos kao najodbičnijeg balavca.

— Sussman im je zasigurno za petama. Vjerujem da će se svaki trenutak pojaviti — zaključiti McKever.

— Tko zna tko je od njih još uopće živ — stresao je glavom Rainey. — Uvjeren sam da ih je

grdno prešao, samo me zanima zašto ja to tek sada saznajem.

— Trebalo bi da sve te nitkove otpustite — predloži Russel.

— Kako je uopće moguće da se dadu vući za nos od jednog jedinog bijednika?

— Čim se Sussman pojavi u gradu, trebalo bi da s njim ovo raščistite — javi se McKeever i povuče oba revolvera.

— Znaš li što ja mislim? — bjesnio je Rainey. — Sussman uopće još ne zna da su McRee i ostali nitkovi ujahali u grad. Sussman je glupan! Glup je isto kao i vas dvojica koji uopće ništa niste opazili, kao i Rodney koji se sada negdje na putu u County zajedno sa svojim ljudima vjerojatno odmara od napornog jahanja. Poludjet ću! Koga ja plaćam? Budale!

— Odmah ću odjahati na ranč i vidjeti koliko ljudi mogu skupiti — predloži Russel.

— A ja ću dotle pogledati što se događa u gradu — doda McKeever. — I ja ću skupiti ljude. Uvjeran sam da ću naći dovoljno onih koji bi rado nešto za vas učinili.

— Nikamo nećete poći! Ostat ćete ovdje! — odjednom poviče Rainey.

U očima mu se odražavao očaj i paničan strah.

— Mjesecima plaćam ljude koji ne treba da rade ništa drugo nego da mi budu na raspolaganju, a kad zatreba nema ni ti jednog jedinog koji bi me zaštitio — bjesnio je rančer. — Sâm sam u ovom prokletom hotelu i tko zna kako će se sve ovo uopće završiti. Sâm! Starac koji plaća gotovo pedeset ljudi kako bi se osjećao sigurnim sâm je i napušten u trenutku kada mu

je pomoć najpotrebnija. To je da poludiš!

— Nismo vas namjeravali ostaviti bez zaštite — mirno će McKeever. — Što vi, dakle, predlažete?

— Što predlažem? — zareži Rainey. — Sve vas plaćam da vi predlažete i da nalazite izlaz iz situacije kakava je ova! Međutim vas dvojica ste zainteresirani samo za to da sačuvate svoja lažna imena, a jedino što vas zabrinjava jest to neće li vas netko ipak raskrinkati!

McKeever vrati revolvere za opasač i zarije palčeve za remen. U očima mu se odjednom pojave prezir i gnušanje.

— Čovjek koji živi poput vas, gospodine Rainey, morao bi biti svjestan da jednom može svanutiti dan kao što je ovaj — reče vrlo mirno. — Hoću reći, netko tko gazi sve oko sebe mora računati da bi jednoga dana mogao ostati sâm.

— Je li to sve što mi želiš reći? — bijesno će Rainey.

— Ne, nije. — Revolveraš se nasmiješio. — Uvijek ste se pretvarali da ste neustrašiv. Zašto ne odjašete Sussmanu u susret ako se ovdje ne osjećate dovoljno sigurnim? Ako mislite kako mi nismo dovoljni da vas zaštitimo...

— Ovako se, znači, usuđuješ sa mnom govoriti! — bijesno ga prekinu rančer. — Poslije svega što sam za vas učinio moram ovo doživjeti. Spasio sam vas vješala i ovo mi je hvala!

— Vješala smo se spasili sami — mirno će McKeever.

— Jest — suglasi se Russel. — To biste napokon već morali shvatiti.

— Želite me, znači, ostaviti na

cjedilu? — prenerazio se Rainey.

— Ne želimo. McKeever se ponovo nasmiješio. — Samo smo vam željeli rastumačiti neke stvari. A sada nam kažite što očekujete od nas.

— Ako odmah krenem, za dva sata mogao bih se vratiti s nekoliko kauboja — javi se Russel.

Rainey ih pogleda obojicu. Svijetle oči sjale su hladnim, prezirnim sjajem.

— Dobro, Russel — pristane napokon. — Odjaši na ranč i skupi sve ljude koje možeš. Odmah krenite ovamo.

Russel se kiselo nasmijao i bez pozdrava izišao.

* * *

Šerifovo je lice djelovalo blijedo i šiljato, orošeno znojem i nekako upalo. Vidjelo se da se jedva održava na nogama, mada je odmahnuo glavom čim ga je liječnik pokušao nagovoriti da prilegne.

— Šerife, poludjeli ste — ljutio se liječnik.

— Trebalo bi da poslušáš liječnika — predloži McRee. — Ja ću uhapsiti Raineyja i njegovu dvojicu revolveraša.

— Ne! — slabim će glasom šerif. — Znam što mi je dužnost i ne želim da itko preuzima moju odgovornost na sebe — doda, prihvati pušku i otetura do vrata.

— Idemo s vama! — odluči Lon.

Izišli su iz liječnikove kuće i nestali u noći. Tamni oblaci prekrivali su mjesec. Ispred hotela gorjela je svjetiljka. Hotel-ski službenik upravo je namjeravao zaključati vrata kad su šerif i njegovi ljudi ušli u pre-

dvorje. Čovjek potrči prema stubama.

— Stanite! — zapovjedi šerif i podigne pušku.

Prestrašen čovjek zastane i podigne ruke. Šerif ga odgurne i zakorači na stubište.

— Lon, vi i ostali pričekajte ovdje. Jake i ja ćemo se popeti.

Dok su se uspinjali na prvi kat, šerif je teško disao, ali McRee nije ništa rekao. Matt Framer je pokazao da je onakav kakav pravi šerif mora biti.

Pred vratima Raineyjeve sobe zastanu. Šerif pritisne kvaku i uđu podignutih pušaka.

Rainey i McKeever bijahu tako začuđeni da su nekoliko trenutaka ostali nepomično sjediti.

— Nemam vremena za dugi govor — umornim će glasom šerif. — Rainey, uhapšeni ste! Dobro znate zašto vas hapsim i zato mislim kako nije potrebno da vam sve u pojedinosti tumačim. McKeever, i vi ćete poći s nama. Gdje je Russel?

Revolveraš polagano ustane, oprezan i napet.

— Kojim nas pravom hapsite, šerife? — polagano upita. — Mene ne možete uhapsiti, niti mi možete zapovijedati što da radim — doda oštrim glasom.

— Protivim se toj drskosti! — ljutio se Rainey.

— Samo se vi protivite, ako vam je tako lakše — obrati mu se šerif. — Protivite se koliko vam drago. Imat ćete za to dovoljno vremena... u zatvoru.

— Moji će ljudi srušiti cijeli vaš ured ako me zatvorite — pokušao je rančer.

— Što se toga tiče, ljuto se varate — umiješao se McRee. — Vaši su ljudi, doduše, na putu u grad, ali pješke i vjerujem da će

potrajati još neko vrijeme prije nego što stignu.

Rainey se zacrvenio od bijesa i u svojoj nemoći ogorčeno promatrao čas McKevera čas šerifa i McReea. Ponestalo mu je riječi da išta više kaže.

— Tko ste vi, McKeveru? — upita šerif dok je jednom rukom zario puščanu cijev u revolveraševa rebra, a drugom mu odriješio opasač. — Ubrzo ćete morati reći tko ste!

Revolveraš je ljutito grickao donju usnicu i odmjeravao McReea bijesnim prijetućim pogledom.

McRee podigne rančera na noge, pa ga pretraži da vidi ima li kakvo oružje. Zatim zapovjedi: — Hajde, krenite! — Gurnuo ga je prema vratima i nastavio: I ti, McKever, hajde! Samo nemojte previše žuriti. Dolje nas čekaju vaši prijatelji.

Revolveraš pride vratima, otvori ih i zagledao se u prazan hodnik. Šerif s puškom u jednoj i McKeverovim opasačem u drugoj ruci, krene za njim, a iza njih slijedili su Rainey i McRee.

— Hajde! — požuri šerif revolveraša.

McKever je propustio kraj sebe Raineyja, kako bi potom naglo odskočio unatrag, odgurno šerifa i brzim skokovima nestao u hodniku.

Šerif je zapucao nekoliko puta, ali uzalud. Rainey pobrza niz stube a, dolje ga dočeka Gavin i York. McRee protrči pokraj šerifa i pojuri hodnikom. Uto zalupe neka vrata. Osvrnuo se oko sebe, ali nije mogao razabrati u kojoj je; prostorijski revolveraš nestao, pa požuri do stubišta.

— Gavine, brzo u dvorište! — poviče odozgo. — McKever će

pokušati pobjeći kroz jedan od prozora! Požurite!

Dok su Earl i Rick otrčali u dvorište, Jake se vratio u hodnik i otvorio posljednja vrata na dnu prolaza. Prozor bijaše širom otvoren. Otrčao je do njega i pogledao van. McKevera, naravno, više nije bilo. Rick je već stajao vani, a upravo se pojavio i Earl.

— Vratite se unutra! — pozove ih McRee.

— Što je? — upita šerif.

— Na žalost, ništa. Nestao je!

— Ljutito će McRee.

— Do đavola, svemu su krive moje slabe noge! — ljutio se šerif.

Sišli su u prizemlje. Lon i ostali stajali su u predvorju. Gavin je držao Raineyja za rukav.

— Ovo je svinjarija! Ja... — uzrujavao se rančer.

— Prestanite govoriti! — hladno će McRee. — Idemo u zatvor. Hajde! Požurite!

* * *

Zatvorili su uzrujanog Raineyja u ćeliju.

— Šerife, pomogli smo vam da uhapsite ovog nitkova — počeo je Lon čim je šerif zaključao ćeliju za sobom. — Sada moramo pokušati uhvatiti Leeda i Yurada. Nadam se da nas razumijete.

— Naravno da vas razumijem — slabim će glasom šerif. — Uхватit ćemo ih, u to nema sumnje. Ako još imaju novac o kojem ste nam pričali, naravno da pripada vama. Pričekajte nas u hotelu.

Svi su se suglasili sa šerifom i zadovoljni izišli. Kad su se vrata za njima zatvorila, Rainey se pomalo nervozno ali glasno nasmejao.

– Vidjet ćete da neću dugo ostati ovdje – reče kroz smijeh. Svatko jednom zaigra na pogrešnu kartu. Ovaj put ste vi izvukli pogrešnu, obojica ste pogriješili. McRee, trebali ste mi prodati ranč. Ovako ću ga sada uzeti bez ikakve naknade.

– Čovječe, pa vi sjedite iza zatvorskih rešetaka a još prijetite! Jeste li pri zdravoj pameti?

– začudio se šerif. – Ništa vi nećete uzeti, osim možda zdjelicu s hranom što ću vam je pružiti kad budete dovoljno ljubazni da dobijete nešto za jelo – doda zajedljivo.

– Najkasnije za sat vremena bit ću na slobodi. Ne brinite vi o meni, bolje bi bilo da se zabrinete za sebe – nasmijao se Rainey zlobno.

Šerif teško uzdahne i sjedne. Slabost je ponovo prijetila da ga svlada.

– Rainey na žalost ima pravo. Neće dugo potrajati i njegovi će ljudi doći po njega. Kako ćemo im se suprotstaviti? Sami smo, Jake. U cijelom gradu nećemo pronaći jednog jedinog čovjeka koji bi nam se pridružio.

– Onda ga moramo odvesti odavde – predloži McRee. – Kako bi bilo da ga odvezemo u County?

– Sumnjam da bih izdržao put – zlovoljno će šerif. – Žao mi je Jake, ali nisam sposoban jahati. Ubrzo više neću moći ni sjediti, a kamoli što drugo.

– Mogao bih sam s njime otići.

– Sumnjam da bi uspio – šerif odmahnu glavom. – Znaš li koliko bi ih krenulo za tobom u potjeru? Svi oni koji bi izgubili dobro plaćeni posao ako tebe

ne bi ubili i tako oslobodili svoga poslodavca Raineyja!

– Što da učinimo?

– Ne mogu dopustiti da izlažeš svoj život za nešto što bi bila moja dužnost – žalosnim će glasom šerif. – Jake, znam da si hrabar mladić, al sve ima granica.

– Sve što bih učinio, uradio bih zbog sebe i svoga ranča. Shvaćaš li to, Matt? – pokuša ga uvjeriti McRee.

– Ipak je to moja dužnost – tvrdoglavo će šerif.

– Dok se prepiremo, Raineyjevi ljudi mogu svaki čas stići – ljutito će McRee. – Matt, znam da si savjestan šerif i dokazao si svima da ni od čega ne zazi-reš, ali budi razuman! Daj mi šerifsku zvijezdu. Pokušat ću se s Raineyjem probiti do Countyja i možda uspije!

– Što misliš da krenemo zajedno, malim laganim kolima?

– odjednom će šerif. – Upregli bismo konje, posjeli unutra Raineyja, ja bih legao straga a ti upravljao kolima. Povelj bismo i jahaće konje, za slučaj da ne možemo kolima dalje.

– Nećete uspjeti – javi se Rainey, ali mu glas nije zvučao više onako samouvjereno kao maločas.

– Što se mene tiče, možemo pokušati – pristane McRee. – A što ćemo ako se ne oporaviš prije nego što nas stignu? McKever na žalost zna da su ljudi što smo ih ostavili u bregovima ostali bez konja. Zasi-gurno je odjahao na ranč, pa će zajedno s nekolicinom otvoriti koral kako bi stado otjerali u bregove. Za nekoliko sati mogli bi se pojaviti ovdje!

– Zamisli samo kako su ljuti poslije psine što ste im je složili

— šerif se nasmiješi. — Ne mari, i ja sam ljut. Pokazat ćemo mi njima tko smo!

— Čini se da metak nije ozlijedio tvoj karakter, — sa smiješkom će McRee.

— Vidjet ćeš ti tko sam ja. Čovjek od čelika! Pokazat ću ja njima! Upregni konje, Jake, a ja ću pripremiti puške. — Ustane i ode do ormara s oružjem. — Tri konja koja imam u staji dobra su za kola isto kao i za jahanje. Vidjet ćeš!

McRee uzme svjetiljku pa izađe na dvorište. Sve su pripremili i lagana šerifova kola ubrzo napustiše Rainbow.

McRee je sjedio na prednjem sjedalu, Rainey uz njega. Kako bi bili sigurni da im ne može pobjeći, šerif mu je stavio oko zglavka lisičine i pričvrstio ih o rub kola. Šerif se smjestio na stražnjem sjedalu, s puškom u rukama. Tresla ga je groznica i osjećao se vrlo loše.

XI

Tragači za zlatom nisu izdržali u gradu. Odlučili su svratiti u kolibu po neke stvari, a nadali su se da bi putem mogli sresti Leeda i Yurada.

U blizini rijeke neko su se vrijeme odmorili. U svitanje Gavin navali da krenu dalje. Podigao je sedlo i krenuo prema konju.

— Pogriješili smo što smo otišli iz grada — mrmljao je Earl. — Strašno smo pogriješili.

— Uvijek si pametniji od ostalih — zlovoljno će Lon. — Nisi li čuo šerifa što je rekao? Jake ne misli na drugo nego na svoj ranč, a šerif neprestano razmišlja samo o tome kako je zabunom objesio pogrešne ljude. Rekao je neka ne brinemo i da će-

mo već dobiti naš novac. Samo me zanima kako!

— A što ćemo ovdje? — ljutio se Earl. — Leed i Yurado će se, najvjerojatnije, vratiti u grad. Da smo ih dočekali, mogli smo ih uhvatiti, ovako nećemo ništa postići.

— Zasigurno neće doći sami u Rainbow — odgovori mu Lon.

— Možda će se vratiti, ali onda u pratnji. Šerif računa s tridesetak nitkova. Kad stignu, cijeli će grad sravniti sa zemljom i pitam se kako bismo im se to suprotstavili.

— Jahači! — odjednom se oglasi Gavin. — Lon, jahači!

Svi su skočili na noge, začuvši istodobno topot konjskih kopita. Osam jahača približavalo se galopom.

— Osedlajte konje! — zapovijedi Lon.

Gavin je već bio osedlao konja. Uzjahao je i izvadio pušku iz navlake. Lon, Rick i York potrče do svojih konja. Earl je upravo podigao sedlo.

— To su Leed i Yurado! — poviče uto Gavin.

Earl odmah ispusti sedlo i potegne revolver. Jahači su ih ugledali i usmjerili konje ravno prema njima. Na čelu skupine uistinu su jahali Leed i Yurado, znani kao McKeever i Russel.

Dok su ostali završavali osedlavanje, Earl je potrčao nekoliko koraka prema jahačima. Lon, Gavin, Rick i York zastanu, kao da oklijevahu. Sve vrijeme ništa drugo nisu željeli više nego da napokon sustignu dvojicu nitkova koji su im oteli novac, a sada, kada se ta želja naposljetku ostvarila, ostali su pomalo iznenađeni i načas nisu znali što da rade.

Jahači uspore.

— Lon, razgovaraj s njima — reče Gavin.

Mladić je želio razgovarati s pridošlicama i spremao se što će im reći, ali dvojici nitkova posve razumljivo nije bilo ni na kraj pameti da razmijene bilo kakve suvišne riječi.

Prije nego što je Lon stigao išta reći, otvorili su vatru. Pogođen nekolicinom metaka, Earl se sruši na tlo. Ostali se nagnu i odgovore na vatru.

Jahači su zaustavili konje, pa su sjahali. Potrče u zaklon, neprestano pucajući na ljude koji im u ovoj borbi nisu bili dorasli. Rick, pogođen u glavu, šutke se srušio i ostao nepomičan. Gavin je uzjahao i požurio svoje prijatelje da učine isto. York i Lon bace se u sedla i pojure koliko su god brzo mogli. Užas i neopisivi očaj tjerali su ih naprijed.

Pucnjava načas prestane. Leed, Yurado i njihovi ljudi požure do svojih konja i hitno krenu u potjeru za odbjeglom trojkom. Po svaku su cijenu željeli spriječiti trojicu tragača za zlatom da stignu do grada.

Tek kad su progonjeni skrenuli na sjever, ljudi iz potjere lagano uspore. Gavin, Lon i York također uspore čim su se uvjerili da ih razbojnici više ne progone. Međutim, ostatak dana i pola noći nisu se zaustavljali.

— Earl i Rick su mrtvi — žalosno će York dok su mnogo vremena poslije, obavijeni tamom mrkle noći, čučali na tlu i tupo gledali pred sebe. — Oni psi su živi, a naši su prijatelji mrtvi! Do đavola!

Gavin i Lon su šutjeli zamišljeni i utučeni.

— Trebalo je da ostanemo u gradu — nastavi York.

I ova njegova primjedba ostane bez odgovora.

Čim su se konji donekle odmorili, pojahaše dalje. Kad se počelo daniti, prešli su glavnu cestu i nestali u bregovima. Nakon nekog vremena York se okrenuo u sedlu i upozorio prijatelje na kola koja su vrlo brzo išla cestom prema sjeveru. Zaustavili su se, okrenuli se i zainteresirano promatrali kola.

— To su Jake McRee i šerif! Vode sa sobom Raineyja — zaključí York kada su se kola pojavila točno ispod njih.

— Rekli smo da nas se oni više ne tiču — mrzovoljno će Lon dok je pogledom pratio kola kako brzo odmiču prema sjeveru i nestaju za zavojem.

Nad cestom se digla prašina.

— Imamo važnijih briga — zaključí mladić i zakima glavom. — Moramo uništiti Leeda i Yurada i pronaći naš novac — doda kao da želi objasniti svoje riječi Gavinu koji ga je prijekorno pogledao.

Prešli su daljnje tri milje kad su daleko na jugu ugledali iznad glavne ceste visoki prašni oblak što su ga podigli jahači. Ponovo su zaustavili konje.

— Točno je da se nas sve ovo više ne tiče. Međutim, ako želimo uhvatiti Leeda i Yurada, moramo se ponovo u sve ovo uplesti — zamišljeno će Gavin dok su promatrali jahače kako jašu prema sjeveru. — Vidite i sami da ova dvojica nitkova progone šerifa i McReeja. Moramo krenuti za njima.

— Ubrzo cesta zavija. Ako požurimo, mogli bismo stići prije

njih – zaključio Lon i time, zapravo, potvrdno odgovori na Gavinov prijedlog.

Lon je na tren pogledao prema sjeveru, pa naglo podbode konja. Gavin i York požure za njim.

* * *

McRee je zaustavio konje, kako bi ih napojio u potoku pokraj ceste. Brzo je skočio sa sjedala, prihvatio jednog konja za uzde i odveo životinje do potoka. Napojio je i trećeg konja svezanog za kola. Dok su životinje pile, otišao je šerifu koji je blijed ležao na stražnjem sjedalu.

– Nije mu dobro – zaključio Rainey. – Vratite se, Jake, ako ga ne želite ubiti.

– Šutite, Rainey! Nitko vas nije pitao za mišljenje – ljutito će šerif.

– Mislim da bismo morali sići sa ceste – zamišljeno će McRee.

– Da – suglasi se šerif. – Imaj na umu da su Raineyjevi ljudi krenuli za nama najvjerojatnije za manje od sat vremena. Ako požure, mogli bi nas ubrzo stići. Nakon otprilike milje skreni i usmjeri kola dolinom.

– Radije bih u bregove – tresući glavom reče McRee i pogleda prema istoku.

– Vjerojatno baš s tim Raineyjevi prijatelji računaju. Bolje krenimo na zapad. Moramo požuriti!

– Sva vam žurba ništa neće pomoći – mrzovoljno će Rainey. – Moji ljudi znaju da me namjeravate prevesti u County, a moji su momci vrlo sposobni. Znate i sami što će vam se dogoditi.

– Vaši nas sposobni momci još nisu uhvatili – zlovoljno odbrusi McRee. – Osim toga, čini se da zaboravljate da dvadesetak vaših najsposobnijih ljudi još pješači prema Rainbowu.

– Ne svađaj se s njime. Radije vozi dalje – požurivao ga šerif.

McRee pode naprijed, okrene konje i trećeg sveže straga za kola. Onda se uspe na sjedalo i odveze kola natrag na cestu.

– Jake! Jahači! – usklikne šerif. – Iza nas su!

McRee se brzo okrenuo i ugledao trojicu jahača kako se spuštaju padinom i jašu ravno prema njima. I šerif se okrenuo i namjestio vinčesterku. McRee je potjerao konje koliko je god mogao. Kad se ponovo okrenuo, uočio da prednji jahač ima kratku svijetlu kosu.

– Ne pucaj! – poviče odmah.

– Matt, ne pucaj! To je Lon!

Šerif ispusti pušku i uz težak se uzdah nasloni. Kola se zaustave.

– Jake, slijede vas! – povikne Lon i zaustavi konja pokraj kola. – Šest jahača vas progoni! Udaljeni su najviše dvije milje. Morate sići s ceste, Jake.

McRee kimne i naglim pokretom potjera konje s ceste potokom prema planinama.

Lon, York i Gavin jahali su pokraj kola.

– Jeste li vidjeli McKevera?

– poviče McRee. – Gdje su Rick i Earl?

Lon mu je ukratko ispričao što se dogodilo.

– Bilo bi bolje za vas kad biste se držali postrance od svega ovoga – odjednom će Rainey.

– Ako se i dalje pletete u ono što se vas ne tiče, ni vi nećete preživjeti. Sve ćemo vas objesiti!

– Posljednju je rečenicu, izgovorio vrlo glasno i bijesno, budući da Lon nije reagirao na njegovu upadicu.

– Vi to zasigurno nećete doživjeti – mirno će Lon. – Prije nego što bi nas snašao takav kraj, ubiti ćemo vas kako nam više ne biste stvarali neprilike.

McRee je tjerao konje koliko je god mogao, ali bregovi bijahu predaleko. Još su bili četvrt milje udaljeni od prvih stijena što su virile iz travom obrasle zemlje kad su ugledali svoje neprijatelje.

Desetak minuta zatim kola, obavijena oblakom prašine, nestanu među stijenama. McRee se još jednom okrenuo. Raineyjevi su ih ljudi otkrili i sada su jurili za njima najbrže što su mogli. Još su bili prilično udaljeni, ali kola su u zemlji ostavljala duboke tragove i jahačima neće biti teško slijediti ih.

Domogli su se podbrežja. McRee se dobro snalazio u bregovima, ali ovaj put mu to neće mnogo pomoći. Lagana kola nisu bila pogodna za kamenito, strmo tlo. A onda se odjednom, slomio jedan stražnji kotač mada McRee nije vozio brzo jer je štedio konje. Kola su se nagnula u stranu i uz glasnu škripu stala.

Odbačen unatrag, Rainey si je natukao leđa, ali ipak se glasno smijao. McRee skoči sa sjedala i potrči da vidi što se dogodilo.

Lon, York i stari Gavin promatrali su kotač i razmišljali što će McRee odlučiti. Šerif Framer polagano se izvukao iz kola i zabrinuto zakimao glavom.

– Mi dvojica uistinu nemamo ni trunka sreće – promrmlja zlovoljno.

– Moramo kola ostaviti ovdje i nastaviti bez njih – odluči McRee, a onda zabrinuto pogleda šerifa. Framer se jedva držao na nogama i tko zna kako će se održati na konju.

– Slijedi nas njih desetak – reče šerif. – Možda bi bilo najbolje da se ovdje negdje sklonimo i natjeramo ih da se barem na neko vrijeme povuku. Tako bi nam ostalo dovoljno vremena da nestanemo.

– Konji su naizmaku snaga – zabrinuto će McRee.

– odvežite me i ostavite ovdje, a vi krenite dalje – predloži Rainey. – Obećajem vam da ću...

– Radije nemojte ništa obećavati – prekinuo ga je McRee i otišao da odveže konje.

– Uvjeren sam da ovdje u blizini znaš za neko mjesto gdje bismo nitkove mogli dočekati i naučiti ih pameti – obratio se šerif McReeju.

– Za borbu je ovo mjesto isto tako dobro kao i svako drugo.

– Što ako se ne povuku i ostanemo prikovani? – zabrinuto će McRee. – Ako ne budemo mogli više niti natrag niti naprijed? Što onda?

– Možda imaš pravo – suglasi se šerif i zabrinuto kimne.

– Možemo bar pokušati – mirno će McRee. – Bolje pokušajmo, nego da ih ovdje čekamo prekriženih ruku. Hajdemo na to mjesto odakle ćemo ih pokušati natjerati u bijeg.

Šerifa su podigli na konja, a i Raineyja su posjeli u sedlo. McRee je prihvatio uzde i krenuo na čelu povorke.

Prešli su desetak milja prije nego što su stigli u kanjon na zapadnoj strani kojega je uska terasasta staza s mnogo udubina i procijepa vodila prema zaravni na vrhu puta.

— Dobro mjesto — zadovoljno še ćerif. — Ovdje se možemo negdje skloniti i pucati čim ih ugledamo, a možemo se i povući gore ako ustreba.

— Da, možemo se povući na zaravan ako bude potrebno — suglasi se McRee.

XII

McKever i Russel zaustave konje čim su skrenuli u kanjon i ugledali pred sobom usku i strmu stazu ispresijecanu procijepima i otvorima. Osmorica kauboja koje je Russel poveo s ranča zastanu iza njih.

— Lukav je momak taj McRee — mrzovoljno će Russel. — U jednom od otvora smjestili su konje, a u drugom su oni.

— Dobili su pojačanje — zaključuje McKever čim je vidio tragove. — Mora da su negdje naišli na nekolicinu ludaka kojima je dosta života.

— Samoubojice — nasmije se Russel. — Tom, vrati se na cestu i pronadi Raineyja. — Dovedi ih sve ovamo. Požuri!

— Ako ih ubrzo ne napadnemo, povući će se gore na zaravan — sumnjičavo će McKever.

— To ne bi bilo dobro. Odozgo nas mogu satima sprečavati da im pridemo.

— Nekolicina bi ih morala zaokupiti na bilo koji način dok bi se nekoliko nas domoglo zaravni. — Russel stisne oči i zamišljeno pogleda prema zaravni. — Mora postojati još neki drugi prilaz.

— Ja znam put — javi se jedan od kauboja — ali bit će nam potrebno nekoliko sati da se uspnemo.

— Nije važno — zadovoljno će Russel. — Izaberi trojicu i požurite! Čim stignete gore, dobili smo igru. Jednom jedinom puškom moći ćete ih zadržati prikovane tamo gdje su sada. A mi ćemo lim se još malo primaći. Moraju pomisliti da nas ovdje zadržavaju i da ne znamo što da radimo.

— Ne odmah! — usprotivio se McKever. — Našim će ljudima biti potrebni sati da se domognu zaravni. Ako im se već sada pokažemo, McRee će posumnjati da nešto nije kako valja ostnemo li neprestano na istom mjestu, a ako nam iznova pobjegne, teško ćemo ga se ponovo domoći. Što bi tek Rainey rekao?

Sjahali su i odveli konje u zaklon stijena. Malo zatim začuju topot kopita. Lica su im se smrkla kad su ugledali Toma kako se pojavljuje iza zavoja, ali odmah zatim se razvedre. Iza Toma jahali su Sussman i još četvorica.

— Gdje je Jake McRee? — upita Sussman čim je zaustavio konja.

Lice mu je odražavalo bijes i silnu razjarenost.

— Složio nam je zamku u kojoj će se ubrzo sam naći — zadovoljno se nasmije Russel i rukom pokaže prema strmoj stazi.

— Prokletnik! — žestio se Sussman. — Da nismo naišli na Ernija, vjerojatno bismo još i sada pješačili. Čim smo se domogli konja, požurili smo da pokažemo ovom nitkovu tko smo.

Ispričao je ukratko što se dogodilo i kako su ostali bez konja.

— Prokletnik — ljutio se Russel — dobro vas je izigrao! Sada ga imamo! Čim ga se domognemo, možeš mu sam reći sve što ga ide.

McRee se uspravio na ulazu u spilju, kako bi bolje vidio što se dolje događa.

— Dolaze li napokon? — raspita se šerif.

— Ne, ne dolaze — ljutito će McRee. — Nitkovi su previše oprezni da bi nam učinili tu uslugu. Ne dolaze, ali znam da su tu negdje. Uvjeren sam u to.

— Ovdje su i ubrzo će se pojaviti sa svih strana — uvjereni će Rainey, koji je u dnu spilje čučao na nekom kamenu.

York ga nije ispuštao iz vida. Nitko se nije osvrtao na Raineyjove riječi.

— Konji su se odmorili — odjednom će Gavin. — Kako bi bilo da krenemo dalje? Čini se da se ne osjećaju dovoljno jakim da nas napadnu. Možda bismo im do mraka uspjeli pobjeći.

— Na žalost, moramo ostati ovdje. Nemamo više kamo — odgovori McRee. — Noć bi mogla biti svijetla.

— Za tri sata past će mrak — ponovo će Gavin. — Mogli bismo se odšuljati dolje i rastjerati im konje, kako smo već jednom učinili. Kad bi ostali bez konja, imali bismo ponovo izgleda da se izvučemo.

— Moji ljudi ne spavaju! — ljutito će Rainey. — Samo naprijed, pa ćete vidjeti što vas dolje čeka!

— Tako je, vidjet ćemo — nasmije se McRee.

— Najvjerojatnije do zaravni vodi još neki put — odjednom se oglasi Lon. — Možda su se razdijelili, pa se njih nekoliko uputilo na zaravan kako bi nam otamo prerezali put i opkolili nas.

— Moguće je — zamišljeno će McRee.

— Moramo se napokon odlučiti — požurivao je šerif.

Čim se smrači, Gavin i ja poći ćemo dolje da vidimo što se događa — odluči McRee. — Zatim ćemo nestati na zaravni. Ako nas gore netko očekuje, izborit ćemo si prolaz.

Tama se počela polagano spuštati nad kanjon i uvlačiti u otvore stijena ispresijecanih procijepima i spiljama.

— Osedlajte konje — zapovijedi McRee. — Gavin i ja vratit ćemo se za najviše pola sata. Moramo vidjeti što se dolje događa.

Pušku je spremio u navlaku na sedlu i ponio samo revolver i nož.

Dio puta protrčali su priljubljeni uz stijene a potom se spuste u donji dio kanjona.

— Hulje, nisu naložili vatru, — teško dišući zaključa Gavin dok su zastali kako bi im se oči priviknule na još veću tamu kanjona pred njima. — Kao da nas čekaju.

Namjeravali su krenuti dalje kad ih šum upozori da netko dolazi. Priljubili su se uz stijene i s revolverom u rukama ostali nepomični u očekivanju što će se dogoditi.

Pred njima se pojave neke sjene i McRee dodirne starčevu ruku kako bi ga upozorio da ne puca prerano.

Razabrali su dvojicu ljudi. Kretali su se ravno prema njima. Nisu ih opazili. Protrčali su pokraj McReeja i Gavina i malo dalje zastali.

— Ostani ovdje! — zapovijedi jedan. — Ne miči se dok se ne vratim i drži oči širom otvorene.

Gavin se stresao čim je čuo glas. McRee ga uhvati za ruku. Nije mogao ni slutiti da je starac po glasu što su ga upravo čuli prepoznao Yurada. Čovjek je nestao stazom koja je vodila prema zaravni.

McRee je dao stiskom ruke Gavinu znak da ostane na mjestu, a on se oprezno i polagano približio drugom čovjeku. Iza njega pripremio se na skok, pa ga naglo srušio na tlo.

Čovjek se bešumno skljkao i ostao tako ležati. Odnijeli su ga na stranu.

— Onaj što je otišao gore je Yurado — reče sada Gavin i zagleda se u lice onesviještenog.

— A tko je ovo, do vraga?

— Onaj gore je, sudeći po glasu, Russel — McRee se nasmiješio. — Tko je ovo ne znam, ali McKever nije.

— Yurado! Prokletnik! — ljutito će Gavin. — Moramo ga uhvatiti i...

— Skloni se — upozori ga McRee. — Čini mi se da se vraća. Pazi da nas ne čuje.

Gavin se makne, a McRee ostane stajati na mjestu gdje je Yurado očekivao da će zateći prijatelja. Yurado je žurio. Posljednji je dio staze pretrčao i skočio dolje točno ispred McReeja.

— Hajdemo! — reče uopće ne pogledavši bolje čovjeka pred sobom.

— Dobro — mirno će McRee i snažno ga udari pesnicom.

Gavin je dotrčao iz zaklona i uhvatio ga dok je padao.

— Da, to je Yurado — reče. — Hulja! Nitkov!

— Razoružaj ga i ostavi ovdje — mirno će McRee kad je opazio da starac namjerava razbojnika staviti preko ramena. — Požurimo natrag!

— Krenu istim putem natrag. Bilo je previše opasno još se više približiti ljudima iz potjere.

— Jake! — odjednom će Gavin.

McRee zasta.

— Pogledaj — uzrujano će starac. — Eksploziv!

— U ruci je držao osam šipki eksploziva povezanih u svežanj. Na vrijeme je ugasio stijenj.

— Ovime su nas htjeli dignuti u zrak — uzrujanim će glasom Gavin.

— Prokletnici! — ljutito će McRee i prihvati eksploziv.

Požurili su i ubrzo stigli do skrovišta.

— Zar je moguće da ništa niste čuli? — ljutio se McRee. — Russel je bio ovdje i htio nas ovime dignuti u zrak — doda i pokaže im eksploziv.

— Bio je to Yurado — javio se Gavin. Russel je zapravo Yurado.

— Vjerojatno su nas namjeravali samo uplašiti, ali tko zna što se moglo dogoditi — nastavi McRee i pogleda Raineyja. — Vašim ljudima, čini se, nije baš previše stalo do vas kad vas izlažu takvoj opasnosti!

— Mislim da će nas ubrzo napasti — javio se šerif.

McRee s eksplozivom u ruci pride izlazu iz spilje i stane do šerifa.

— Čovječe, skloni to čudo! —
ljutio se šerif. — Zamisli da netko pogodi taj tvoj svežanj! Odo-smo svi u zrak!

— Russel će se ubrzo probu-diti i proći će neko vrijeme dok svojim prijateljima objasni što se dogodilo. McRee se nasmije-šio. — Hajdemo! Krenite napri-jed, a ja ću ih zadržati njihovim vlastitim eksplozivom.

Izišli su iz spilje i pošli po ko-nje u procijep gdje su ih ostavi-li. McRee se sklonio iza neke stijene i napeto promatrao sta-zu kojom se moglo uspeti do za-ravni. Za sada nikoga nije vidio. Gavin mu je doveo konja i pru-žio uzde.

— Čekajte gore na mene —
došapne mu McRee. — Ako netko bude pucao, pazite da vas ne pogodi. I ne skidajte pogled s Raineyja ni načas.

Čim su kamenom stazom odjeknula konjska kopita, iz ka-njona se ogласiše hici.

— Odlazite — poviče McRee.

— Ostavite nas na miru, ili ću vas uništiti vašim vlastitim eks-plozivom!

Pucnji odmah utihnuše. Čulo se kako se ljudi povlače trkom. Pričekao je još nekoliko trenu-taka, a potom spremi eksploziv u bisage, uzjaše i krene za osta-lima.

Dostigao ih je tik pred zarav-ni i zajedno s Gavinom preuzeo vodstvo. Sjahali su i posljednji dio puta prešli pješke s otkoče-nim puškama u rukama.

Malo zatim ogласe se hici, ali nekoliko napadača brzo se po-vuklo čim su bili zasuti mecima.

— Put je slobodan. — McRee odahu. — Noću se nitko više ne-će usuditi uspjati ovamo kako se ne bi susrelo s eksplozivom.

Neko smo vrijeme sada sigurni.

Uspjeli su se na zaravan. Rai-ney je postao još šutljiviji i poti-šteno sjedio u sedlu, jer više nije znao ima li za njega nade.

McKever se * * * silno ljutio na Russela.

— Samo nam je još to trebalo! —
bjesnio je revolveraš. — Sada ima još i tvoj eksploziv, kojim si ga namjeravao dići u zrak, i na-posljjetku će nas uništiti našim vlastitim bružjem.

— Da sam uspio... pokuša Russel.

— Nisi uspio! — ljutito ga prekinе McKever.

— Ni ti ne bi bolje prošao —
potišteno će Russel.

— Svadom nećemo ništa rije-šiti — ogласi se Sussman. — Po-što smo cijelu noć kao hipnoti-zirani buljili u zaravan i uzalud čekali da ode u zrak, kako bi bilo da sad odjašemo do glavne ceste i presiječemo McReeju put? Ako ga ne sustignemo pri-je nego što se domogne County-ja, bolje da odmah nestanemo.

— Možemo pokušati — zlo-voljno će Russel.

— McRee će se zasigurno po-kušati probiti kroz planine. —
usprotivi se McKever. — Kre-nut ću za njim.

Prije nego što izbijete na ce-stu, proći će pola dana. Kako ga namjeravate stići kad nam je ponovo pobjegao? Tko zna do-kle je već stigao. Dok se vi do-mognete grada, moći ćete jedi-no pričekati da se on otamo vrati... naravno bez Raineyja —
doda zlobno.

— A kako namjeravaš prona-ći kojim je putem krenuo kroz planine? — bijesno će Russel.

McKever ne odgovori nego pljune, podbode konja i krene.

Trojica odmah krenu za njim. Kad su se Sussman i Russel odlučili kako je najbolje da slijede ostale, pridruže im se još trojica. Ostali ostanu u kanjonu.

Trud se ispiatio. Predvečer su naišli na McReejev trag.

— Nisu baš previše brzi — zaključio Sussman pošto je pregledao tragove. — Najviše su šest sati u prednosti. To je točno onoliko koliko smo čučali dolje u kanjonu, plašeći se da se popnemo kako nas vlastiti eksploziv ne bi raznio. Ako nas iznova ne povuče za nos, sustići ćemo ga prije nego što nam opasno odmakne.

— Mene niti je povukao za nos, niti neće! — odlučno će McKeever.

McRee je osjećao da im je potjera ponovo za petama. Uvijek iznova uspijevao je nakratko pobjeći, ali McKevera je služila sreća i uz Sussmanovu je pomoć uvijek ponovo prolazio trag.

Idući dan uvečer ljudi iz potjere nadoknadili su četiri od šest sati prednosti koliko je McRee bio pred njima.

— Sustići ćemo ih sutra oko podneva zadovoljno će McKeever. — Ovaj put uradit ćemo onako kako ja budem rekao.

Nitko mu nije proturječio.

XIII

Šerif se polagano oporavljao. Kako mu je postajalo bolje, sve je više postajao stari šerif Fra-mer, spreman na šalu i u najtežim okolnostima.

U podne su se malo odmorili u nekom zaklonu: Kad su nastavili put, brigu nad Raineyjem preuzeo je šerif.

— Vratit ću se dio puta natrag — predloži McRee — i po-

gledati što se iza nas događa. Obuzima me neki čudan predosjećaj.

— Dobro, Jake. Mi ćemo nastaviti prema sjeveru — odgovori šerif.

McRee se vratio natrag, a ostali su produžili dalje. Izjahali su iz kanjona u kojem su se zatekli i pred njima se prostrlo strmo, krševito tlo.

— Krećite se što opreznije — upozori šerif ostale. — Malo poslije ćemo sjahati i krenuti dalje pješke, a konje ćemo voditi za sobom.

Rainey se okrenuo u sedlu, kao da se pita gdje su njegovi ljudi. Znao je da nije ostalo mnogo vremena prije nego što bude prekasno da se išta poduzme. Preostala su mu još najviše dvadeset i četiri sata, a ništa se nije događalo. U očaju, bijesu i razočaranju što su ga njegovi ostavili na cjedilu, odluči poduzeti nešto na vlastitu ruku.

Kad su se našli na sredini stjenovita puta i šerif zaustavio konja kako bi sjahao, Rainey prisili svoju životinju da se pomakne, potom joj zarije svom snagom mamuze u bedra. Životinja preplašeno zarže i poskoči naprijed, udarivši pri tom glavom u šerifova konja. Oba se konja okliznu na kamenju i sruše. Rainey bijaše izbačen iz sedla, a šerif se, pogođen konjskim kopitom, onesviješten otkotrljao niz kamenu padinu.

Rainey se odmah dočeka na noge i ogledavao nalik na zvijer koja traži izlaz iz bezizgledne situacije. Svi skoče s konja. Lon i Gavin pritrčase šerifu u pomoć, a York krene za Raineyjem.

Rančer ipak pokušao pobjeći, ali York podigne poveći kamen

i baci ga za njim. Pogoden u leđa, Rainey padne licem prema tlu. Dok se stenjući pokušao osoviti na noge, York je već stajao kraj njega.

— Nitkove. Namjerno si ga srušio s konja! — ljutio se York.

Rainey se nije obazirao na Yorka. Pogleda konje. Slomljenih nogu, životinje su se mučile da ustanu. York zgrabi rančera za ovratnik. Upravo ga namjeravao tresnuti o kamenje kad ga je zaustavio Lonov glas:

— York! — Ostavi ga na miru!

York ispusti Raineyja i začuđeno se okrene.

— Lone — čudio se York. — pa on je namjerno natjerao konje jednog na drugog.

— Dovedi ga ovamo! — zapovjedi Lon.

York nešto zlovoljno promrmlja pa gurne Raineyja naprijed. Dok se Gavin pobrinuo za šerifa, Lon je ubio oba konja kako bi im olakšao muke.

— Do vraga, vi ste uistinu zlikovac — procijedio je i bijesnim pogledom ošinuo Raineyja.

— Kako bi bilo da me radije saslušate — mirno će nasmiješeni Rainey. — Predlažem vam da se nagodimo.

— Zašto sada samo stojiš? — ljutio se Lon na Yorka.

— Zašto se ne pobrineš da ne brblja gluposti?

York položi svoju snažnu ruku na Raineyjevo rame i stisnu ga tako snažno da je rančer pokleknuo.

— Ni riječi više neću čuti! Da nisi više niti pisnuo! — zapovijedi York.

— Poslušajte me... — zavapi Rainey.

Zašuti i od očaja stisne oči dok mu se lice zacrvenjelo od boli.

— Ne bi bilo najpametnije da ga ubijete, mada mi ne bi bilo žao — mirno će Gavin.

York se nasmiješi i malo popusti stisak.

* * *

McRee se vratio za sat vremena. Šerif je upravo otvorio oči kad je McRee sjahao i prišao mu. Lon mu ispriča što se dogodilo.

— Bit će najbolje da vi i vaši prijatelji krenete dalje — mirno će McRee i pogleda Lona.

— Znači... gotovi smo? — upita šerif i uhvati se za glavu.

— Jesu li nam za petama? — raspita se Gavin.

— Jesu — kimne McRee. — Najkasnije za sat vremena bit će ovdje. Predvodi ih McKeever. Devetoricu. I Rusel i Sussman su s njim. Ostale ne poznajem.

— Nešto ću vam predložiti, Jake — oglasi se Rainey.

York ga odmah iznova dograbila za rame i stisne prema dolje.

— Upomoć! — zakriješti Rainey.

— Ostavite ga, York — mirno će McRee, pa upita: — Što to predlažete, Rainey?

— Pustite me na slobodu, a ja ću se pobrinuti da vas moji ljudi dalje ne slijede.

— Dobro znate da za vas to nije rješenje — odgovori mu šerif. — Stoga je i jasno da ne biste održali riječ. Varate se ako se nadate da ćemo vam povjerovati.

— Ja ću vam predložiti nešto drugo — nastavi McRee. — Pričekat ćemo ovdje vaše prijatelje i kad se pojave, posjest ćemo vas na eksploziv da ih tako dočekate. Ako ih ne uspijete nagoovoriti da odustanu i vrate se, odletjet ćete u zrak pred njihovim očima.

— Da se niste usudili učiniti tako nešto! — bijesno će Rainey.
— Nećete se usuditi provesti u djelo takvu podlost!

— Otkud vi znate što ću se ja usuditi ili neću — nasmijao se McRee.

— Ostajemo s vama, Jake — javi se Lon.

— Drago mi je to čuti, ali ne bih želio da se osjećate primoranim na bilo što — mirno će McRee. — Nije ovo niti tako loše mjesto kad bi netko požurio u grad i obavijestio ostale što se događa.

— Mislite da biste mogli izdržati dva dana? — upita Lon.

— Pokušat ćemo — ponovo se nasmiješi McRee.

Svi su gledali Lona dok je mirno otišao do svoga konja, uzjahao ga i potjerao, samo im mahnuvši za rastanak.

— Jake, što ti daje toliku snagu da im se i dalje želiš suprotstaviti? Eksploziv? — upita šerif.

— Ne samo eksploziv. — Naša je snaga u tome da nitko od tih nitkova i ne sluti što sve možemo izdržati i na što smo spremni!

— Dobar si ti dječak, Jake — zamišljeno će šerif. — A ja uvijek samo puno pričam!

— Ne govori gluposti, Matt — nasmiješi se McRee i prione na posao.

Šipke eksploziva pričvrstio je maramom oko Raineyjeva vrata, a drugom mu maramom sveže ruke na leđima. Šerif ga je nijemo promatrao. Raineyjeve se oči razrogačiše od zaprepaštenja. Nije bio sposoban da išta kaže.

— Evo ih! Dolaze! — odjednom će Gavin.

McRee pogleda dolje, ustane i povuče Raineyja na noge.

— Krenite svojim ljudima u susret! — zapovjedi McRee.

— Želite me ubiti! — uzrujanim će glasom Rainey.

— Za svoje se pašnjake borim svim raspoloživim sredstvima i ne biram način — mirno će McRee. — Već smo nekoliko dana na putu. Goveda su mi već zasigurno uginula od žeđi, ali to ne znači da odustajem.

— Nadoknadiću vam štetu ako me pustite — pokuša Rainey.

— Ako vam je tako stalo do mene, nije trebalo da mi nanese onoliku štetu. A sada napokon zašutite i krenite naprijed. Tamo sprijeda sjednite i potrudite se da vas vaši ljudi uoče.

Rainey se isprva protivio, ali ga McRee primora da se pokrene. Hodao je polagano, nalik na putujuću bombu i toga je bio svjestan. Zato su mu koljena klecala, a usne vidljivo podrhtavale dok je korak po korak stupao naprijed.

— Tako! Sada možete sjesti! — zapovjedi McRee malo zatim i izviri iza stijene za koju se sklonio.

Na McReejev povik Rainey zastane i sjedne. Dolje su stajali njegovi ljudi. U međuvremenu su sjahali i gledali prema gore, pušaka uperenih prema stjenovitom brijegu.

— Ne bih vam savjetovao da dodete gore! — poviče McRee.

Kao da traži spas, Rainey se okrene i pogleda ga očima punim straha i očaja.

— Uistinu si sila, dječake — oduševljeno će šerif.

— Naravno da sam sila — gorko se nasmiješi McRee.

— Ako krenete ovamo, púcat ću u Raineyja! — poviče York.

— Ni ne pomišljaju da pokušaju — mirno će McRee.

* * *

— Hulja — promrsi McKever.

— Odvratna, prokleta hulja!

— Ako pucamo u Raineyja, u našim su rukama — nacerio se Russel.

— Ne možemo ga ubiti — mirno će McKever.

— Zašto ne? Ne namjeravam se odreći našeg novca. Želim se vratiti u Rainbow po novac što smo ga ostavili u hotelskoj sobi. Čim to obavimo, nestat ćemo prema jugu.

— Pedeset tisuća — tiho će McKever. Uništimo li ovog nitkova, Rainey će nam platiti dvostruko.

— Bolje vrabac u ruci, nego golub na krovu Raineyju nije baš za vjerovati — mirno će Russel, podigne vinčesterku i nacilja.

— Ne! Nemoj! — poviče McKever.

Prekasno!

Pucanj što se ogласioprouzrokovao je silnu grmljavinu i bljesak. Kao da se cijeli brijeg tresao. Silna ekspozija rušila je ljude s nogu. Na mjestu gdje je do maločas sjedio Rainey pojavila se velika rupa, iznad koje se kovitlao tamni oblak dima i prašine, šireći se prema gore. Dolje bijaše siv, prema gore sve crnji.

— Hajdemo u napad! — poviče Russel. — Sada je nitkov naš!

Požurio je prema brijegu, i za njime krene McKever. Nitko više. Čovjek što ih je sve plaćao bio je sada mrtav, pa zašto bi i za koga riskirali živote?

Russel i McKever stignu do goleme udubine, mjesta gdje je

prije nekoliko trenutaka još sjedio Rainey. Od rančera nije preostalo baš ništa. Protrčali su kroz dimni oblak... i odjednom bijahu zasuti mecima. Bacili su se na tlo i ogledali. Tek su sada opazili da su sami.

— Glupane! — zarežao je McKever. — Vidiš li što si učinio? Što ćemo sada?

Okrenuo se i puzeći spustio dolje. Russel ga je slijedio pogledom, onda još jednom pogledao gore, a potom požurio da što prije sustigne druga. Samo su još njihovi konji stajali na mjestu gdje su do maločas svi ostavili svoje životinje. Ne razmijenivši ni riječ, uzjahali su i podboli životinje.

Nije prošlo ni sat vremena, a oni shvate da ih netko slijedi.

— McRee — procijedi Russel.

— To je McRee, taj nitkov!

— Sredit ćemo mi njega, samo bez panike — mirno će McKever. — Najvažnije je da se smatra sigurnim. Iznenadit ćemo ga kad se tome bude najmanje nadao.

Tjerali su konje bez imalo samilosti. Progonitelj je trebao steći dojam da ga se plaše i bježe. Osim toga žurili su i u Rainbow da napokon uzmu iz sobe pedeset tisuća koje će im omogućiti novi život.

Leed i Yurado zauvijek su umrli a McKever i Russel bijahu odlučili uživati u novom životu.

* * *

McRee je pažljivo promotrio trag. U divljem bijegu dvojica jahača žurila su na jug i nije bilo teško zaključiti da je njihov cilj Rainbow. Pretpostavljao je da žele otići po novac što su ga vjerojatno sklonili negdje u gradu.

Uzjaše i potjera konje. Po svim računicama Yuradov i Leedov konj bili su sada već naizmaku snaga i, budući da više neće dugo izdržati, McRee je pretpostavljao da mu razbojnici spremaju zamku. On je svoga konja cijelo vrijeme štedio i zato će životinja izdržati do Rainbowa.

Skrenuo je lagano na zapad i sve do mraka ostao u sedlu. Odmorio se nakratko; tek kada je izbio na glavnu cestu. Bio je uvjeren da je zaobilaskom pretekao razbojnike.

Pet sati poslije probudi ga odjek kopita. Jedva se počelo daniti. Ustane, podigne pušku i krene u susret razbojnicima.

Jedan do drugog izjahali su iz rane jutarnje sumaglice. Ugledavši ga nasred puta, naglo su zaustavili konje i podbočili se na sedlo.

— Sjašite! — mirno će McRee.

Poslušali su ga i sjahali, polagano i zamišljeno.

— Skinite opasače — nastavi McRee. — Spustite ih na tlo.

— Mnogo pričaš — mrzovoljno će McKever.

— Učini kako sam rekao! — odlučno će McRee.

McKeverove pesnice posegnu za revolverima. U djeliću sekunde uperio je oružje u protivnika. Russel je učinio isto. Netko drugi bio bi izgubljen ali ne i McRee. Međutim, zahvaljujući brzini i spretnosti, mladić je bio djelić sekunde brži. Upravo onoliko koliko je bilo potrebno da svlada opake razbojnike.

Tri uzastopna hica ogласiše se iz njegove puške prije nego što su odjeknuli pucnji iz razbojničkih revolvera. Njihovi revolveri opališe visoko u nebo. Dok su stigli zapucati, ruke ih

više nisu slušale a tijela su im počela posrtati.

Russel je buljio preda se širom rastvorenih očiju i kao da ne vjeruje grčevito se uhvatio rukama za grudi dok se polagano rušio.

McKevera su pogodila dva metka. Širom raskriljenih ruku, odbačen je u zrak prije nego što je pao.

Potrajalo je neko vrijeme dok je Jake McRee shvatio da je opasnost prošla i da su dva opaka razbojnika zauvijek spriječena da čine daljnja nedjela. Okrenuo se, kao da želi provjeriti neće li ga još netko napasti, pa se nasmiješio samom sebi. Rainey je mrtav, a sada su i Russel i McKever otišli za njim. Napokon su Yurado i Leed uistinu mrtvi!

Rainey je oduvijek činio samo zlo, ljudi su mogli živjeti samo u njegovoj sjeni. Nalik na kojota, uništavao bi svakoga tko bi mu se ispriječio na putu. Sada ga više nema. Nestao je zauvijek i trebat će neko vrijeme dok se McRee privikne na tu stvarnost.

Pokopao je razbojnike i odjahao na svoj ranč, ogorčen i pomalo tužan ali pun nade u novo sutra.

XIV

Dolina ga je dočekala prazna. Nigdje nijednog goveda. Plašio se da su uginula od žeđi, ali nije ni sanjao da ih možda uopće neće zateći na pašnjaku. Opozivši tragove potjera konja. Ubrzo se morao glasno nasmijati. Stado je nanjušilo vodu i samo otrčalo Raineyjevom zemljom do rijeke Rainbow. Go-

veda su prešla tuđom zemljom ne plašeći se njezina vlasnika, kao da su znala da nema više nikoga tko bi im branio da priđu vodi. Ugledao ih je kod rijeke i umiren odjahao do svoga izvora. Nitko ga nije iznova zagadio i voda se polagano sama od sebe čistila.

Za osam dana izvor je bio ponovo pitak i mogao je otjerati stado natrag u svoju dolinu. U međuvremenu imao je mnogo posla.

* * *

McRee je osedlao konja i odjahao u Rainbow. Zaustavio se pred šerifovim uredom, sjahao i ušao. Matt Framer čitao je novine. Dobro raspoložen pozdravi mladića.

— Dobro da si došao — zadovoljno će šerif. — Upravo mi je maločas uručeno imenovanje za okružnog šerifa. Za četiri tjedna odlazim odavde. Hoćeš li me posjetiti?

— Naravno da hoću. — Mcree se nasmiješi. — Drago mi je da si uspio, Matt. Što su rekli tvoji pretpostavljeni u vezi s onom dvojicom koji uopće nisu bili Leed i Yurado?

Šerif Framer pobjedonosno se namiješi. Podigne s pisaćeg stola list papira, potjernicu, i pruži ga McReeju.

— Mart Winslow i Chary Fryman, traženi zbog ubojstva — pročitao McRee.

— Bili su već osuđeni na smrt, ali su pobjegli — objasnio šerif. — Shvaćaš li, dječače? Najprije sam uhvatio ovu dvojicu nitkova, a potom još i Leeda i Yurada! Oni gore nisu mogli isprva vjerovati, ali naposljetku

su uvidjeli tko sam i koje su mi vrijednosti i mogućnosti.

Htio je nastaviti u samohvali, ali ugledavši pred sobom McReejevo lice razvučeno u grimasu nakašljao se i odmahnuo rukom.

— Sve mi to, naravno, nije udarilo u glavu. Znam da je tvoj udio u cijeloj stvari... — nastavi šerif.

— Nije vrijedno ni spomena — prekinu ga McRee uz osmijeh. — Nego, gdje su Lon i njegovi prijatelji?

— Otišli su. Dobili su novac, a to je glavno — odgovori šerif.

— Pretražili smo sobu u kojoj su razbojnici odsjeli u hotelu i pronašli novac. Uistinu je bilo pedeset tisuća. Dobili su, sav novac natrag. Znaš ti mene!

— Znači, mogu se mirno vratiti kući — zadovoljno će McRee. — Želim ti mnogo sreće, Matt, i...

— Čekaj! — Ne bi li htio ostati ovdje i preuzeti moje mjesto? Ovom je gradu potreban čovjek kao što si ti.

McRee samo zaniječe glavom.

— Uvijek sam mislio da je mjesto šerifa posao o kakvom svaki pošten čovjek može samo sanjati — razočarano će Framer.

— Doći ću te posjetiti, Matt. Doći ću, obećajem!

— Dobro, Jake, želim ti mnogo sreće. — Šerif se nasmiješi, ustane i pruži mu ruku. — Čuvaj se, dječače!

McRee izađe i uzjaše. Polagano je jahao kući, na svoj ranč. Više mu se nikamo nije žurilo, a želio je o mnogočemu razmisliti.

KRAJ

Thomas Murray

ZA BRATA

Dobro je biti živ, razmišljao sam. Sve se doima nekako spokojno, a u stvari... Osjeća li se svaki čovjek tako posljednjeg dana svog života? Je li ovo doista posljednji dan mog života?

Moj brat Jim Pointer bio je dovoljno jak da se i protiv grizlija bori samo s nožem u ruci. Ja sam pak bio mršav, bez mesa na kostima, osim ponešto oko ramena i po rukama. Uglavnom sam nastojao izbjeći nevolje, ali kad bi do njih došlo, ljudi su mi se sklanjali s puta. Jim je sve nastojao riješiti riječima, bez imalo upotrebe sile, a ja sam svoje neprilike rješavao vrlo bučno i temeljito: šakama i pištoljem. Čovjek bi rekao da nas dvojica nismo od iste majke.

Odrasli smo u vrlo skromnu domaćinstvu, bez nadzora oca, koji je ubrzo po dolasku ovamo u Seiru u New Mexicu, kamo su se on i majka doselili u potrazi za toplijom klimom zbog njegova lošeg zdravlja, umro od tuberkuloze. Čim smo Jim i ja malo poodrasli, potrudili smo se da majci što više pomognemo na imanju, tako da je bilo vrlo malo slobodnog vremena. Kad ga je bilo, Jim ga je uvijek iskoristio za učenje i čitanje knjiga, a ja sam se za to vrijeme natjeravao i valjao po prašini s ostalim dječacima.

No osvanuo je dan kad smo Jim i ja shvatili da moramo poduzeti nešto ozbiljnije ne bismo li majci osigurali udobnu starost a sebi pouzdaniju budućnost. Nije trebalo dugo razmišljati. Postojalo je nešto što smo uvijek mogli započeti, nešto što nije iziskivalo tko zna kakve pripreme i veliko ulaganje novca. Širom Novog Meksika lutala su nebrojena stada divljih goveda i samo čekala spretnu iiskusnu kaubojsku družinu. Kako Jim i ja nismo bili

jedini kojima je trebalo novaca, to također nije predstavljalo teškoću. U samo tjedan dana pridružila su nam se trojica momaka, ništa manje odvažnih, ništa manje spretnih od Jima i mene i, dakako, jednako praznih džepova. Bob Welch, sin našeg prvog susjeda, Jimov i moj najbolji prijatelj, bio je prepun pohvala za naš prijedlog. S nama je pošao i postariji čovjek po imenu Ollie Brown, bivši iskusni gonič, i njegov sin Ted.

Ollie nas je poveo na jedno skroviito mjestance, kojim se i prije služio. Bio je to kanjon u podnožju planine s izvorom slatke vode. Uokolo se prostiralo možda i dvjesto jutara dobre trave, čovjeku do pasa.

Najprije smo se utvrdili. Potom smo počeli istraživati prostor. Za samo sat-dva jahanja prvog dana izbrojili smo šezdesetak grla. Istog dana uvečer utjerali smo u kanjon prilično krdo. Nismo se štedjeli i pazili smo samo na dvoje: da uhvatimo što više stoke i da pri tome ostanemo živi i čitavi.

Mjesec dana nakon toga prodali smo svoje prvo stado. Potom je uslijedilo drugo, pa treće. Džepovi su nam se polako počeli puniti.

Uskoro je među nama petoricom zavládala velika uzajamna privrženost, kao da smo svi braća.

A potom se odigralo nešto što smo, čini se, u prvi mah zaboravili, ali nam se duboko urezalo u podsvijest, da bi, eto, danas napokon isplivalo kao izravni razlog što strepim za svoj život...

Jednog svitanja smo ugledali troja spaljena kola. Oprezno smo im se približili, pušaka podignutih i spremnih. Svuda uokolo leševi. Pokopali smo žrtve napada Indijanca.

Bob Welch je promatrao jedna kola i doimao se nekako zbunjeno.

— Jime — pozove mog brata — dodi malo ovamo! Čini mi se da je dno onih kola prilično debelo.

— Predebelo — potvrdi Jim.

Bob uze lopatu koju smo pronašli kraj jednih kola i njome se poslužili kako bismo pokopali mrtvace. Čvrsto je stisne rukama i zabije u dno kola, potiskujući je nadolje. Kad smo skinuli bočnu dasku, ugledasmo željeznu kutiju. Izvadili smo je i otvorili. Unutra je bilo nekoliko platnenih vrećica sa zlatnicima i srebrenjacima i nekoliko pisama.

— Hej, pa ovo je bolje od lova na divlja goveda! — poviče Bob.

— Možda je nekome taj novac potrebniji nego nama — javi se Jim.

— Bolje bi bilo da najprije pročitamo pisma i ustanovimo možemo i pronaći vlasnika.

Bob Welch ga pogleda, nasmijan, ali nešto na njegovu licu govorilo je da mu nije do smijeha.

— Ne misliš valjda ozbiljno? Vlasnik novca je mrtav.

Mi ostali smo samo stajali. U tom trenutku nismo imali baš previše novaca, jer smo svu zaradu poslali kući, a ono malo što nam je ostalo namjeravali smo utrošiti za kupnju nove opreme.

— Što god učinili — javi se stari Ollie Brown — bit će bolje da o tome odlučimo negdje drugdje. Ovdje bi se lako ponovo mogli stvoriti Indijanci.

Kasnije, dok smo sjedili uz vatru i pili kavu, Bob reče:

— Bili bismo budale kad ne bismo zadržali taj novac, Jime. To zlato i srebro zapravo, nikome nije potrebnije nego nama, to znaš i sam.

— Varaš se, stari — odvrati mu moj brat. — Vidiš, upravo sam iz onih pisama saznao da su ti ljudi kod kuće ostavili dvoje male djece. Žive kod njihovih prijatelja i čekaju da roditelji pošalju po njih... Što misliš, što će se dogoditi kad ti ljudi ustanove da se roditelji više ne jav-

ljaju i da više ne mogu očekivati novac za njihovo uzdržavanje?

Bob bijesno procijedi kroz zube:

— Ti im pošalji svoj dio! Ja ću svoju petinu zadržati.

No ipak je nije zadržao. Trebalo je pitati i nas ostale. Zlato nas je isprva, dakako, sve zabljesnulo. Zamislite, cijela hrpa zlatnika u džepovima, i to bez imalo napora! Ali svi smo popustili pred čvrstim Jimovim argumentima. Prvi je progovorio stari Brown:

— Bobe — rekao je prijazno — nemaš pravo, a što je najgore, ti to znaš i sam. Ja svoj glas dajem Jimu, a isto tako i moj sin. Ne sumnjam da će i Terry, Jimov brat, stati uz nas. Ne protiviš se valjda većini?

— Prokletstvo, dobro znaš da se ne protivim! Ali ipak mislim da smo proklete budale!

Čim smo stigli do prvog grada, poslali smo zlatnike i srebrnjake na adresu koju smo saznali iz pisama.

I to je bio kraj priče... ili smo barem mislili da je tako. Ponekad se pitam da li išta na svijetu završava.

Prolazili su dani i jednog jutra smo shvatili da više nema potrebe da jurimo za divljim govedima. Dosta smo zaradili. Bilo je vrijeme za povratak.

Majka je bila presretna i ponosila se Jimom i mnome.

Moj brat je nastavio drugovanje s knjigama, a ja sam opet počeo po starom. S vremena na vrijeme nas petorica iz družine našli bismo se i proveli večer prisjećajući se zgoda koje smo zajedno proživjeli skupljajući divlja goveda. Ipak, jedno nikako nismo spominjali: nemili događaj sa zlatom.

A onda, prije dva mjeseca, počelo je nešto drugo...

U naš kraj stigla je banda odmetnika i pljačkaša predvođena zloglasnim Barryjem Keysom. Napadali su okolna imanja, pljačkali i zlostavljali njihove vlasnike i obitelji. Gradski šerif Matt Jensen nekoliko

puta je okupio potjeru, no sve što se postiglo bilo je da se potjera vrati u grad prorijedenih redova.

Jednog ranog poslijepodneva banda je napala i grad, točnije gradsku banku. Ona šačica građana što im se pokušala suprotstaviti neslavno je završila: trojica poginulih i dvojica ranjenih. Među mrtvima bio je i šerif Jensen. Tako je grad ostao bez predstavnika zakona. Nikome nije bilo ni nakraj pameti da preuzme Mattov posao. Svi su se poput miševa zavukli u svoje domove i kroz odškrinute prozore promatrali što će se dogoditi.

Jedne večeri pride mi Jim. Lice mu je bilo vrlo ozbiljno.

— Terry — reče mi — vrijeme je da se tom Keysu i njegovoj bandi stane na rep. Učinit ćemo to ti i ja. Pozvat ćemo i Boba i Teda Browna. Nema potrebe da vučemo i starog Ollieja.

No stari je Brown ipak krenuo, unatoč naših prosvjeda.

— Bit ću vam i te kako potreban, momci, nije mi ovo prvi put. Koliko li sam samo takvih nitkova otpremio na onaj svijet sa svojim drugovima, dok smo još bili goniči. Osim toga, ovo nije potjera. Samo smo petorica, pa nećemo dizati veliku buku i prašinu. Ne treba bezglavo mamuzati konje i juriti po preriji. Valja skovati dobar plan.

Tako je i bilo. Ušli smo im u trag i polako se jedne noći prikrali njihovom skrovištu, iznenadivši ih na spavanju. No Keys je s još nekolicinom uspio pobjeći.

U gradu nas je dočekalo slavlje. Najviše slave pripalo je Jimu i Bobu Welch.

No trebalo je izabrati novog šerifa. Svima je bilo jasno da ga treba tražiti upravo između njih dvojice. Ja sam pak znao koliko je Jimu bilo stalo do toga. On se, naime, nakanio pozabaviti politikom. Šerifsko zvanje bilo bi mu u tome prva važna stepenica. Bob je, s druge strane, oholo po gradu pričao da će naš gradić doživjeti procvat ako baš on postane šerif. A iz razgovora s ne-

kim ljudima saznao sam da smatra da bi se Jim morao povući i šerifovanje prepustiti njemu. »Obrazovan je i načitan«, govorio je, »pa ako želi biti političar, neka pođe u neki veći grad. Ima dosta novaca. Ja ne težim za nečim velikim. Oduvijek sam sanjario upravo o tome da budem šerif u svom gradu.«

Shvatio sam da bi sve to moglo loše završiti.

Porazgovarao sam o tome s Jimom.

— Čini mi se da je Bobu doista stalo da dobije to mjesto — rekao mi je zbunjeno.

— I meni se čini da je tako — odvratio sam, puštajući ga da sam kaže što o tome misli.

— Prokletstvo, Terry! Toga sam se i bojao. Vjerojatno bi bio bolji šerif od mene.

— Glupost! Tko to može tvrditi? Ali dakako, najgore bi bilo da se vas dvojica sukobite. Bob je dobar čovjek.

— Moram s njim razgovarati — reče Jim na kraju. — Sve ovo nije u redu. Znaš li što mislim? Najprije ono sa zlatom, a sada... Moramo ga razumjeti.

— Jime, ti se samo drži svojega. I sam znaš koliko bi ti dobro došlo zvanje šerifa.

Bob smo vidali sve rjeđe. Namjerno nas se klonio! Osim toga, na neki način smo slutili da je većina ljudi u gradu na Jimovoj strani. Bio je stariji, mirniji, ozbiljniji. Ulijevao je više povjerenja. I Bob je toga bio svjestan. Nenadano je počeo piti.

I upravo je Bob Welch i nitko drugi izabrao Jima za šerifa!

Prije desetak dana u grad je oko podneva banuo Barry Keys s još dvojicom iz svoje bivše bande. Želio je osvetu za svoj poraz. Slučaj je htio da se u glavnoj ulici u tom trenutku našao i Bob Welch. Stajao je nasred ulice, mirno motreći razbojнике i pazeći na svaki njihov pokret. Ja sam stajao desetak koraka dalje od njega.

Keys i njegovi ljudi zaustave konje nasred ulice, polako sjašu i otjeraju konje od sebe.

U tren oka ulica ostade pusta.
— Vidi, vidi! — prezrivo procijedi Keys. — Da ti možda nisi novi šerif? — dobaci Bobu — No, što će-kaš?

— Šerif još nisam — progovori Bob jasno i hladno — ali kad postanem, u ovom kraju ću istrijebiti nitkove poput tebe i ove dvojice.

— Umri, prokletniče! — uzvikne Keys i posegne za pištoljem.

Kad je htio zapucati, već je bio mrtav. S udaljenosti od desetak metara Bob Welch je u njega ispalio tri metka čiji su se pucnjevi stopili u jedan. Keys je poletio unatrag, posrnuo kraj obližnjeg korita s vodom, pao na njegov rub, pa se ot-ko-trljao ulicom.

U istom tom trenutku jedan od one dvojice također posegne za pištoljem. No taj je bio moja briga. Zapucali smo gotovo u isto vrijeme. Međutim, on me promašio. Njegova nesreća je bila što ja nisam. Oba moja metka pogodila su ga u prsa.

Preostao je još onaj treći. Naglo se okrenuo, ali nije posegnuo za pištoljem. Međutim Bob nije mnogo razmišljao: s dva metka pogodio ga je u trbuh i on je teško ranjen pao na tlo.

Ne kažem da na Bobovu mjestu i ja to ne bih učinio. Pogriješio bih kao i on. Samo, za njega je ta nesmotrenost bila sudbonosna. Ljudi su iz svojih skrovišta jasno vidjeli da lupež nije potegao pištolj.

Bijednik je izdahnuo nekoliko sati nakon tog događaja u teškim mukama.

Tako je Bob Welch sebe izbacio iz trke za mjesto šerifa, jer oni koji su cijelo vrijeme bili uz njega odustali su od njegove kandidature. Još ondje, na ulici, jedan mu je okrenuo leđa i rekao drugome:

— Porazgovarajmo radije o tom poslu s Jimom Pointerom!

Te večeri Bob Welch je odjahao.

* * *

Činilo se ipak da će sve dobro završiti. Bob će neko vrijeme samovati, žaliti sam sebe, ali će se jednoga

dana valjda smiriti. Vratit će se u grad. U prvo vrijeme mogao bi biti Jimov pomoćnik, a potom i šerif, jer Jim kani dalje.

Dani su prolazili, a Bobu ni traga. Sve do danas ujutro.

Jima će danas javno izabrati za šerifa. Već u rano jutro počele su pripreme. Radnici su sklapali skele za malu govornicu s koje bi Jim poslije glasanja trebalo da građanima održi svoj prvi govor.

Oko deset sati u šerifov ured uđe stari Ollie Brown.

— Terry, Bob je u gradu. Pijan je i traži nepravilike.

— Porazgovarat ću s njim — predloži Jim.

— Ne ti, Jime — rekoh. — Ti ćeš ga samo izazvati. Ako se vas dvojica sretnete, ne sumnjam da ćete i zapucati jedan u drugog.

— Ja da bih pucao u Boba? Ili on u mene? — Jim se nasmije. — Terry, ti si sišao s uma.

— Taj čovjek više nije onaj Bob Welch koji je s nama hvatao i tjerao divlja goveda — reče Ollie zabrinuto. — Posve je poludio. Postao je zao i za sve okrivljuje tebe, Jime.

— Upravo tako — rekoh. — Bob traži nepravilike. A tebi će mnogi okretati leđa budeš li sudjelovao u kakvoj pucnjavi, pogotovo protiv njega. Ne zaboravi da danas treba da te izaberu za šerifa.

— Dobro — mrzovoljno prozbori Jim. — Ne želim s njim nevolje.

Neko vrijeme je zamišljeno stajao, a onda se okrenuo i izašao iz ureda.

Stari Ollie se obrati meni:

— Terry, bili smo veliki prijatelji. Putovanje kroz prašinu veže ljude jače od krvi. Ali i ti se pričuvalj Boba! Taj mladić je skrenuo pameću poput nekog starog bizona koji je napustio svoje stado.

Pred malom govornicom s koje je Jim trebalo da se obrati građanima već su se okupljali radoznalci. U blizini je stajao Jim, odjeven u crno odijelo, i natezao kravatu.

— Hajde, što čekaš! Popni se i govori! — rekoh mu. — Ljudi su već nestrpljivi.

Bobu Welchu još ni traga.

Jim se polako uspeo za govornicu. Govorio je jednostavno, kao da priča prijateljima u vlastitom domu.

Stajao sam u sjeni zgrade njemu nasuprot i ponosio se njime. Tada shvatih da moj posao nije da tu stojim poput ostalih bezbrižnih građana. Polako krenuh u obilazak gradskih ulica.

U jednoj, koja se kupala u podnevnom suncu, ugledah Boba Welch.

— Došao sam radi njega, Terry, znaš. Ubit ću ga. Morao sam to zapravo učiniti već prije nekoliko mjeseci. Hajde, makni mi se s puta!

— Bobe — rekoh blago — sjeti se... — niz kičmu mi se cijedio znoj, na usnama osjetih njegovu slanost. Zar ću doista umrijeti?

— Terry, ostaje ti još samo trenutak da mi se makneš s puta. Odlučio sam. Ako mi se suprotstaviš, najprije ću morati ubiti tebe!

— Bobe, valjda ti je jasno da ne mogu dopustiti da mi ubiješ brata.

U tom trenutku on posegne za pištoljem. Nekako sam djelić sekunde prije shvatio da će to učiniti. Ruka mi se sama od sebe spustila i izvučem pištolj.

Njegov pištolj već se bio podigao i ja ugledah kako se rascvjetava plamenom. Istodobno osjetih kako se i moj pištolj trza. Zakoračih udesno i ponovo opalih.

Bob me trenutak gledao, a potom ponovo zapucao. Ali opet je promašio.

Dok sam još jednom povlačio obarač, izustih:

— Bobe, prokletstvo, ja... — i još jednom opalih.

Još je malo stajao, ali cijev njegova pištolja već se počela spuštati. Potom ispusti pištolj i zakorači prema meni.

— Terry... Te... što...

Pruži prema meni ruku, a zatim se sruši na zemlju.

Hitro mu pritrčah, kleknuh do njega i uhvatih ga za ruku.

— Terry... Terry, reci Jimu da... ja...

Umro je stišćući mi ruku.

Kad sam podigao glavu, ulica je bila prepuna ljudi...

K R A J

U PRIPREMI:

Scott F. Scott:
TUDE TANE

Uz obilje stripova, humora, kratkih priča, krimi priča, ljubavnih priča, vestern priča, erotskih priča, u ovom izdanju Redakcije
»Romani i stripovi«

RS MAGAZIN
i kod vašeg prodavača
novina!